

בעזרה"ת

- חֲמֵשֶׁה סְפָרִים נִפְתָּחִים
א. בְּלוּרִית לְאוֹר הַהִלְכָה
ב. חוֹקוֹת הָעֲכוּוֹם בַּהִלְכָה
ג. גִּילּוּחַ שְׁעָרוֹת וְצִפְרָנִים בַּהִלְכָתָהּ
ד. תּוֹפְאֶרֶת יְהוּדָה
ה. סִיפּוּרִים נִפְלְאִים בְּעֶנְיַן בְּלוּרִית

•••

חיבור רב גוֹנֵי הַלְזָה מְכִיל:

- (א) אִיסוּר גִּידוּל בְּלוּרִית — לְכָל פְּרֻטִיָּהוּן
(ב) בִּיטוּל מְצֻנֹת תְּפִילִין — לְמַגְדְּלֵי בְּלוּרִית
(ג) כָּל דִּינֵי חוֹקוֹת הַגּוֹיִם — לְכָל פְּרֻטִיָּהוּן
(ד) גִּילּוּחַ שְׁעָרוֹת גְּדוּלוֹת — עָרֵב שֶׁבֶת קוֹדֶשׁ
(ה) גִּילּוּחַ צִפְרָנִים — בְּכָל עָרֵב שֶׁבֶת קוֹדֶשׁ

•••

חיבור הַלְזָה נְחוּץ מְאוֹד לְכָל אִישׁ יִשְׂרָאֵל
כְּמִבּוֹאֵר מְעַבֵּר לְשַׁעַר

•••

הו"ל בחמלת ה' עלי בזכות אבותי ורבותי הק' זי"ע

הק' **שלום יודא גראס**

רב דקהל "מגן שאול די האלמין" ור"מ בישיבה וכולל "בית ישעיי"
"מכון להוראה בשחיטות ובדיקות"

בעהמח"ס: אפיית המצות השלם (וי חלקים): גידולי יהודה (על הלכות ציצית); שו"ת זבחו
זבחי צדק (על הלכות שו"ב); חינוך ישראל סבא (מדריך לחינוך הבנים והבנות); מדריך
לצניעות; מזוזות שלום (על הל' מזוזות); מנוחת שלום (הדרכה לכשרות); מנחת יהודה, (על
חומר איסור "חלב עכו"ם ו"סימלאק"י); נפש ישעיי (על מאכלות אסורות, ה"ח); קדושת ישראל (על
הלכות יחוד); וש"ס

שנת תשמ"ח

•••

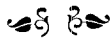
ברוקלין יצ"ו

מעבר לשער

תוכן החיבור — ומעשהו

(עיין להלן מפתח פרטי — לכל דבר)

- א. טומאה העמוקה של גידול בלוריות.
- ב. חומר איסור בלוריות מראשונים עד אחרון שבאחרונים.
- ג. כל איסורים שמן התורה — ודרכן התלוין בגידול בלוריות.
- ד. כל איסורין הבאין כתוצאה מגידול בלוריות.
- ה. דין בטול הנחת תפילין של ראש — למגדלי בלוריות.
- ו. חומר איסור הליכה בחוקות הגוים שהוא ראש לאיסור (בלוריות).
- ז. שכר הגדול להמתרחק מחוקות הגוים
- ח. שלל של דברים אחרים האסורים גם בן מטעם חוקות הגוי.
- ט. חובת כל אדם לגלח השערות לעתים קרובות שהן דינין תקיפין.
- י. חובת גילוח הצפרנים בכל שבוע — בערב שבת קודש.

מהו בלורית ?

כתב הטורי זהב יורה דעה סימן קע"ח, דאף על גב שפירשו פירושים שונים בענין בלוריות מכל מקום אין נפקא מינא ולמעשה כל מה שעושין העכו"ם אסור לעשות כמותן וזה לשון הט"ו: שהקלל הוא שיש לישראל להבדל מהם מה לי בכף ומה לי בכף פי המדינות חלוקות במנהגם.

לתשומת לב !

לא העמקתי שום חומרה בענינים הנזכרים לעיל רק מגדולי הפוסקים שהיו עד לפני חמישים שנה.

ג
מִפְתַּח לְסֵפֶר
בְּלוֹרִית לְאוֹר הַהֶלְכָה

1. מַעֲבָר לְשַׁעַר _____ ב
2. מִפְתַּח _____ ג
3. תּוֹעֵלַת הַסֵּפֶר _____ יא
4. תּוֹעֵלַת לְמַגְדִּלִין וְשֵׁאִין מְגַדִּלִין _____ יא
5. הַתְּעַרְבוֹת עִם הַגּוֹיִם הַגִּיעָה לְשֵׁאִי _____ יא
6. תּוֹעֵלַת לְדוֹרוֹת הַבָּאִין _____ יב
7. אַתָּה אַתְּרָאִי עַל חֲבִירְךָ הַמְגַדֵּל _____ יג
8. סֵפֶר בְּמָקוֹם תּוֹכְחָה _____ יד
9. הַקְדָּמָה _____ טו
10. פְּתַח הַשַּׁעַר _____ כא
11. שׁוֹרֵשׁ וּמְקוֹדֵר לְטוֹמְאֵת הַבְּלוֹרִיּוֹת _____ כא
12. חוֹמֵר אִיסוּר בְּלוֹרִית — הַנִּקְרָא טְשָׁאֵפֶּה _____ כד
13. פְּתַח דְּבָר _____ כד
14. סֵפֶר הַבְּלוֹרִית כְּהֶלְכָתָה _____ כה

פְּרָק א'

15. שֵׁיטַת הַרַמְבַּ"ם וְהַטוֹ"ר — וְשׁוֹלְחַן עֵרוֹךְ — _____ כה
16. בִּיאוֹר הַט"ז _____ כו
17. מְקוֹדֵר בְּתוֹרַת פְּהִינִים _____ כו
18. כָּל גִּידוּל שִׁיעָר לְנוֹי וְיוֹפִי בְּאִיזָה צוּרָה שְׁתִּהְיֶה _____ כו
- אִסוּרָה _____ כו

פְּלוּרִית לְאוֹר הַהֶלְכָה

פָּרָק ב'

ד

19. כַּאֲן אַעֲתִיק מְד' עֲמוּדֵי הָעוֹלָם מֵה שְׁפָתָבוּ בְּעֵנִין
 פְּלוּרִיתוֹת _____ כז
20. 1. ר' יְהוּדָה הַחֲסִיד 2. ר' נֶתָן שְׁפִירָא 3. מֵהר"ש
 אֲבוּהָב. בְּעַל בְּנֵי יִשְׁשָׁכָר _____ כז
21. 1. ר' יְהוּדָא הַחֲסִיד: (עֶצֶם גִּידוּל שְׁעָר גִּדוּל
 אָסוּר) _____ כז
22. 2. ר' נֶתָן שְׁפִירָא (מֵאֵרֵי הָאֵרֵי ז"ל): (הוּא הַנוֹי
 שֶׁל ב' אָבוֹת הַטּוֹמְאָה) _____ כח
23. 3. מֵהר"ש אֲבוּהָב: (הַתִּיקוֹן תְּלוּי בְּרֵאשֵׁי הָעָם) _____ כח
24. בְּעַל בְּנֵי יִשְׁשָׁכָר: (כָּא לְמֵאֲכָלוֹת אָסוּרוֹת וּלְהַנְשֹׂא
 לְעִכּוּסִים) _____ כט

פָּרָק ג'

25. בְּעֵנִין אִיסוּר בְּחֻקוֹתֵיהֶם — מֵד' הָאֲחֵרוֹנִים _____ לא

פָּרָק ד'

26. שְׁאָר אִיסוּרֵינִי שְׁעוֹבְרֵינִי מְגַדְלֵי פְּלוּרִיתוֹת _____ לא
27. מְחַלֵּל שֵׁם הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּפֶרֶט אִם הוּא בֶּן תּוֹרָה — _____ לב
28. אֲזַהֲרָה לְחַנּוּךְ בְּנֵי בְּנֵי _____ לג
29. בְּאִינוּ נִזְקָר שׁוֹרָה עָלָיו קָלְלָה — וְהַנְזָקָה
 בְּרָכָה _____ ל
30. סוּפוּ יוֹרֵשׁ גִּיהֶנֶם _____ לה
31. הַסְּכַמַּת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם — וְצָרִיךְ לְמַסּוֹר נִפְשׁוֹ עַל
 זֶה _____ לה
32. לֹא אֲמַרִינֵן בְּזַה מוֹטֵב שִׁיְהִי שׁוֹגְגִין _____ לו

בְּלוּרִית לְאוֹר הַהִלְכָה

פְּרָק ה'

ה

33. פְּסָקֵי עֲמוּדֵי הָעוֹלָם אֲרֻזֵי לְכַנּוֹן — בְּבִלְוִרִית — לז

34. עוֹבֵר חֲמִשָּׁה לְאוֹיֵן חֲמוּרִים — מט

35. הוּא פְּתַח פְּתוּחַ לְדַבֵּר עֲבִירָה וְחִילוּל שְׁבָתוֹת — נא

36. בֵּיַד רְאֵשֵׁי הָעָם לְגִזּוּז שְׁעֵרוֹת בְּלוּרִיתוֹת שֶׁל הַהֶמּוֹן נב

37. אָסוּר לְקָרוֹתוֹ לְסִפֵּר תּוֹרָה — נִקְרָא רָשָׁע — דִּינוֹ

נג פְּנוּאֵף _____

38. אֵף עַל פִּי שְׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה סוּפוֹ יוֹרֵשׁ גִּיהֵנָם —

נג וְכָל תּוֹרָתוֹ לְקַלְפוֹת הוֹלְכוֹת _____

39. מְבִיא הִרְהוּרִים רְעִים _____ נד

40. מִתְגַּרֵּם בְּעֶצְמָם כַּחוֹת שְׂרֵי הַטּוֹמְאָה הַגְּדוֹלִים

נד בִּיחָר _____

41. כְּשִׁשְׁעֵרוֹת שֶׁלְפָנָיו גְּדוֹלִים מְשַׁלְּאֲחָרָיו עוֹבֵר אִיסוּר

נה בְּלוּרִיתוֹ _____

42. פְּסָק דִּין שֶׁל כָּל גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם (קָרוֹב לְשִׁישִׁים

נה שְׁנָה) — בְּבִלְוִרִית _____

43. וְעוֹד מִהֶרְבָּנִים הַגְּאוּנִים בֵּית דִּין צָדֵק, דְּחִסְדִּים דְּפָה

נו עִיר הַקֶּדֶשׁ, שְׁלִיט"א _____

פְּרָק ו'

44. גִּידוּל בְּלוּרִית מוֹנֵעַ מְקַנְנֵן הַתּוֹרָה _____ נט

45. חוֹקוֹת הַגּוֹי — בְּלוּרִיתוֹ _____ נט

46. אֵין הַבְּדֵל בְּאִיזָה תְּמוּנָה נַעֲשִׂית — הַכֹּל אָסוּר _____ נט

47. סִתָּם שְׁעֵרוֹת גְּדוֹלִים גַּם כֵּן אָסוּר לְגַדֵּל _____ ס

48. אָסוּר לְקָרוֹתוֹ לְסִפֵּר תּוֹרָה — וְלִהְיוֹת ש"ץ _____ סב

בְּלוּרִית לְאוֹר הַהֶלְכָה

49. מביא לידי הרהור ונדחה ממחיצתו של הקדוש
 פְּרוּךְ הוּא — אֲבוּרֵיהֶוּ דְגֵלוּי עֲרִיּוֹת _____ סג
50. באין לדי חילול שבת _____ סה
 פֶּרֶק ז'
51. כאב הלב על בעלי תורה ומוסר — ומגדלין
 בְּלוּרִיּוֹת _____ סט
52. תשובה נגד המקבלין בחורים — מגדלי בלורית
 — לְיִשִּׁיבְתֶם לְקֶרְבֵן לַתּוֹרָה _____ עג
53. מסיר צלם אלקים וסופו לחרפה ודראון עולם —
 עה
54. אם נזקר — גם אם נגזר על עירו להחרב —
 נִיְצוּל _____ עה
55. עוד מהגה"צ הנ"ל: _____ עו
56. ביטול מצנת תפילין _____ עז
57. קובץ של קרוב לשלשים פוסקים שהכריעו
 דְּבִלּוּרִיּוֹת חוֹצֵץ לַתּוֹרָה שֶׁל רֵאשׁ. _____ עט
58. ביטול מצנת תפילין _____ עט
59. פסק דין של כל גדולי ירושלים (קרוב לשישים
 שָׁנָה) — בְּבִלּוּרִיּוֹת _____ פ
60. סיכום לכל הנ"ל: _____ פה
61. שער הספר חוקות העכו"ם בהלכה _____ פו
62. א. שם היהודי. _____ פו
63. ב. לשון היהודי. _____ פו
64. ג. מלבוש היהודי. _____ פו

בְּלוֹרִית לְאוֹר הַהִלְכָה

ז

65. נְחִיצוֹת הַסֵּפֶר _____ פז
66. סֵפֶר חוֹקוֹת הָעֶכּוֹ"ם בְּהִלְכָה _____ פט
67. חוֹמֶר אִיסוּר הַלִּיכָה בְּחוֹקוֹת הָעַמִּים _____ פט
68. פֶּתַח דָּבָר: _____ פט
69. הַתְּבוּלָלוֹת וְשִׁמְד וְטִימוּע בֵּין הָעֶכּוֹ"ם — רַחֲמָנָא
לְצֻלָּן!! _____ צ
70. צְרִיךְ לְהִתְבַּדֵּל בְּכָל מְנַהֵג שְׁנַחֲחֵדֵשׁ לָהֶם: _____ צ
71. אִם נוֹהֲגִין בְּעֶכּוֹ"ם דִּינָם בְּעֶכּוֹ"ם: _____ צ
72. נִעֲנֵשׁ בְּהַשְׁמָדָה רַחֲמָנָא לְצֻלָּן בְּעֶכּוֹ"ם _____ צ
73. הַתְּקַרְבוֹת לָהֶם גּוֹרְמַת לַעֲשׂוֹת כְּמוֹתָן: _____ צ
74. שְׂכָר לְהַמְתַּרְחֵק מִחוֹקוֹת הַגּוֹי _____ צא
75. הַמְתַּרְחֵק זוֹכֵה לוֹ וְלִזְרָעוֹ אַחֲרָיו: _____ צא
76. מִי שֶׁעוֹבֵר וְטוֹב לוֹ — הוּא אֲרִיכַת אַפָּיִים: _____ צא
77. הֵן מְתַרְחֵק — קְדוּשַׁת ד' עָלָיו — אֲשַׁרְיוּ בְּזָה
וּבְכָא: _____ צא
78. דְּבָרִים שֵׁשׁ לִיזְהַר מֵהֶם — מְטַעַם חוֹקוֹת
הַגּוֹיִים _____ צב

פֶּרֶק א'

79. הַתְּבַדְלוֹת בְּמַלְבוּשׁ _____ צב
80. אֶחָד אֲנָשִׁים וְאֶחָד נָשִׁים — וּבְכָל מְקוֹמוֹת שְׁהֵן: _____ צד
81. סֵדֵר נְאֻה בְּאוֹפֵן הַלְבוּשׁ לְכָל יְהוּדֵי כֶּשֶׁר _____ צה
82. דְּבָרִים נִפְלְאִים בְּעִנְיַן שֵׁם-לְשׁוֹן-מַלְבוּשׁ, _____ צז

בלורית לאור ההלכה

		ח
צז	שם _____	.83
צח	לשון _____	.84
צח	מלבוש _____	.85
צט	מסוגל לישועה _____	.86
צט	שמירה מפגעות: _____	.87
ק	נתפס לסט"א _____	.88
קא	גורמת לפגיעות _____	.89
קא	נחשב כעכו"ם: _____	.90
קב	נתפחה עי"ז לתאונת עכו"ם: _____	.91
קב	דין הלוכש כמומר ועכו"ם: _____	.92
קג	שעת הגזירה: _____	.93
קג	גורם להתערכות בגוים: _____	.94
קד	המלבושים לפי הזמן: _____	.95
קד	מלבושי חזנים: _____	.96
קה	המקילין בקיץ: _____	.97
קה	בגדים לבנים: _____	.98
קו	להיות להוט אחר אכילה ושתייה _____	.99

פרק ב'

	חכמה חיצונית _____	.100
	העמקת כמה גרגרים נאה בנושא זה ממרן החתם _____	.101
קח	סופר זכר צדיק לברכה _____	

בְּלוֹרִית לְאוֹר הַהֶלְכָה

ט

103. דָּבָר שְׁאִינוֹ רְאוּי לְיִשְׂרָאֵל _____ קט

פְּרִק ג'

104. שְׁמוֹת כְּשֶׁל עֲכוּ"ם _____ קי

105. שֵׁם עֲכוּ"ם: _____ קי

106. הֶלִיכָה לְתִיאָטְעֵר וּמְאוּוֹי _____ קיא

פְּרִק ד'

107. גִּילוי שְׁעַר בְּאִשָּׁה _____ קיב

פְּרִק ה'

108. לְשׁוֹנוֹת הָעֲכוּ"ם _____ קיב

109. לְשׁוֹן וּכְתָב לְאוּמִים _____ קיג

פְּרִק ו'

110. גִּילוּחַ הַזָּקֵן _____ קטו

111. פְּאוֹת שְׁבִרְאֵשׁ: פְּאוֹת הָרֹאשׁ כְּמוֹ אוֹת בְּרִית

קוֹדֵשׁ _____ קטו

112. קוֹל צְנוּחָה מֵהַגְּאוּן בְּעַל יַעֲרוֹת דָּבַשׁ זַע"ל _____ קטו

פְּרִק ז'

113. צוּרַת אֲרִיָּה עַל אֲרוֹן הַקּוֹדֵשׁ _____ קיז

114. בְּנִינִים פְּעֲכוּ"ם _____ קיז

115. תַּעֲנוּגִים שְׁלֵהֶם _____ קיז

116. סֵפֶר גִּילוּחַ שְׁעֵרוֹת וְצִפְרָנִים _____ קיט

בוּ מְבוֹאֵר:

117. א. נְחִיצוֹת גִּילוּחַ הַשְׁעֵרוֹת מִזְמַן לְזְמַן _____ קיט

118. ב. זְמַנֵי גִילוּחַ שְׁעֵרוֹת וְצַפְרָנִים _____ קיט
119. ג. פְּנֵנָה לְקִיּוֹם הַמְצָנָה _____ קיט
120. ד. סֵדֵר הַקְצִיצָה _____ קיט
121. ה. נְטִילַת יָדַיִם לְאַחֲרֵיהָ _____ קיט
122. ו. הַתְּנַהְגוֹת בְּצַפְרָנִים שְׁנֻקְצָצוּ _____ קיט
123. ז. גוֹדֵל הַגֶּרְעוֹן בְּגִידוֹל שְׁעֵרוֹת וְצַפְרָנִים גְּדוּלִים – _____ קיט
124. סֵפֶר גִּילוּחַ שְׁעֵרוֹת וְצַפְרָנִים _____ קב
125. שְׁעֵרוֹת הָרֹאשׁ הֵן דִּינֵין קָשִׁים – וְאַחֲזִיזַת כַּחוֹת
הַטּוֹמְאָה _____ קב
126. גִּילוּחַ שְׁעֵרוֹת עֶשְׂרִים _____ קכב
- פֶּרֶק ב'**
127. זְמַן גִּילוּחַ _____ קכג
128. גִּילוּחַ מַעֲכָרִים _____ קכג
129. יְכוּוֹן לְקִיּוֹם הַמְצָנָה _____ קכג
- פֶּרֶק ג'**
130. נְטִילַת צַפְרָנִים – זְמַנָּה _____ קכה
131. סֵדֵר הַקְצִיצָה _____ קכו
132. הַתְּנַהְגוֹת בְּצַפְרָנִים שְׁנֻקְצָצוּ _____ קכח
133. לַחֲתוּךְ דָּבָר אַחֲרֵיהָ _____ קכח
134. אֲמִירַת דָּבָר שֶׁבְּקִדּוּשָׁה _____ קכט
135. אֲמִירַת דָּבָר שֶׁבְּקִדּוּשָׁה _____ קכט
136. נְטִילַת יָדַיִם אַחֲרֵיהָ _____ קכט
137. גוֹדֵל הַגֶּרְעוֹן בְּגִידוֹל צַפְרָנִים גְּדוּלִים _____ קל

תועלת הספר

רבים ישאלו באשר יראו ספר זה רואה אור העולם, מה תועלת בהספר והלא המגדלי בלוריות מסתמא לא יעזבו דרכם, ולהאינם מגדלין הלא בלאו הכי אין מגדלין.

*

א. תועלת למגדלין ושאיין מגדלין

תשובה: נתחיל מרישא דע פי אחוז גדול ממגדלי בלוריות אינם מבינים עד היכן הדברים מגיעים פי האיסורים ותוצאות התמורות מפורין בפוסקים ומדרשים אחת הנה ואחת הנה ונעלמים על ידי זה מעין כל חי, לדוגמא ברור הדבר כי המגדלין בלורית אילו ידעו שמבטלין בכל יום מצנת תפילין של ראש לדעת קרוב לשלשים פוסקים ודאי לא היו עושין כן, כי מצנת תפילין של ראש גדולה משאר מצנת עשה (כמ"ש הרא"ש ובשו"ע) וגם תוצאותיה תמורים משאר מצנת עשה, עונשו כליה לנצח כמו שנאמר במקומו (ע"ש). וגם אין חודרין לתוכיות הדבר להפיר שעל ידי זה מתקרבין במהרות עזה לגויי הארץ ומסופנין חס ושלום להתערב עמהם שהוא צרעת ממארת המכלה בזה הזמן כל חלקה טובה מנפש עד בשר של עם ישראל.

ב. התערבות עם הגוים הגיעה לשיא

מיום ליום מתרבין בעוונותנו הרבים תערובות חיתון של גוים ויהודים בחוץ לארץ ובארץ ישראל ואין עצה ואין

תכונה רק להתרחק מדרךיהם, הליכותיהם, ועשתונותיהם כמו שכתבו הפוסקים לענין הליכה בחוקותיהם (ויתבאר במקומו). גידול הבלורית הי ניהו פתח פתוח להתבוללות וטימוע בין העכום כפאשר אנו עדים חיים לראות כל זה בכל הארצות. וגם אותן שאין מגדלין בלורית מסתמא יש להם איזה קרוב, או משפחה, או שכן, או חבר טוב שמתנהג בכאלה, חובתו לעוררו ולדבר על לבו גודל פחיתותו, וגם אם רגש ישראל עודנו כוער בקרבו לדבריו (כמאמר העולם - א אידיש הארץ), אבל מי יבטחנו שבניו המגדלין בלורית כמוהו יעמדו בנסיון שלא להתערב בגוים, ובעזונותינו הרבים דבר המצוי שהבן מתחמתן עם בת אל נכר ומהורים אוכלין את בשרן מגודל הצער ואין לאל ידם להושיע.

לו חקמו ישפילו כי הן בעצמן הגורמים לזה דאחר שמלביש בננו בכל גווי הארץ עם גידול בלורית בראשו כבר פתוחין לו כל השערים לגווי הארצות ומה יעשה הבן שלא יחטא, ולבד מזה בא לחטאים גדולים (כמבואר בפנים) לבד מתמישה איסורים קבועין שעובר עליהן בכל רגע (כמבואר בפנים). ומי שמונע עצמו מלעורר חבירו וקרובו בזה אין חבר טוב רק לאכזר יחשב כי רחמנות כזו הורגת טובים ורעים דבלי התעוררות ודאי לא ישוב מדרך הרעה.

ג. תועלת לדורות הבאין

וגם להאינם מגדלין אשא משלי דאף שהוא אינו מגדל אבל עדיין ערבא צריך לדורות הבאים שידעו יבינו ויכירו

הַפְּרָה בְּרוּרָה וְאִמִּיתִית גּוֹדֵל הַמִּיגְרַעַת הַבָּאָה עַל יְדֵי הַבְּלוֹרִית וּבְכָל זְמַן נֶעֱתַר יְעוֹרֵר צְאָצְאָיו עַל זֶה וְעַד כַּמָּה עֲלוּל דְּבַר זֶה לְהַזִּיקָן כִּדֵּי שִׁישְׁנָאוּ וַיִּמְאִסּוּ הַדְּבָר כְּבוֹרֵחַ מִן הָאָרֶץ וַיּוֹתֵר מִזֶּה, וְתוֹעֲלֵת גְּדוּלָה יִשָּׂאב כַּאֲשֶׁר בְּאֵין הַדְּבָרִים בְּכַתּוּבִים, וְגַם אִם יִרְצֶה לְעוֹרֵר הַנִּכְשָׁלִין וְקִשָּׁה לוֹ בַּעַל פֶּה יִתֵּן לוֹ הַסִּפֵּר לְדוֹרוֹן, אוֹ יִשְׁלַחֲנוּ בְּלִי שִׂדְעָה מִמִּי יִצְאוּ הַדְּבָרִים.

ד. אַתָּה אַחֲרָאֵי עַל חֲבִירְךָ הַמַּגְדֵּל

לְמוֹתֵר לְבֹאֵר דְּבַר שְׁגַם תְּנוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן יוֹדְעִין אוֹתוֹ שֶׁהִקְשָׁה שְׁבִכּוּלָן תּוֹכְחָה וְעַל זֶה נֹאמֵר אוֹי לִי אִם אוֹמֵר פֶּן יִהְפֶּךְ לִי אוֹהֵב לְאוֹיֵב וְאוֹי לִי אִם לֹא אוֹמֵר שֶׁעַל יְדֵי זֶה יִחַשֵׁב לִי לְעוֹוֹן כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה (שְׁבַח נד.). כֹּל מִי שִׁישׁ בְּיָדוֹ לְמַחֹת וְאֵינוֹ מוֹחֶה נִתְפַּס עַל אוֹתוֹ עוֹוֹן.

הַגֵּעַ עֲצָמָךְ אִם יִגִּיעַ לְאֲזַנֶּיךָ שֶׁעַל יְדֶךָ נִשְׁתַּמְדוּ וַיִּצְאוּ מִן הַדָּת חֲמִשָּׁה מִישְׁרָאֵל בְּנֵדָאֵי לֹא תִמְצָא מְנוּחַ לְכַף רַגְלֶךָ עַל הָעוֹל הַנוֹרָאָה הַלְזוּ, וּמֵאֵין אַתָּה יוֹדֵעַ שְׁנָקִי אַתָּה מִזֶּה, וְהֵלֵא חֲבִירְךָ וְקִרְוֹכְךָ הַהוֹלֵךְ בְּבְלוֹרִית (וְשֹׂאֵר דְּרַכֵּי הַגּוֹיִם) אֲשֶׁר רְאִיתָ זֶה כְּמוֹ עֵינֶיךָ, קְרוֹב אֵלֶיךָ הַדְּבַר כְּפִיד וּבְכִלְכֶּךָ לְעוֹרְרוֹ עַל זֶה, הֲרֵי עֲשִׂיתָ זֹאת? לֹא!! לָמָּה בְּשִׁבִיל פְּתוּד וְצַעַר הַמְדוּמָה, וּמָה נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי זֶה נִתְקַרְבוּ לְגוֹיֵי הָאָרֶץ עַד שֶׁבָאוּ תוֹלְדוֹתֵם לְיַדֵּי חֵיתוּן, וְאַתָּה שְׁלֵא מְחִיתָ בְּזְמַן הַמוֹכָשֵׁר הַנֶּךָ כִּבְּזָן מְחֹתָן גְּדוּל לְשִׁידוּךָ הַנוֹאֵץ הַזֶּה רַחֲמָנָא לְצַלָּן.

ה. ספר במקום תוכחה

ברם בהתחשבות עם טבעי בני אדם שנסוגים אחר
מהתעוררות אחרים החלטנו להדפיס ספר בנושא זה שימלא
החסר בכמות גדולה. הא כיצד? אם לדוגמא ידעתם בחבירך ר'
מענדל שמגדל לעצמו או לבניו בלורית תקח ספר זה (או
שאר ספרים בנושאים אלו) ותשלח לחבירך עם מכתב רצוף
שבהיות וניכר עליו או צאצאיו שאין משיגים עד היכן הדבר
מגיע על כן שלחת לו ספר זה ובה יבין לדעת גודל הקלקול
בהדבר, (וכן כעין זה — והעיקר התוכן).

אין אנו אומרים שבזה כבר יוצאין ידי חובה אם רואה
שלא הביא תועלת, בכל זאת צריך לנסות פה אל פה ואין
דומה ראיה לשמיעה, ודברים היוצאין מן הלב נכנסין ללב,
אבל הרבה פעמים ישיג המטרה בשילוח ספר כמו שבחון
ומנוסה שהרבה מאד נהפכו הן וביתם וזרעם על ידי זה.

דבאמת כל איש שעדיין ניצוץ היהודי בו ער בקרבו עיניו
תלויות לשמיים שישמח האב ביוצא תלציו ותגל אמו בפרי
בטנה, ובזה הזמן שכל הדת תלוי במדת ההתרחקות מדרבי
הגוים, מקצוע זה הוא פינת יקרת ליסד בית שימשיך קיומו
עד לביאת הגואל (עיינ הקדמה לחוקות הגוים).

* * *

הַקְדָּמָה

א. יתברך הבורא וישתבח היוצר שברא אדם על האדמה מבחר היצורים, ובחר לו מתוכם את ישראל עם קדושו ורע יעקב אשר בם בחר לנחלה לו ויבחר בנרעם אחריהם בעבור ישמרו חקיו ותורותיו ויצורו ויהיו מובדלים מכל העמים אשר על פני האדמה, וכבקשת מבחר מין האנושי רבינו משה העניו מכל האדם אשר על פני האדמה, ונפלינו אני ועמך מכל העם אשר על פני האדמה הגם כי שם הפירוש שיהיו מופלאים שלא יהי' השראת השכינה רק על עם קדושו, אבל אין מקרא יוצא מידי פשוטו וכתוב ובחוקותיהם לא תלכו, וכתב הרמב"ם שיהא מופלא ומובדל מהם, במלבושיו, ובדעתיו.

ב. והנה בעונותינו הרבים פשתה המספחת הנוראה גם אצל מקצת בני תורה, ותלמידי הישיבות הרצון להתדמות לעכו"ם במלבושיהם וגם מגדלים את ציצית ראשם עד לב השמים, עדי כל רואיהם לא יכירום אשר מזרע היהודים המה, וכל חכמי הגוים וכל מלכותם, יתנו עידיהם ויצדקו בם שבמונו במוהם, ואין שום חילוק בינינו וכינם, הלא על זאת אבדה הארץ על אשר עזבו את תורתיה ולא הלכו בה, רצונו בזה שלא תלכו בדרך התורה גם בלקחתם ברחוב הגם שהיו לומדים תורה בבית המדרש, אבל בהליכה ברחוב עזבו את תורתיה ולא הלכו בה אלא הלכו ככל הגוים בית ישראל ובגוים אין תורה, ועל זה אבדה הארץ הגם שהיו לומדים תורה, והנה מן הצורך הי' להאריך בתוכחת מוסר על הפרצה הנוראה הזאת אשר היא ראש לנגעי בני האדם שדבר זה גורם שבר ישראל לא

ירגיש שום חלוק בינו ובין שכנינו הגוי שְכָרְחוּב, ואם פֶּן הוא
 הולך אֲצֵלוֹ וּמְתַרְגֵּל אֲצֵלוֹ, וּמְתַרְגֵּל אֶתוֹ קוֹדֵם כְּאוֹרֶחַ וְאַחַר
 כֵּךְ נַעֲשֶׂה אֲצֵלוֹ יוֹתֵר רְגִיל עַד שֶׁחַס וְשְׁלוֹם הַרְבֵּה פְּעָמִים
 בָּאִים לְיַד חֲתָנוֹת רַחֲמָנָא לְצַלֵּן בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים עַד שֶׁהַרְבֵּה
 אָבוֹת תָּאִין וּמְתַפְנְשִׁין, תְּמַהִין וְשׂוֹאֲלִים וְדוֹרְשִׁים, מְהִיכֵן בָּא
 לְהַבֵּן יָקִיר לוֹ מִחֻשְׁבָּה כְּזֹאת לְהַדְבִּק לְעַפְוִ"ם, הֲלֹא מֵאִז
 וּמִקֵּדָם הָיָה לוֹמֵד בְּיִשְׁבוֹת, וְעִכְשָׁיו נִהְפֶּךְ עָלָיו מִחֻשְׁבָּתוֹ
 הַרְעָה וְהֵלֵךְ וְלָקַח בַּת אֶל גֵּכַר הָאָרֶץ מִי יִגִּידָה וַיַּעֲרֹכָה לָנוּ.
 דְּכַר זֶה שְׂאֵלוֹ לְחַכְמִים, וְגַם לְנִבְיָאִים וְלֹא הָיָה מִי שִׁיתֵן
 תְּשׁוּבָה עַל כֵּךְ, וְאַעֲן וְאוֹמֵר, הֲלֹא כְּתַבְתִּי לָךְ שְׁלִישִׁים
 בְּמוֹעֲצוֹת וְדַעַת עַל שְׁלֹשׁ אֱלֹהִים אֲכַדָּה הָאָרֶץ עַל אֲשֶׁר עֲזָבוּ אֶת
 תּוֹרָתִי וְלֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹלִי וְלֹא הִלְכוּ בָּהּ, וּמִקֵּשָׁה בְּגִמְרָא הֵיִינוּ
 לֹא שָׁמְעוּ לְקוֹלִי וְהֵיִינוּ לֹא הִלְכוּ בָּהּ, אֲלֵא עַל שְׁלֹא בָּרְכוּ
 בַּתּוֹרָה תְּחִילָה וְעַיִן בְּטוֹרֵי זֶהב אֹרֶחַ חַיִּים סִימֵן מִ"ז מַה
 שְׁפִירֵשׁ כְּזֶה וְאִפְשֵׁר הַכְּפֻנָּה כְּזֶה לְפִי דְרַפְיֵנוּ דְּלַכְּאוּרָה קֵשָׁה
 לְמָה לֹא אָמַר, שְׁלֹא לְמַדּוֹ אֶת תּוֹרָתִי, וְלְמָה אָמַר עֲזָבוּ,
 דְּבִאֲמַת הָיוּ לוֹמְדִים אֶת הַתּוֹרָה, רַק דְּהִצְרָה הִיא שְׁלֵמְדוֹ,
 וְאַחַר כֵּךְ עֲזָבוּ, וְשָׁנָה וּפִירֵשׁ קֵשָׁה מְכוּלָם, וְאוֹמֵר הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא עַל יְדֵי נְבִיאָו שְׁדַכְּרָה זֶה גֵרָם לָהֶם אֲבִידַת הָאָרֶץ,
 וְשִׁכַחַת הַתּוֹרָה מִשׁוֹם שְׁלֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹלִי שְׁכַתְבִּי בַּתּוֹרָתִי
 וּבְחֻקוֹתֵיהֶם לֹא תִלְכוּ וְהֵם לֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹלִי, רַק לֹא הִלְכוּ
 בְּדֶרֶךְ הַתּוֹרָה, אֲבָל בְּחֻקוֹתֵיהֶם הִלְכוּ דְּמִכְּלַל הֵן אִתָּה שׁוֹמְעֵ
 לֹאוּ, דָּאֵם אִין הוֹלְכִין בְּדֶרֶךְ הַתּוֹרָה הַדֶּרֶךְ הַהִיא כְּכַר חֻקוֹת
 עַפְוִ"ם, דְּפִתִּיחַת עַל שְׁנֵי הַסְּעִיפִים עוֹד יוֹתֵר גְּרוּעַ מְהִלִּיכַת
 בְּדַרְכֵי עַפְוִ"ם הַנְּלוֹזוֹת שְׁמַצְבוּעַ כְּזֶה יְכוּלִים עוֹד אֲנָשִׁים

תממים ללמוד דרכים עקלקלות דהרי יאמרו הלא גם פלוני אלמוני שהוא גם משומרי משמרת התורה, הולך ומתדמה להעכו"ם ולמה נגרע אנחנו פשוטי עם, והעיקר שברצונן לומר דבכל נטיה בלשהו מדרך התורה והנהיגות, הוא כבר עומד על דרך העכו"ם, ואם כן אין עוד קושיות האכות ההם (שאומללה יולדת הבן הזה) על הישיבות שבנו למד, רק כל אחריות הבן מוטל עליו שהרי הוא גרם לו את זאת שנתן לו חינוך כזה שיכולים להיות יהודי גם בלב, אבל במראהו החיצוני שפיר יוכל להיות ככל שאר העכו"ם וזה גרם לו להתדבק בהם, וכמו שאמרנו למעלה.

ג. והנה השטן ואומות העולם מונים את ישראל, למה אין אתם מתדמים לנו, ונהיה לעם אחד, השורש פורה ראש ולענה בטענה הזו הוא ענין פרנסה ושואלים בתממות איך יוכל בני לילך בין העכו"ם לבקש פרנסה אם ילך במלבושי יהודים הלא ימלאו ממנו העכו"ם פהם שחוק והיתולים, ואיך אכסה פניו חרולים, בשערות הזקן ופיאות הלא טוב לנו עבוד את יצרנו, באמרו זכרנו את הדגה אשר אכלנו במצרים, ויהיו לנו משרות גבוהות אצל החברות הגדולות ומשכורת שמנה ולמה לא נגדל את שערות ראשנו מלפנינו ומאחרנו ונהיה ככל הגוים, ולא נבוש ולא נכלם, וזאת היא עיקר הטענה שיש להם, לגדל את ציצית ראשם, ועל זה נשיב להם בלשון התבואות שור בסימן ל"ה סמן קטן מ"ז וזה לשונו ואין לחוש להשחתת ממון דבל תשחית דגופין ונשמתיך עדיף שלא להקל למראה עינינו באיסורי דאורייתא ולסתור מנהגם של ישראל, והנה הדברים קל וחומר ומה התם

שכבר הממון בעין, אמרינן דאין לחוש אבל תשחית כל שבן וקל נחומר כאן שאין עוד שום ממון ואפשר שיהיה עם הבלורית ביחד עני מדופקה, בנדאי אין לעבור על איסורי תורה בטענות שוא ומדוחים, ומבואר ברמ"א אורח חיים סימן תרנ"ו שחייב לבזבז כל ממונו שלא לעבור על לא תעשה.

ד. והנה על הטענה שכתבנו למעלה אצלנו ההכרח להשיב להוציא מלב הטועים, או הרוצים להטעות את עצמם שהם טועים, ובאמת הם יודעים את האמת, אבל פיהם דבר שוא ולא מחשבותיהם כפיהם ומדברים אחד בפה ואחד בלב, ולזה באנו לגלות את האמת שזה טעות וטענת שקר אבל אלו האנשים ההולכים בשרירות לבם הרע והאטומים, להם לא יועיל לא דעת תורה ולא דעת נוטה, ולא שום דבר בעולם, ועל אלו האנשים אני קורא כמו שכתב החסיד בשער הפרישות עושים בטני-הם אלקי-הם, ותורתם מלבושיהם ותועים במצולות הסכלות שבים במרוצת העצלה עמוסים במעמסות התאוות ומבקשים גמול העובדים במעשה העוברים, ומדרגות הצדיקים במנהגי הרשעים כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה עושים מעשה זמרי שהולכים בבלורית בזמרי ומבקשים שכר בפנחס, וכאשר הגיע היצר הזה ברוב אנשי דורנו אל מה שהגיענו שפשתה מספחת הבלורית אצל הרבה מבחורי הישיבות, ואנשי התורה, נצרכנו לעמוד כנגדו בטענות אשר הזכרנו למעלה ולהתיצב לפניו בהספר הזה עד אשר נשיכם אל גדר הנכונה אשר בה תקנת האמונה והעולם. ה. ודעו נא עוד קוראינו היקרים הי"ו דברמב"ם וסמ"ק ורדב"ז ורמב"ן ושאר מוני המצוות ומפרשי התורה כבר

הָאֲרִיכוֹ שֶׁהִתְדַמּוּת לְעִבּוּרֵי פֶתַח פְּתוּחַ הוּא לְהִתְבּוֹלְלוֹת וְטִימּוּעַ בִּינֵיהֶם רַחֲמָנָא לְצִלָּן וּפְמּוֹ שְׁעֵינֵינוּ רוֹאוֹת בְּזֶה הַזְמַן דְּכָל שְׁמִתְדַמָּה לָהֶם יוֹתֵר נִכְשַׁל בְּהִתְעַרְבוֹת עִמָּהֶם, וְעַד כַּמָּה שְׁהִיָּה חוֹב קְדוּשׁ בִּימֵי קֶדֶם לְהִתְרַחֵק מִדְּרָכֵי הַגּוֹיִם עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה כְּפוּלָה וּמְכוּפֶלֶת הַחוּבָה בְּזֶה הַזְמַן שֶׁבְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים עַל פִּי חֲשׁבוֹן הַסְּטִיִּסְטִיק בֵּין בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּבֵין בְּחוּץ לְאֶרֶץ רוֹב מֵהַנִּקְרָאִים יִשְׂרָאֵל אֵין שׁוֹלְטִין עַל תּוֹלְדוֹתֵיהֶם עִם מִי לְהִתְחַתֵּן וְעוֹשִׂין כְּאוֹת נַפְשָׁם וּמְסַפֵּר הִתְבּוֹלְלוֹת עִם הָעִבּוּרִים כְּכֹר הַגִּיעַ לְשִׁבְעִים וְחָמֵשׁ אַחוּזִים רַחֲמָנָא לְצִלָּן, אוֹי לְנוּ שְׁפָךְ עֲלֵתָה בְּיָמֵינוּ.

ו. וְהִנֵּה כְּמוֹ שְׁאֲמַרְנוּ לְמַעַלָּה דְּכָרֵינוּ אֲמוּרִים בְּזֶה לְהַרְוֵצָה לִידַע אֵת הָאֲמֵת וְאֵינוּ רוֹצֵה לְנִטּוֹת מִלִּילָךְ בְּדֶרֶךְ הָאֲמֵת, וּמוֹסֵר נַפְשׁוֹ עֲלֶיהָ וּמִקְבֵּל אֵת הָאֲמֵת מִמִּי שְׁאוּמְרָהּ, וּמַעֲתָהּ הַקּוֹרָא בְּסֵפֶר הַזֶּה יִרְאֶה שְׁפָל טַעֲנוּתוֹ שְׁהִיָּה לוֹ, בְּהִיתֵר הַבְּלוּרִית נִפְרָכִים כָּאֵן אַחַת לְאַחַת וְאֵין רְצוֹנִי לְהֶאֱרִיךְ בְּהַקְדַּמְתִּי לְהִבִּיא אֵת כָּל טַעֲנוֹת מַגְדְּלֵי הַבְּלוּרִיּוֹת שְׁהִיִּיתִי צְרִיךְ בְּזֶה לְאֲרִיכוּת גְּדוּלָּה, וְאֵין דְּבָר זֶה הַכְּרַחֵי מִפְּנֵי שְׁמִי שֵׁישׁ לוֹ עֵינַיִם לְרֹאוֹת וְלֵב לְהִבִּין יוֹצִיא מִתּוֹךְ הַתְּשׁוּבוֹת מַגְדוּלֵי הַרְבָּנִים מֵהַדוֹר שְׁעֵבֵר, וְלִהְבְּדֵל לְחַיִּים מַגְדוּלִים אֲשֶׁר אֲתָנוּ, וּבְפֶרֶט מִתְּשׁוּבַת הַסֵּפֶר עֲמוּדֵי אַרְזִים שֶׁהוֹסַפְנוּ כָּאֵן בְּסוֹף הַסֵּפֶר, בִּיאוֹר כָּל הָעֲנָן בֵּיתֵר שְׂאֵת וּמוֹבְטָחֵנִי בְּיִשְׂרָאֵל קְדוּשִׁים, וּבְפֶרֶט בְּנֵי הַיְּשִׁיבוֹת וְאֲנָשֵׁי הַתּוֹרָה, וְלִכְל מִי שֵׁישׁ לוֹ זִיק יִרְאֵת שְׁמַיִם שְׁיִירָא וַיִּפְחַד לְהִיּוֹת קַרְקַפְתָּא דְּלֹא מְנַח תְּפִילִין, חוּץ מִכַּמָּה אִיסוּרִים שֶׁהוּא גוֹרֵם לְעֲצוּמוֹ, שְׁעוֹבֵר כָּל יוֹם, וּבְנֹדָאֵי יִשְׁמְעוּ לְדְּכָרֵינוּ וַיַּעֲשׂוּ תְּשׁוּבָה עַל הָעֵבֵר וְיִקְבְּלוּ

עַל הַעֲתִיד לֹא לְהִיטָמָא בְּטוֹמְאָת הַבְּלוֹרִית, וּבְזָכוֹת זֶה שְׁנֵהֲגָה
מְצוּיָנִים בֵּין הָאוֹמוֹת נִזְכָּה לְתַשׁוּעַת עוֹלָמִים אֲשֶׁר בְּכַלְיוֹן
מְחַכִּים שְׂיָבֵא מְצִיץ מִן הַחַרְבִּים וְנִזְכָּה לְרֵאוֹת בְּנַחֲמַת צִיּוֹן
וּבּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם, וּבְהַתְרוֹמְמוֹת קֶרֶן הַתּוֹרָה וְיִשְׂרָאֵל בְּמַהֲרָה
בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

הַק' שְׁלוֹם יְהוּדָה גְּרָאָס

אֲבֹדֵק"ק הָאֵלְמִין יצ"ו

פּתח השער

שורש ומקור לטומאת הבלוריות

א. להלן יתגלה לפני הקורא כי טומאה זו מהיותר גרועות, וישראל שהיו שרויים במצרים במ"ט שערי טומאה מבואר במדרשים שאחד מטומאות היותר גדולות "גידול הבלורית" והוא המביא לידי עבודה זרה וגיילוי עריות והמדרש מדמה מגדל בלורית לערל שלא מל עצמו.

ב. הדברים דלהלן הן העתקה מספר "עמודי ארזים" שמביא מקור טהור לכל דבריו והוא בעצמו בין גדולי עולם נחשב פידוע. ושם בדרך ל"ח: וזה לשונו:

ג. בריש כל מרעין בישינ של קליפה וטומאת גידולי הבלוריות הוא שחושבים הבחורים שכן נאה ונפה הוא, לציין בצוציתא דארמאי ואינם יודעים מאין נובע זאת, ומי בראש שהמציא צצי נובל אלו בעולם ועד היכן מגעת כח הטומאה הזאת, ואינם מרגישים ההפסד שמגיע להם ולנפשותיהם רחמנא לצלן. ולו ידעו את כל זאת אין ספק שהיו מתרחקים מזה הנה המעמיק המחולל הראשון לטומאת הבלוריות הוא הנה בלעם וגם פרעה הרשע המיצר לישראל ראש חרטומי ומכשפי מצרים, אשר לא הנה כמוהו עוד (רבה שמות פ"ט), כי רוב כשופי העולם הנה במצרים (קידושין מ"ט. זוהר הקדוש חלק ג' דף ע') עשרה קבין כשפים ירדו לעולם תשעה נטלו מצרים כו'.

ד. ואיתא (זוהר הקדוש חלק ב' דף ל') נהרי דמצראי מגדלין מארי דחרשין ופרעה הוא הנה הראש ומלכם בכל מגי חרשין וזנין

בִּישׁוֹן וְהִרְשַׁע הַכּוֹפֵר הַזֶּה יָדַע בְּחֻמְתּוֹ הַגְּדוּלָה עֲנִינִים עֵילָאִין כַּמ"ש (בְּשַׁעַר הַכּוֹנוֹת דְּרוּשֵׁי פֶסַח עֵינֵי שֵׁם) וְאִיתָא (רַבָּה שְׁמוֹת פ"ט) פְּרַעְיָה נִדְמָה לְתַנִּין שְׁנֵאֲמַר הַתַּנִּים הַגְּדוֹל הַרוֹבֵץ בְּתוֹךְ יְאוּרִין וּבִיאָרו (כַּש"ךְ עַל הַתּוֹרָה) שְׁשׂוּרֵשׁ פְּרַעְיָה הוּא נָחַשׁ הַקְּדָמוֹנִי. וְאִיתָא (מוֹעֵד קָטָן דף י"ח) פְּרַעְיָה שְׁהֵיָה בֵּימֵי מֹשֶׁה אֲמַגּוּשֵׁי הֵיָה, עֵינֵי שֵׁם (בְּרַש"י) חָד אָמַר חֲרָשֵׁי נְחָד אָמַר גִּידוּפֵי כו'. וְהוּא (בַּגְּמָרָא שְׁבַת ע"ה) וְשֵׁם (בְּרַש"י) גִּידוּפֵי מִיֵּן הָאָדוּק בְּעַכּוּ"ם וּמַגְדֵּף תְּמִיד אֶת הַשֵּׁם וּמִסִּית אֲנָשִׁים לְעַבּוּדָה זָרָה, עַד כֵּאֵן לְשׁוֹנו.

ה. וּפְנוּתָם בְּזֶה לְהִרְעֵה הֵיָה שְׁעַל יָדֵי זֶה לֹא יִהְיֶה יִשְׂרָאֵל רְאוּיִים לְנִיּוּסִים וְנִפְלְאוֹת, כְּמוֹ שְׁכַתְּב (בְּיִלְקוּט שְׁמַעוּנֵי בְּשַׁלַּח) וְהַמִּים לָהֶם חוֹמָה שְׂיַרְדֵּ סַמְא"ל וְאָמַר לְפָנָיו רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם לֹא עָבְדוּ יִשְׂרָאֵל עַבּוּדָה זָרָה בְּמִצְרַיִם וְאַתָּה עוֹשֶׂה לָהֶם נִיּוּסִים וְהֵיָה מִשְׁמִיעַ קוֹלוֹ לְשַׁר שֶׁל יָם וְנִתְמַלֵּא עֲלֵיהֶם חֵימָה.

ו. גַּם רָצָה לְטַמְאוֹת אֶת עַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. כְּמוֹ שְׁכַתְּב (בְּפִרְקֵי דְרַבִּי אֶלְעִזָּר) פֶּרֶק מ"ם) מַה הַמְצוּרַע הַזֶּה טַמְא וּמִטְמֵא כִּד הֵיָה פְּרַעְיָה וְעַמּוֹ טַמְאִין וּמִטְמֵאִין אֶת יִשְׂרָאֵל וְכֵן כְּתַב (בְּשְׁמוֹת רַבָּה פֶּרֶק ט' וּתְנַחֲמָא נֶאֱרָא סִימָן י"ג) שְׁלֹא הָיוּ מְנִיחִין בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל לְטָבוֹל מְטוּמְאָתָן. וְאַתָּא (כַּתְנָא דְבֵי אֶלְהֵוּ רַבָּא פֶּרֶק ד') שְׁהָיוּ מוֹנְעִים אֶת יִשְׂרָאֵל לְטָבוֹל מְטוּמְאָתָם וּמִתְשַׁמֵּישׁ מְטוּחֵיהֶם עַכ"ל, גַּם מִתְחִילָה יָשְׁבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכַד בְּאַרְץ גּוֹשָׁן וְלֹא הִיָּתָה לָהֶם שׁוֹב הַתְּעַרְבוֹת עִם הַמִּצְרַיִם, וְהוּא רָצָה שְׂיִתְעַרְבוּ כְּגוּיִים וְיִלְמְדוּ מִמְעַשְׂיהֶם וְיַעֲבְדוּ אֶת עַצְבֵיהֶם, לְכֵן עָרַכְבּ בְּתֵי מִצְרַיִם בֵּין בְּתֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׁכַתְּב (בְּפַעֲנֵת רֹא) וַיַּעַשׂ לָהֶם בְּתֵים לְמִצְרַיִים, כְּלוֹמַר לְהַשִּׁיכֵם בֵּין בְּתֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְרִשַׁע הַזֶּה עוֹד רָצָה לְהַמְצִיא עַבִּירוֹת יוֹתֵר גְּדוּלוֹת לְהַכְשִׁילָם וְלְטַמְאֵם כָּל

כך בכל מיני מ"ט שערי טומאה, עד שעם בני ישראל ישארו חס ושלום לעולמי עד בהסגר מצרים תחת רשותו, ושלא יגאלו לעולם. והתניעץ במועצת הרשעים חרטומיו ואצטגנוניו עצת רשעים יחדו, וישאו עינים ויראו ויליטו פי אין עוד ענין אחר יותר גדול לבוא על עם ישראל, אלא לגזור עליהם אלו שלשה גזירות ועל ידי זה ישבו ישראל במצרים בבית מצודתו עולמים, כמו שפכתב (בקהלת רבה פ"ט) ובא אליה מלך גדול זה פרעה וסבב אתה וכנה עליה מצודות גדולים, שגזר גזירות קשות זו מזו, שמנען מתשמיש המטה, ומשך להם בערלה וגדל להם בלוריות עד כאן לשונו.

ז. ומהלשון זו קשות מזו משמע דאחרון אחרון יותר קשה מראשון ראשון. והנה אף על פי ששכלנו אינו מרגיש גודל ועומק כח הטומאה והקליפה הקשה של הני בלוריות, אבל אלו הרשעים ידעו והרגישו עומק עצתם, כמו שפכתב (בשמות רבא פ"א) ידעו להעמיק עצה עד כאן לשונו. (והם שכלו בצפנית משכיל פי הבלוריות היא טומאה גדולה עד מאוד.) ועל ידי זה יתחזק פתם עליהם [כמו שפכתב (שבת קל"ט) אי בכילי יהירי בכילי אמנושי (ופירש"י) ישראל מתיהרים בבלוריות. יבטלו המינין המדיחים המשניאים אותנו עד כאן לשונו]. ומצודתם הרעה יעמוד לעולמים חס ושלום.

ח. וכן מפורש (בפסיקתא רבתי פרק ט"ו אות י"ז, והובא דבריו בילקוט שמעוני פרשת נאחחנן) רבי יהושוע בר נחמן בשם ר' יהודא בן פזי אומר גוי מקרב עם ועם מקרב גוי אל תקרי כך, אלא גוי מקרב גוי מלמד שהיו אלו ערלים ואלו ערלים אלו מגדלי בלוריות ואלו מגדלי בלוריות. אם כן לא הייתה מדת הדין נותנת שיגאלו ישראל ממצרים לעולם. שמואל בר נחמן אמר

אילולי שאסר הקדוש ברוך הוא עצמו בשבועה לא היו נגאלין ישראל ממצרים לעולם כו' עכ"ל.

ט. ואיתא (סוטה י"א) ג' היו באותה עצה (ופירש"י דנתחממה לו) בלעם איוב יתרו, בלעם שיעץ נהרג כו', וכןראה שבלעם הרשע שישב במועצת הרשעים הוא שיעץ עצת טומאת הבלורית, וכן כתב (במנחותא פ' נח אות י"ד) בלעם התחיל בקוביאי בבלוריות בקסמים ובזנות עד כאן לשונו. ואחר כך ניתלהו מגוי אל גוי וממלכה אל עמים אחרים ונפצה קליפה הזאת על פני כל הארץ בין כל האומות.

י. וזה לשונו (הרי"ף סוטה מ"ו) מה נמלצו לחפי דברי הרב מהרש"ל בספר כלי יקר, דרש נראם ונרא אם, מלשון אומה ולשון, שנוהגים בלוריות פאומות, בלוריות הוא מדרפי האמורי (תוספתא פ"ו דשבת. רבה נאחזקו פ"ב), וכן בלוריות ראה להם פאמוריים (סוטה מ"ו). וזה לשונו (פענח רזא פרשת קדושים) והמגדל בלוריות הרי זה מדרפי האמורי המעוננים והמנחשים עד כאן לשונו. וכן בלוריות של כושים (נזיר ל"ט), וכן צויתא דארמאי (מנחות מ"ב) [ישם (פירש"י והרא"ש) כבלוריתא דנכרי]. וכן הכותים מכעיסים הקדוש ברוך הוא בבלוריות (לקמן עמוד זה אות י"ב), ואיתא (קידושין ע"ו, סנהדרין כ"א. מ"ט) ת' ילדים היו לו לדרד כולן בני יפת תואר היו ומגדלי בלוריות היו והם היו בעלי אגרופין של בית דוד, עד כאן לשונו.

חומר איסור בלורית — הנקרא טשאפ פתח דבר

דעו נא כי איסור בלורית הנזכר בפוסקים שהוא מטעם התדמות לעכו"ם אינו כצידור ותמונה מיוחדת כמו שהעירו הקדמונים בדבריהם וזיל בטר טעמא דכל שהמכוון לעשות כמעשה העכו"ם מום הוא לא ירצה. (כן מכוון להדיא בט"ז יורה דעה קע"ח א').

סֵפֶר

בְּלוֹרִית לְאוֹר הַהֶלְכָה

פֶּרֶק א'

שִׁיטַת הַרְמַב"ם וְהַטו"ר — וְשׁוֹלְחַן עֲרוּף — וְשֶׁאֵר
קְדָמָאֵי וּבִתְרָאֵי

א. אֵין הוֹלְכִים בְּחֻקוֹת הָעֲכוּ"ם וְלֹא מְדַמִּין לָהֶם לֹא
בְּמַלְבוּשׁ וְלֹא בְּשַׁעַר וּכְפִיּוּצָא שְׁנֵאמַר "וְלֹא תִלְכוּ בְּחֻקוֹת
הַגּוֹיִם" וְנֵאמַר "וּבְחֻקוֹתֵיהֶם לֹא תִלְכוּ" וְנֵאמַר הַשְּׁמֵר לָךְ פֶּן
תִּנְקַשׁ אַחֲרֵיהֶם" הַכֹּל בְּעִנְיַן אֶחָד הוּא מְזַהֵר שְׁלֹא יִדְמָה לָהֶן
אֲלֹא יִהְיֶה הַיִּשְׂרָאֵל מוֹכֵדֵל מֵהֶן וְיִדּוּעַ בְּמַלְבוּשׁוֹ וּבְשֶׁאֵר
מַעֲשָׂיו.

לֹא יִלְבַּשׁ בְּמַלְבוּשׁ הַמְּיוֹחֵד לָהֶן, וְלֹא יִגְדֵל צִיצִית רֵאשׁוֹ
כְּמוֹ צִיצִית רֵאשָׁם, וְלֹא יִגְלַח מִן הַצְּדָדִין וְיִנִּיחַ הַשַּׁעַר בְּאִמְצַע
כְּמוֹ שֶׁהֵן עוֹשִׂין וְזֶה נִקְרָא בְּלוֹרִית, וְלֹא יִגְלַח הַשַּׁעַר מִכְּנָגֵד
פְּנֵי מֵאֲזֵן לְאֲזֵן וְיִנִּיחַ הַפֶּרֶע מִלְּאֲחֲרָיו כְּדָרֵךְ שְׁעוֹשִׂין הֵן.

(רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק י"א), טו"ר יורה דעה ריש סימן
קע"ח, שולחן ערוף שם, ועיין בהגר"א שם וכן כתב בחינוך
(מִצְוָה רס"ב)

ביאור הט"ז:

ב כתב הט"ז דאף על גב שפירשו פירושים שונים בעינין בְּלוֹרִית מְכַל מְקוֹם אֵין נִפְקָא מִינָא וְלִמְעֵשָׂה כָּל מַה שְׁעוֹשִׁין הַעֲכוּ"ם אָסוּר לַעֲשׂוֹת כְּמוֹתֵן וְזֶה לְשׁוֹן הַט"ז: שֶׁהַכֶּלֶל הוּא שִׁישׁ לְיִשְׂרָאֵל לְהַבְדִּיל מֵהֶם מַה לִּי כֶּכָּף וּמַה לִּי כֶּכָּף כִּי הַמְדִינּוֹת תְּלוּקוֹת בְּמִנְהַגֵּם.

מקורו בתורת כהנים:

ג אֵיתָא בְּתוֹרַת כְּהֻנִּים (פְּרָשָׁת אַחֲרֵי פָּרָק י"ג אוֹת ה') וּבְחֻקוֹתֶיהֶם לֹא תִלְכוּ... ר' יְהוּדָא בְּן בְּתִירָא אָמַר שְׁלֹא תִגְדֵּל צִיצִית. וְכָתַב שֵׁם בְּבִיאוֹר (לְחַפֵּץ חַיִּים זָכַר צִדִּיק לְכַרְמָה) דְּהֵינְנוּ בְּלוֹרִית. כָּל גִּידוּל שִׁיעָר לְנוֹי וְיוֹפִי בְּאֵיזָה צוּרָה שְׁתַּהֲיֶה אָסוּרָה

כְּתַב הַב"ח (יורה דעה קע"ח) מַה שְּׁכָתַב הַרְמַב"ם וְלֹא יִגְדֵּל צִיצִית רֵאשׁוּ כְּמוֹ צִיצִית רֵאשָׁם, וְהוּא שְׁמַגְדִּילִין הַשְּׁעָר לְנוֹי וְיוֹפִי כְּמוֹ הַכְּתוּלוֹת דְּרָךְ שַׁחַץ וּגְאֻנָה.

וְכֵן כְּתַב הַש"ךְ סְמֵן ק"א, וְכָתַב שְׁכָן כְּתַב הַפְּרִישָׁה.

בְּסִפְרָ דָּא גְזִירַת אוֹרֵייתָא (דף ב') כְּתַב וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְאִם בֶּן מֵאֵן חָשׁוּב וּמֵאֵן סָפִין לַעֲבוּר עַל גְּדוּלֵי הַפּוֹסְקִים הָאֵלוּ הַפְּרִישָׁה וְהַב"ח וְהַטו"ז נְהַש"ף וְהַכְּר"י וְהַגְר"א ז"ל אָשַׁר מְלַחֲמֵם אָנוּ אוֹכְלִים וּמְמִימִיהֶם אָנוּ שׁוֹתִים שְׁפוֹסְקִים בֶּן, אִם בֶּן לֵב מִי לֹא יִירָא לַעֲבוּר עַל כָּל גְּדוּלֵי הַפּוֹסְקִים הַנְּזַכְרִים לְעִיל שְׁפָסְקוּ שֶׁהַשְּׁעֵרוֹת הַעֲשׂוּי לְנוֹי וְלִיוֹפִי הוּא עוֹבֵר בְּזֶה עַל הָאִסוּר בְּלוֹרִית:

פרק ב'

כאן אעתיק מד' עמודי העולם מה שפכתבו בענין
בלוריות

1. ר' יהודה החסיד 2. ר' נתן שפירא 3. מהר"ש
אבוהב. בעל בני יששכר

1. ר' יהודא החסיד: (עצם גידול שער גדול אסור).

רבינו יהודה החסיד כותב בצוואתו סימן ס"ח: לא יגדל
אדם בלורית כי הוא עון פללי רחמנא לצלן, וכתב על זה
בשבעה תמרים וזה לשונו: קשה מאחר דאיסור בלוריות הוא
לאו מפורש בתורה מבחוקותיהם לא תלכו והיו מלקין עליו,
וכמו שכתב הרמב"ם כל העושה אחת מאלו וכיוצא בהן
לוקה, אם בן מאי אתי רבנן לאשמעינן, גם לישראל דלא יגדל
ולא כתב לא יניח, משמע לכאורה דבאינם מגלחים כלל
מיירי, ונוכל לומר בכונת רבינו יהודה החסיד לאסור הגידול
שיער דרך שחץ וגאונה כמו שכתב הט"ו, ובזה מדויק לשונו
היטב ד"לא יגדל אדם בלוריות" משום דמיירי בלא שום
גילוח, רק לגדל ציצית ראשו אפילו בלא שום גילוח גם בן
אסור, וקראם רבינו גם לגידול שער בלי שום גילוח בשם
בלוריות לאשמעינן דגם זה נקרא בלוריות ונכלל באיסור זה.
ומה שכתב במחצית השקל "ויש קצת איסור" קרא לזה קצת
איסור משום דלדעת הבית יוסף בפירוש הרמב"ם אין בזה
איסור כלל, אבל להחולקים על הבית יוסף הנה איסור זה
הוא מדאורייתא וגם היו לוקין עליו כמו שסיים הרמב"ם כל

העושה אחת מאלו וכיוצא בהן לוקה דקאי גם על ריש דבריו ולא יגדל וכו'. וזהו גם פוננת רבינו רבינו יהודה החסיד פאן בצוואתו כל אדם יחוש עוד לנפשו כי חמירא ספנתא מאיסורא, עד פאן.

2. ר' נתן שפירא (מארי האר"י ז"ל): (הוא הגוי של ב' אבות הטומאה).

בספר יין המשומר להרב נתן שפירא הנזכר לעיל כתב דף מ"ט וזה לשונו:

הביטו וראו העונש הגדול למסלסל בשערו אשר כל רואיו תירדנה עיניהם דמעה ועפעפים יזלו מים וכל שומעיו תצלנה אזניו שבמקום שצריך לקצר השערות הראש כו' אדרבה הם מאריכים ומניחים לגדל השערות כדי ליפות עצמם והם מתגרים בהם המשחיתים ואלו הם נקראים מגדלי בלורית בנזיליית וסמא"ל שמהם יוצאים שני משחיתים סקטופ"א עסירט"א שהם גימטריה סמא"ל וליליית, וגם עוברין על לאו דלא תלכו בחוקות הגוי אשר אני משלח מפניכם, שאין מדמין להם לא במלבוש ולא בשער כו' ולא יגדל ציצית ראשם כמו ציצית ראשם, עד פאן.

3. מהר"ש אבוהב: (התיקון תלוי בראשי העים)

כתב הרב הקדוש מהר"ש אבוהב זכרוננו לברכה בספרו ספר הזכרונות דף מ"א ע"ב וזה לשונו: בכלל אזהרה הזאת שאין הולכין בחוקות עכו"ם ואין מדמין להם הוא שלא יגדל אדם ציצית ראשו כמו ציצית ראשם, וגם בזה הדור פרוץ בעוונותינו הרבים והוא שליח לדבר עבירה ולחילול שבתות

כמו שהוא ידוע כו'. ובמדרש שיר השירים רבה על הפסוק
 צאינה וראינה בנות ציון המצוינים בתגלחת במילה וצצית
 ותיקון הדבר מוטל על ראשי העם הממונים על בתי כנסיות
 ובתי מדרשות של תינוקות של בית רבן כו' שלא יבוא אל
 הקודש פנימה בהגידול פּרע אשר שנא ה'. ועל אבות הבנים
 ועל מלמדיהם חובה זו מוטלת ביותר כו'. וזכורני אשר בבתי
 מדרשות שבהן נתגדלתי כך הנה מנהגן של הפרנסים שהיו
 באים בבית המדרש והמספרים בידיהם וכל השער היתר וכו'
 היו מגלחין אותו ולא הנה האב פוצה פה ומצפצף אלא רואה
 ושמח כמשפט שארית ישראל. ובכן הקטנים עם הגדולים כל
 ישראל כאחד חברים יבואו לראות פני האדון ה' אלקינו כו'
 "בראש" עם קודש ויעבור מלפנו "בראשנו".

* * *

בעל בני יששכר: (בא למאכלות אסורות ולהנשא לעכו"ם)

וראה מה שכתב מרן הגאון הקדוש בעל בני יששכר
 זכותו יגן עלינו בספרו הקדוש מעין גנים (על ספר הקדוש
 אור החיים לאיש קדוש חד מקמאי רבי יוסף יעבץ זכר צדיק
 לברכה מקדושי ספרד): תתפלא ותבין איך הקליפה היא
 מניפה דווקא דברים האסורין על פי התורה, דהנה תראה
 דכד הדור פרו" בעוונותינו הרבים נתייפה בעיניהם דווקא
 דבר הנאסר, דהנה על פי התורה הזכרים מבני ישראל
 מחויבים להניח פיאות הראש מן האונן עד המצח, זה למצנה,
 ואחורי האונן וממול העורף נאסר להניח השערות משום
 מגדלי בלוריות דהיא מדרפי הגוים וכו' וכו'. והללו נתייפה

בעיניהם לגדל הבלוריות וכו'. והנה אין פאן תאנה בתולדות
 טבע הדם, ומאין ולאין יתייפה בעיניהם דוקא ההיפך אין זה
 כי אם הקליפה מנייפה דוקא דבר הנאסר על פי התורה, כי
 זה הדרך להניח כל דרכי התורה, והיום אומר לו עשה כן
 ומחר אומר לו עשה כן עד שאומר לו תלך אל החכמות
 החיצוניות וכפור בתורת משה וכו' וכן הוא מסיתו לאט לאט
 עד שפורק מעליו לגמרי עול התורה והמצוות בשאט נפש,
 חוץ האיסור דאורייתא שנצטוונו ולא תלכו בחוקות הגוי וגו',
 אבל היא סיבה נמשכת מרעה אל רעה עד שמתיר לעצמו
 לאכול גבילות וטריפות ולבעול בת אל נכר ויאמרו לאל
 סור ממנו ודעת דרכיך לא חפצנו, ואמרתי על זה דרך צחות
 בפסוק גרסה נפשי לתאבה אל משפטיך בכל עת, דהנה
 בחשבון המצוות בסדר התורה במצנת לא תעשה, ולא תלכו
 בחוקות הגוי היא מצנה רס"ג (הוא הסגר לכל יבוא לנגוע
 בקצה איסור התורה) והמצנה ת"ע היא לא תאכל כל תועבה,
 כל דבר שתעבתי לך, והוא איסור כולל על כל איסורי התורה
 (הגם שלא זו קאי על פסולי המוקדשין וכיוצא), וז"ש
 גרס"ה נפשי, הנפש שלי מצנה הרס"ג (הה"א לבסוף הוא
 לפועל עומד), לתאבה אל משפטיך בכל ע"ת, בכדי לתא"ב
 ולהבזות את הנאסר לי בכל עת, היינו הנאסר במצנה כוללת
 שהוא בחשבון ע"ת היינו כל תועבה שתיעבתי לך, כי באם
 אינו שומר המצנה הרס"ג יבוא לכל תועבה וכו' עד פאן
 לשונו הקדוש הקילורין לעיניים.

פרק ג'

בענין איסור בחוקותיהם — מד' האחרונים:

א החיד"א פתב תוכחת מוסר להרבה בחורים בעוונותינו הרבים שנכשלים בזה שמגדלין ציצית ראשם כדרך שבפעלי מלחמה עושין בפמה מדינות ויש להוכיחם אולי ישובו (שיו"ב יורה דעה קע"ח).

ב בספר שבילי דוד (שם) פתב תוכחת מוסר על אותן שמקרוב באו שקורין אותן חכמים שיש להם באחורי הראש שערות גדולות עבות ומקפידין שלא לגלחם שעוברין איסור גמור משום חוקות הגוי. ועיין עוד בשלחן גבוה (סמן קטן ג') דעוברין משום כף.

ג עוברין בכל יום: בחידושי הרז"ה (למהר"ז אלעסקר זכרונו לברכה) מתרעם על קצת מבני צמנו שמספרים קמעא ומניחין פרע מלאחריהם ועוברין בכל יום בלאו זה בפרהסייא ואין מוחה בידם. מובא בדרפי תשובה קע"ח סימן קטן י'.

כל גידול שער לנוי ויופי אסור

פרק ד'

שאר איסורין שעוברין מגדלי בלוריות

א בספר רוח חיים (ליורה דעה סימן קע"ח) הביא ממאירי דחוץ מחוקות הגוי עוברין עוד על איסור פי הוא מנהגן של עוברי עבירות להיות מגדלין הבלוריות כדי לילך בין הזונות

ולעשות זנות ואם כן הוי ממש סרסורי דעבירה ואסור משום גדר וסניג לתורה, עיין שם.

**מחלל שם השם יתברך —
בפרט אם הוא בן תורה:**

ב בזה הוא מחלל שם שמים ובפרט אם הוא איש בן תורה ואיש חשוב שהכל מסתכלין על מעשיו בנדאי הוא מחלל שם קדושת אלקינו יתברך שמו בזה ונקרא מחלל שם שמים ברכים וכתב בספר יראים לרבינו ר' אליעזר ממיץ זכרוננו לברכה וזה לשונו במצנה ו' את ה' אלקיך תירא ותן כבוד לשמו ושמור מחללו דכתיב בפרשת אמור ולא תחללו את שם קדשי ומקרא זה נוקב ויורד עד התהום ועל לאו זה ידו הדווים כי חלול השם ישנו בכמה דברים ואין להם שיעור שכל המבזה אפילו מצנה אחת ומקיל מה בכבוד שמים נקראו מחלל השם עד כאן לשון ספר יראים ואם כן אותם המגדלים בלוריות ובפרט אם הם אנשים בני תורה וחסובים הלא הם מחללין השם ברכים וגדול עונם מנשא ומפל שכן בעיר אלקינו ירושלים עיר קדשנו שמעולם ועד היום הזה לא ראינו ולא שמענו פריצות כזאת חס ושלום.

ומכל שכן התרדים ובני הישיבות שת"ל שעד היום הזה כולם קדושים והולכים בתכלית הצניעות והיהדות על כן הוא חילול השם גדול מאלו אזהו אנשים אשר מתדש באו מחוץ לארץ לארץ הקדש בבלוריות אשר נדאי גם על זה נאמר מי ביקש זאת מידכם ומוס חצרי לחלל את שמי הגדול בבלוריות שלכם אשר הם עשויים לנוי וליופי אשר הוא אסור

להגדולי הפוסקים הנ"ל בשתים הן לענין האיסור החמור של ובחוקותיהם לא תלכו, והן בענין איסור החמור של חציצה בתפילין הקדושים ועוד שיש לירא שלא יחטיאו את הרבים גם מבני ציון היקרים בזה חס ושלום, על פן למען השם ולמען השם כל מי שיראת ה' יתברך שמו נגע מעט בלבבו יסור ממנו השרץ הטמא הזה העון הגדול הזה של הבלורית ולא יתחלל שם שמים על ידו ובנדאי כל מי שיש בו ריח תורה וריח יראת שמים יסיר את הריח הרע והקליפה הזאת מעל ראשו כי כל דבר שהוא נגד דעת תורתנו הקדושה אין לה דבר מאוס וריח רע מזה. ושנו חכמים באבות דרב נחמן פכ"ח ר' יהודה הנשיא אומר כל המקבל עליו תענוגי עולם הזה מונעים ממנו תענוגי עולם הבא וכזהו הקדוש פ' נישב על הפסוק ותתפשהו בכגדו בגין דחד שליט יצר הרע עליה דבן נח אתקין ליה וקשיט ליה לבושו ומסלסל "בשערו" הדה"ד ותתפשהו בכגדו וכו' מאן דאיהו זכאה אתתקף לקבליה ואנח ביה קרבא ועל זה כתיב ויעזוב כגדו בידה וינס וכו' ויערוק מניה בגין לאשתזבא מניה ולא ישלוט עלוי כו'.

עכ"ד ספר דא גזירת אורייתא (דף ר').

אזהרה לחנוך בניו בזה

גם יש לדקדק בזה בבנים הקטנים אשר על זה נאמר חנוף לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה כי שמעתי שרבים משלחים את ילדיהם הקטנים אצל הספר והספר עושה להן בלוריות, ועין בתי אדם כלל ס"ו סימן ג' דלאפרישא מאיסורא אפילו בקטן שלא הגיע לחינוך חייבים האב והאם

לְהַפְרִישׁוּ מֵאִיסוּרָא וְלַגְעוֹר בּוּ אֶפִּילוּ בְּאִיסוּר דְּרַבְּנָן כְּדַכְתִּיב
 חֲנוּךְ לְנַעַר עַל פִּי דְרַכּוּ, וּמְסִיק שָׁם הַחַיִּי אָדָם וְלִכְתַּחֲתִילָהּ
 אֶפִּילוּ לְחִינוּק דְּלֵאוּ בַר הַכְּנָה גַם בְּן צְרִיכִים הָאֵב וְהָאֵם
 לְהַפְרִישׁוּ מֵאִיסוּרָא וְכֵן כָּתַב שָׁם הַחוּס' חַיִּים עַל הַחַיִּי אָדָם
 סִימָן קָטָן ד' בְּשֵׁם הַשְּׁפָתִי כִּהֵן וְהַפְרִי מְגֵדִים וְאֵם מְרַגְלִין אֶת
 הַחִינוּק בְּהַטּוּמָאָה הַזֹּאת שֶׁל הַבְּלוּרִית אֵיךְ יָכוֹל לְקַבֵּל עָלָיו אֶת
 הַגּוּדֵל קְדוּשַׁת הַיְהוּדוּת עַל בֶּן לְמַעַן הַשֵּׁם וּלְמַעַן הַשֵּׁם לְדַקְדַּק
 בְּזֶה מְאֹד לְקַדֵּשׁ שֵׁם שָׁמַיִם, וּמִכָּל שֶׁבֶן הַגְּדוּלִים יִזְהָרוּ בְּזֶה
 וַיִּתְבָּרְכוּ מִן הַשָּׁמַיִם (שָׁם).

ד בְּאִינוּ נִזְהָר שׁוֹרְהָ עָלָיו קָלְלָהּ — וְהַנִּזְהָר בְּרַכָּה:

בְּהַתְּשֵׁבֵץ חֶלֶק שְׁלִישֵׁי סִימָן צ"ג וְזֶה לְשׁוֹנוּ וּמִי שֶׁמְסַפֵּר
 פְּנֵי רֵאשׁוּ וּמְנִיחַ צִיצִית שְׁעֲרוֹתָיו לְאַחֲרָיו וְהִיא בְּלוּרִית רְאוּי
 הוּא לְקָלְלָהּ, וְאָמְרוּ בְּמִסְכַּת סוּטָה (מְשֻׁנָּה ו' עֲמוּד ב') עַל
 אֱלִישֶׁע נִירָאם וַיִּקְלָלֵם מַה רָאָה שֶׁהָיוּ מְגַדְלֵי בְּלוּרִית כְּעַכּוּ"ם,
 וּמִי שֶׁאִינוּ מְגַדְלֵי בְּלוּרִית יִתְבָּרַךְ וַיִּהְיֶה לוֹ תִקְוָה וְאַחֲרִית טוֹב,
 טוֹב ה' לְטוֹבִים עַכ"ל הַתְּשֵׁבֵץ, וּמֵה שֶׁכָּתַב הַתְּשֵׁבֵץ שֶׁמְסַפֵּר
 פְּנֵי רֵאשׁוּ וּמְנִיחַ צִיצִית רֵאשׁוּ לְאַחֲרָיו יֵשׁ לוֹמֵר דָּאז הָיָה
 מְנַהֵג עַכּוּ"ם לְהַנִּיחַ הַבְּלוּרִית מֵאַחֲרֵיהֶם אֲכַל כִּעַת מְנַהֵג
 עַכּוּ"ם הוּא לְלַכֵּת עִם בְּלוּרִית מְלַפְנֵיהֶם אִז בְּחֵדָּא שֶׁכָּל דְּבָרָיו
 הֵם עַל הַבְּלוּרִית הַנְּהוּג כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הַטּוֹרֵי זֶהב סִימָן קַע"ח
 סִימָן קָטָן א' וְזֶה לְשׁוֹנוּ מַה לִּי בְּכַף וּמַה לִּי בְּכַף כִּי הַמְדִינֹת
 "חֲלוּקוֹת בְּמִנְהָגִים" בְּעֵינֵי הַבְּלוּרִית וּכְמ"ש גַם הַפְּרִישָׁה הַנ"ל
 לְהַדְיָא דְאָסוּר לְגַלַּח כְּמוֹ צִיצִית שֶׁלֶּהֵן אֵף שֶׁאִינוּ מְגַלַּח כְּמוֹ
 שֶׁמְגַלְּחִין הֵם עַכ"ל, וְאֵם כֵּן הֲלֵא מְבוֹאֵר לְהַדְיָא בְּפְרִישָׁה

לה

דאף ש'העכו"ם עושה הבלורית מלאחריו אסור לעשות הבלורית גם מלפניו כמ"ש להדיא בלשונו הנה אף שאינו מגלח כמו שמגלחין הם גם כן אסור באיסור החמור של הבלורית ואם כן פשיטא דאין נפקא מינא בענין הבלוריות בין מלאחריו בין מלפניו, כמו שכתב הפ"ח והפרישה והט"ז והש"ך דכל שהיא לנוי וליופי הוי ליה דין בלוריות (שם).

ה סופו יורש גיהנם

אחר כתבי זאת ראיתי בספר רב פעלים מאת הגאון ר' אברהם בן הגאון רבי אליהו זכרוננו לברכה וזה לשון קדשו בספר סודי רזא הוא לבצע הרוקח דף ז' וזה לשונו ואמרין במדרש אספה קטן ונדול שם הוא, וכי הרי שוין, משל לשנים שיירדו למלחמה אחד עלה והתרים שלו מקובע בעטרות, ואחד עלה על כל גופו מקובע בחיצים, אינה גדול הוי אומר זה שעלה בעטרות כף הרשע מת חוטמו נמק מפני שהריח ריח עבודת גילולים, עיניו נסתמות מפני שהלך לעבודת גילולים, ראשו נטויה בגיהנם מפני שבראשו ציצית שערות גדולות נארוכות להתנאות בגאון ציצית שבראשו שנאמר ולא ישכבו את גבורים נופלים מערלים יחזקאל ל"ב עד כאן לשונו לענינו. (שם דף ח' עמוד ב').

ד הספמת גדולי ירושלים — וצריך למסור נפשו על זה.

על דרך כל מי שלא יסיר הבלורית הוא יעבור בזה על דברי חכמים וצריך לקיים דבר זה במסירות נפשו כאשר אמר רבי עקיבא בעירובין כ"א ע"ב מוטב שאמות מיתת עצמו ולא אעבור על דברי חברי, מפל שכן בזה אשר הסכימו עמי

הגאונים הגדולים הצדיקים שבעיר קדשינו שליט"א נדי בזה ולכל השומע יונעם ויהי נועם ה' עליהם ותבא עליהן ברכת טוב בזכות הקידוש השם וכבוד שמים אשר יסירו הפלורית מעליהם ומעל בניהם הקטנים ויתקדש שם שמים על ידם שיקיימו שאל אביה ויגדף וקניף ויאמרו לה ועל ידי זה יתקדש ויתרום גם כבודם בזה ובכא ובכל אשר יפנו יצליחו ובזכות זה נזכה לגאולה שלמה במהרה אמן.

נאם הק' יהושע אלטר ווילדמאן אבד"ק קאנסקינאוואלי, ואבד"ק ביליראדקי וכעת חונה פה עיר הקדש ירושלים תבנה ותכונן במהרה בזמינו אמן.

בעל מחבר ספר בנן יהושע אחרון, שער הטהרה, ברכת יהושע, ואמרו אמן ב' חלקים, וספר תורת החסידים הראשונים, (שם).

לא אמרין בזה מוטב שיהיו שוגגין

ז הגם שאיזו מן הרבנים שמעתי שאומרים לי מוטב שיהיו שוגגין ולא יהיו מזידין, וטעות הוא בידם, כי נעלם מהם דברי רבותינו הראשונים המובאים בשיטה מקובצת על מסכת ביצה ריש פרק המביא, וזה לשונו העיד הריטב"א זכרוננו לברכה ז"ל בשם רב גדול שהעיד בשם רבותיו הצרפתיים ומכללם ר"י ומהר"מ רוטענבערג שלא נאמרו דברים הללו [מוטב שיהיו שוגגין ולא יהיו מזידין] אלא לדורותם אבל בדור הזה שמקילין בכמה דברים ראוי לעשות סייג לתורה אפילו בדרבנן וקנסין להו ומפחין להו עד דלא לעברו לא בשוגג ולא במזיד, ושכן הוא במדרש ירושלמי והדבר נכון מאוד עד כאן לשון השטה מקובצת הנראה לעיל והובא

דְּבָרֵיהֶם הִק' לְהֵלְכָה בְּסֵפֶר מַחְזִיק בְּרֵכָה בְּסִימָן תר"ח וְגַם
בְּמַחְצִית הַשֶּׁקֶל סִימָן תר"ח סוּף סִימָן קָטָן ג', וְכִינּוּן שֶׁכֵּן מִי
יָכוֹל לְדַחֹת וְלַעֲמוֹד בְּנַפְשׁוֹ שְׁלֵא יִמְחָה בְּזֶה כְּנֶגֶד דְּבַר
רְבוּתֵינוּ הַקְדוּשִׁים הָרֵאשׁוֹנִים הָאֵלוֹ אֲשֶׁר דְּבָרֵיהֶם הֵם כְּגַחְלֵי
אֵשׁ, וְכֹל שֶׁכֵּן בְּדוֹרוֹתֵינוּ דוֹר הַפְּרוּץ הַזֶּה, שְׁצָרִיכִים לְצַעֲוֹק
בְּקוֹלֵי קוֹלוֹת וְלִמְחֹת עַל נוֹשְׂאֵי הַבְּלוּרִיּוֹת הָאֵלוֹ שֶׁהֵם קָרְנֵי
רְשָׁעִים וְחֻקוֹת אֱלֹהֵי הַנֶּכֶר וְהוּא אִיסוּר וְשִׁיקוּץ הַעֲמָמִים.
(שם).

פֶּרֶק ה'

פְּסָקֵי עֲמוּדֵי הָעוֹלָם אֲרִזֵי לְכַנּוֹן — בְּבִלּוּרִית

ח פֶּסֶק הַגָּאוֹן הַמְּפוֹרָסִם מוֹרְנוּ הֶרֶב ר' פִּנְחָס עֶפְרָשְׁטֵיין
זָכַר צְדִיק לְבִרְכָה (מוֹעֲתֵק בְּסֵפֶר דָּא גְזִירַת אוֹרִייתָא מְדַף ט'
וְלֵהֲלֹן וְזֶה לְשׁוֹנוֹ בְּסֵפֶר שָׁם):

הוּא מָה שֶׁכָּתַב לִי כְבוֹד יְדִידֵי הֶרֶב הַגָּאוֹן הַמְּפוֹרָסִם
וְכוּ' ר' פִּנְחָס עֶפְרָשְׁטֵיין שְׁלִיט"א אֲשֶׁר הוּא מֵהַבֵּית דִּין
צָדֵק שֶׁל הֶרֶב הַגָּאוֹן הַגְּדוֹל הַצְּדִיק הַמְּפוֹרָסִם ר' יוֹסֵף חַיִּים
זֶאנְעֶנְפֶּעֶלְדִי שְׁלִיט"א וְזֶה לְשׁוֹנוֹ אוֹת בְּאוֹת..

ב"ה א' מִקֵּץ תרצ"א לְכְבוֹד הֶרֶב הַגָּאוֹן הַמְּפוֹרָסִם ר"י
אֶלְתֶּר שְׁלִיט"א.

אַחֲרֵי שִׁמִּי לֵב לְמָה שֶׁהָרִים קוֹלוֹ כְּשׁוֹפֵר וְלֵן בְּעֵמֶק
יְהוֹשֻׁעַ וְכִיּוֹן לְהֵלְכָה לַעֲקוֹר וּלְשֹׁרֵשׁ אַחֲרֵי מְנַהֵג הָרַע שֶׁל
מְגִדְלֵי "צִיצִית בְּרֵאשָׁם" וְרֵאִיתִי עוֹד מָה שֶׁכָּתַב בְּתִשְׁבּוּכָתוֹ
הַשְּׁנִיָּה לְחֹק דְּבָרֵי חֲכָמִים שְׂאִינָם צָרִיכִים חִיזוּק מָה שֶׁכָּבַר

מתאונן הגאון המחצית השקל שרע עליו המעשה על אותן שמגדלין בלוריות שחוצצין בפני התפילין של ראש וכמעט כל האחרונים הפאים אחריו מנענעים לו בראשם (בלא בלורית) שהדין עמו, ברם דא צריך להרגיש במה שמעתיק כבוד תורתו בשם הגאון המפורסם שלחן שלמה והוא כתב רק טוב שלא יהא הפסק בין תפילין לבשרו אפילו כנה חיה גם שלא יהיו שערוותיו גדולים עד כאן לשונו. ואם כן משמע דרק לזהירות בעלמא וטוב הדבר אבל לא מצד עיקר הדין, על כן נראה פשוט שפנונתו רק למה שכתב המגן אברהם שם סימן קטן ד' שהביא מזכחים י"ט דמבעי' אם כינה חיה ושערו הוי חציצה לענין בגדי כהונה וכו' עין שם ובמחצית השקל שם מבורר דכלפי הפנים שהן שערות קצרות בזה לא נהגו כלל כדעת הרוקח לגלחן אלא בשערות גדולות שאחורי העורף שם הוי חציצה בכג"כ אבל לענין תפילין אינו אלא זהירות, אבל בבלוריות שגדולים הרבה שלא כדרך כל האנשים בזה הוי פכוכע עבה שגם להרשב"א אסור, ומשום מעשה האנשים הללו ליכא למימר היינו רבותייהו ולכן אין לנו הוכחה מדברי השלחן שלמה אם הוא מסכים בדין הבלוריות לדינא דהמחצית השקל, ואני לא זכיתי לשלחנו של שלמה, לעינין שם, ברם נראין הדברים כהמחצית השקל, ואם הרוקח החמיר שיש לגלח השער שעל הצאנר שלא יהא חוצץ דאף שבזה לא קימא לן כנותי' על כל פנים מקמו נלמוד להחמיר בנדון הבלוריות ובנדאי זה פנונת המחצית השקל וכו', עד כאן לשונו.

*

ט תשובת הגאון הגדול המפורסם מורנו הרב ר' ישראל זאב מינצבערג שליט"א והוא ראש אב בית דין בהבית דין צדק דחסידיים דפה עיר הקדש ירושלים תבנה ותכונן במהרה בקמינו אמן.

כ"ה, ירושלים יום ד' לסדר יכרף את הנערים ויקרא בהם שמי ושם אבותי, תרצ"א לפ"ק.

לכבוד הרב הגאון המפורסם גרא וחרד בנן של קדושים כו' מורנו הרב ר' יהושע אלתר ווילדמאן שליט"א.

א על דבר הנערים המנוערים שבאו לפה עיר הקדש תבנה ותכונן מארצות הגולה, והמה מגדלי בלוריות, ונתעורר כבוד תורתו לבאר להם חומר האיסור ולהצילם מהחטא וביקש ממני להצטרף אתו בצירופא דרבנן, אולי ישמעו ועל כל פנים יהיה תועלת שלא תפשה המספחה גם אצל בני ציון היקרים שלא ירגילו בזה וכמאמר חכמינו זכרונם לברכה במדרש רבה שיר השירים פרק ג' בנות ציון המצוינים לי בתגלחת במילה ובציצית, וכו'.

ב והנה מנהג העכו"ם לגלח מאחוריו ולהניח בלורית מלפניו כנגד המצח ואלו הנערים הבאים מארצות הגולה עושים כן, ולא מיבעיא לדעת הב"ח ודעימי דאפילו בלא מעשה גילוח נאמר איסור זה שיש לישראל להבדיל מהם מה לי בכף או בכף אם המדינות חלוקות במנהגו, אלא אפילו לדעת הבית יוסף ופרש בדברי הר"ם יש לומר דכל זה כשאנו עושה מעשה להדמות להם ושערי ממילא קא רבי, מה שאין כן כשעושה מעשה גילוח כנדאי גם הוא יודה דאין

שום חילוק בין מניח בלורית באמצע ראשו או מאחוריו
בין מניח בלורית מלפניו כל שהעכו"ם נוהגין בתגלחתו
בזה עובר משום ובחוקותיהם לא תלכו..

ג ובמדד רבה דברים פרק ב' מהו המספר קומי זהו
המספר פאת ראשו ועושה תפיסת קורצין והמתיב פירוש
בשם הערוף שמגלח אותם עד שאינו יכול לתופסם כי אם
בראש הזוג או בצפרנים ולפירושו קאי על הפאות, ויש
לתמוה עליו שבערוף ערך "קרץ" מפורש שקאי על עגן
הבלורית וגם מה זה דשואל שם הלכה אדם מישראל מהו
שיהא מותר לו להקיף פאת ראשו זיל קרי בי רב לא תקיפו
פאת ראשכם, ואינו עגן ללאו דובחוקותיהם לא תלכו יענין
בטור יורה דעה ריש סימן קפ"א שתמה על הר"מ בזה, ועל
כרחק צריך לומר דהפנונה בהשאלה ותשובה על מספר קומי
לחוד תה לשון הערוף שם פירש בלשון יון תלתלי שער
ובפרט אצל המצח ופיאותיו, ובערך "קומי" פירוש כגון
מלכות יון שקוצצין שער ראשיהן מלפניהם עד האוזן כלפי
מצח כולו, ומניחין השער שפנגד הערוף נוטה ומתפור
לאחוריהן, ולפי זה צריך להבין מה זה שמסיים בערך "קרץ"
ובפרט אצל המצח ופיאותיו הלא זה עיקר פירושו מספר
קומי לפירושו בערך קומי, לכן נראה לי דפונתו ובפרט אצל
המצח ופיאותיו, היינו כשמגלח מאחוריו ומניח הבלורית אצל
המצח ופיאותיו כמנהג העכו"ם פעת שזה בודאי נקרא
בלוריות, ועובר על ובחוקותיהם לא תלכו.

ד והמאירי בחי' סוטה פתב כל שהוא מחוקות הגויים אפילו לא היה ענין עבודה זרה תלוי בו, מנהג ישראל באותו ענין על דרך אחרת אין ראוי להניח מנהגות ישראל במנהגותיהם בדבר שאין בו להכריע אלא שהכל מנהג לכד וכל שכן במה שיש בו סרך להיות להם לאיזה סימן להיות מצוינים בין האחרים ועל זה אמרו המספר קומי הרי זה מדרך האמורי ממילא כעת שהעפום נוהגין בגילוח כזה ה"ה והוא הטעם שאסור לישראל להתדמות להם..

ה ומצינו שגידול השערות הוא דרך שחץ וגאונה ומביא גם כן לידי זנות, בסוטה דף ט' עמוד ב' אבשלום נתגאה בשערו ובשבת דף קל"ט עמוד א' אי בטלי יהירי פרש"י ישראל מתזהרים בבלורית ובמלבושי יהירות כפרשים הללו, ובגדרים ט' ונזיר ד' ע"ב באדם מן הדרום יפה עינים וטוב רואי וקווצותיו סדורות לו תלתלים כו' ופחו עלי יצרי ובקש לטורדני מן העולם פרש"י להביאני לידי מעשים רעים ולידי הרהור, ובבראשית רבה פרק כ"ב בשעה שהייצר הרע רואה אדם ממשמש בעניניו מתקן בשערו מתלא בעקיבו הוא אומר הדין דידי, ויעוץ בזוהר הקדוש פרשת וישב על הפסוק ותתפשהו בכגדו ומאחר שכן כבר כתבתי בשם מהרי"ק בדבר אשר שייך בו נדנוד פריצת גדר הצניעות והעננה ינהגו בו הגויים גם זה אסור משום ובחוקותיהם לא תלכו.

ו ובתשב"ץ שם כתב ואף על פי שלא היו עושן הבלוריות אלא לשם עבודה זרה כמו שפרש"י בסוטה ואומה זו אינה עובדת עבודה זרה מפל מקום ראוי זרע ישראל הפשרין

להתרחק מהן ויהיו נכרין בהתנחלותיהם וכל רואיהם יפירום כי הם זרע ברך ה' כמבואר במדרש רבה על הפסוק צאינה וראינה בנות ציון והפסוק בני ציון הנקרים בנים המצוינים לי בתגלחת מלה וציצית ומי שמניח בלורית ראוי הוא לקללה כדאמרין בסוטה מ"ו ע"ב דכתיב באלישע ויראם ויקללם מה ראה בלוריות ראה להם כאמורים, נראה בזה שחולק בזה על המהרי"ק וסבירא ליה מאחר שהאומות בזה הזמן לאו עובדי עבודה זרה הם, אין בזה משום הלאו דובחוקותיהם לא תלכו ויקשה לדעתו מדברי הספרי שלא תאמר הואיל ויוצאין באנגמן, על כל פנים גם לדבריו העושה כן ראוי לקללה ובצנאות רבי יהודה החסיד אות נ"ו מביא גם כן לא יגדל אדם בלורית כי הוא עון פלילי, וכו'.

ז ולפי מה שביארתי דבלוריות הנערים הנו' אפילו אם אין מתכוונים להדמות להם כל שעושין מעשה בתגלחת כזו יש עליהם איסור אליבא דכולי עלמא, נמצא דהשערות אלו עומדים לגזוז בכל רגע מפני האיסור שרבוץ עליהם, אם כן יש לומר דאפילו החולקים על המחצית השקל וסבירא ליה דאפילו שערות גדולים הרבה מקרי דרך רבותי מפל מקום בעומדים לגזוז מחמת איסור הוי כגזוז וחוצצים לענין טבילה וכמו כן לענין הנחת תפילין, וכו'.

ודיינו האיסור דבלורית ולטותא דאלישע ולדעת המחצית השקל הוא כקרקפתא דלא מנח תפילין, ובפסיקתא מובא בילקוט שמעוני פרשת ואתחנן רמז תתכ"ח ריב"ג בשם ר' יהודה כן פזי גוי מקרב גוי עם מקרב גוי לא כתיב כאן אלא

בְּלוּרִית לְאוֹר הַהֶלְכָה

מג

גוי מקרב גוי מלמד שהיו אלו ערלים ואלו ערלים אלו מגדלי בלוריות ואלו מגדלי בלוריות אם כן לא היתה מדת הדין נותנת שיגאלו ישראל ממצרים לעולם, אלולי שאסר הקדוש ברוך הוא עצמו בשבועה, ובשבת קל"ט ע"ע הנז' אי בטלי יהירי פרש"י ישראל מתיירים בבלוריות, בטלי אמנושי יבטלו מסיתים ומדיחים המשיניאים אותנו, ומבואר בפמה מקומות שכל הצרות שאנו סובלים הוא ממה שאנו רוצים להדמות לעכו"ם ואומרים נהיה ככל הגויים בית ישראל, וכבר סיים התשב"ץ בתשו' דמי שאינו מגדל בלורית יתברך ותהיה לו תקנה ואתרית טוב, טוב ד' לטובים.

ידידו דורש שלום תורתו באהבה רבה

ישראל זאב מינצברג

י תשובת הרב הגאון המפורסם מורנו הרב ר' אלימלך הכהן רובינשטיין הרב מראחוב פעת בעיר הקדש ירושלים תבנה ותיכונן במהרה בימינו אמן.

ב"ה יום ג' הכפל בו כי טוב י"ט למנן בני ישראל תרצ"א פה ירושלים עיר הקדש תבנה ותיכונן במהרה בימינו אמן.

לכבוד הרב הגאון המפורסם ירא וחרד וכו' כבוד שם תורתו מורנו הרב יהושע אלתר שליט"א אב בית דין דקהלת קאנסקינאלי פעת בירושלים עיר הקדש תבנה ותיכונן במהרה בימינו אמן.

על דבר הנערים מארצות הגולה והמה מגדלי בלוריות ונתעורר כבוד תורתו לבאר להם חומר האיסור של הבלורית

כדי להצילם מהחטא החמור ובקש ממני להצטרף אותי בצירופא דרבנן. והראה לי הרבה כתבים מגדולי רבנים שליט"א שהאריכו בפלפולים שונים אם יש בהבלורית איסור של ובחוקותיהם לא תלכו, וגם אם הנה חציצה לענין הנחת תפילין, ובאם יש לאו דלא ילבש גבר וכו', ועוד משום שחץ וגאווה דיש גם פן איזה לאוין, והסכימו פולם לאיסור, הנה לכאורה דברי אף למותר אף למען אשר המשורר דוד המלך עליו השלום אמר חבר אני לכל אשר יראוך לכן הנני באתי ביהודא ועוד לקרא.

הנה לאחר הפלפולים של הרבנים שליט"א נוסף לזה דהנה מבואר בפשאלות ותשובות רבי עקיבא איגר ובתורת חסד ובחנות דעת דבספק עשה מודה הרמב"ם דספיקא היא מדאורייתא לחומרא משום חזקת חיוב של המצנת עשה המוטל עליו ומשום זה פסק הרמב"ם הובא באורח חיים סימן י"ז סעיף י"ב דטומטום חייב בציצית אף על פי שספק הוא אם הוא זכר או נקבה, אף על פי שלענין מצנת עשה של ראיה מבואר במשנה חגיגה דטומטום פטור שאני התם דהתורה אמרה וכוּרף אך לדעת הפרי מגדים דסובר דבספק עשה מודה הרשב"א דספקא לקולא אף על פי כן נראה לי דבתפילין גם הפ"מ מודה דאפילו לדעת הרמב"ם דסובר דספיקא דאורייתא לקולא מדאורייתא אף על פי כן בספק דתפילין מודה הרמב"ם דאזלינן לחומרא מדאורייתא משום ששלשה פעמים נאמר בתורה מצנת עשה של תפילין וזה דומה למה שמבואר בגמרא יומא שנה עליו הכתוב לעכב נוסף לזה בענין הבלוריות לענין תפילין דיש הרבה ספקות

בלורית לאור ההלכה

מה

לאיסור שְׂמָא עוֹבְרִים עַל הֵלָאוּ שֶׁל וּבְחֻקוֹתֵיהֶם, וְשָׂמָא עוֹבְרִים עַל הֵלָאוּ שֶׁל לֹא יִלְבַּשׁ גָּבֵר, וְעַל לֵאוּיִן שֶׁל שַׁחַץ וְגֵאוּהָ, וְשָׂמָא כְּמַחְצִית הַשֶּׁקֶל דְּשַׁעְרוֹת הוּי חֲצִיצָה וְסָפֵק סְפִיקָא הוּא מְטַעַם רוּבָא כְּמִבּוּאָר בְּרִשְׁבִּי"א וּבִבְהַאי גִּוְנָא וְדֵאֵי מוּדָה תְּרַמְבִּי"ם דְּסְפִיקָא אָסוּר מְדֹאוּרִייתָא וְכוּ'.

בְּקִצּוֹר נִרְאָה מְזֵה דְכָל מַה דְאַסְרָה הַתּוֹרָה אוּ חֻכְמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָה הוּא מְשׁוּם דְרוּחַ מְסֻאָבָא שְׂרִי עֲלֵיהוּ נִמְצָא דְגַם עַל בְּלוּרִיּוֹת שְׂרִיָא רוּחָא דְמְסֻאָבָא וְאִם כֵּן אֵיךְ יְכוּלִין לְהַנִּיחַ תְּפִילִין שְׁהַשֵּׁם חֵלֵק עֲלֵיהוּ וְגַם כָּל תְּרִי"ג מִצְוֹת חֻקִּים עֲלֵיהוּ כְּמִבּוּאָר בְּעִטְרַת זְקֵנִים בְּמִגַּן אֲבָרָהִם סִי' כ"ה וְזֶה לְשׁוֹנוֹ צְרִיךְ לְהִסְתַּכֵּל לְב' שִׁינֵין בְּאֶחָד ג' רֵאשִׁין וּבְשֵׁנֵי ד' רֵאשִׁין לְכַוֵּנָה שֶׁהוּא רוּמָז לְתְרִי"ג מִצְוֹת בְּיַצַּד ב' שִׁינֵין מְסַפֵּר תְּנוּ רַבָּנֵי וְשִׁתִּיחֵן מִלָּה אֶחָד שְׁקוֹרִין אוֹתוֹ שֶׁשׁ הָרִי תְרִי"ו וְשִׁבְעָה רֵאשִׁים שְׁלֵהֶם הָרִי תְרִי"ג עַד כַּאֲן לְשׁוֹנוֹ.

וְזֶה יֵשׁ לְהַעֲמִים בְּמַה שְׁצִינָה יַעֲקֹב אֲבִינוּ עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם לְהַמְלֵאכִים שְׂאֵמְרוּ לַעֲשׂוֹ אַחֲיוֹ עִם לְבָן גִּרְתִּי וְתְרִי"ג מִצְוָה שְׂמֵרְתִּי כִּי לְכַאוּרָה אֵיךְ קָנִים תְּרִי"ג הָא הִנֵּה בְחוּץ לְאַרְץ דְּאִינוּ נוֹהֵג תְּרוּמוֹת וּמַעֲשָׂרוֹת, שְׁנֵית הָא נִשְׂא שְׂמֵי אַחֲיוֹת אֶךְ יֵשׁ לְפָרֵשׁ כִּד תְּרִי"ג מִצְוֹת שְׂמֵרְתִּי הֵינּוּ שֶׁהִנַּחְתִּי תְּפִילִין בְּכָל יוֹם אֲשֶׁר חֻקַּק עֲלֵיהֶם מְסַפֵּר תְּרִי"ג וְאֵמְרוּ חֻכְמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָה עַל הַפְּסוּק וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ אֲשֶׁר שֵׁם ה' נִקְרָא עֲלֵיהֶם וְרָאוּ מִמֶּךָ זֶה תְּפִילִין שְׁבִרָאשׁ, לְכֵן אֲנִי יִרְאֵה מִמֶּנּוּ וְאִם כֵּן אֵיךְ יְכוּלִין לְהַנִּיחַ תְּפִילִין דְּכָר קְדוּשׁ כְּזֶה עַל מְקוֹם בְּלוּרִיּוֹת שְׁשׁוּרָה שֵׁם רוּחָא דְמְסֻאָבָא.

ובזה נראה לי לפרש מה שאמר דוד המלך עליו השלום
 סור מרע ועשה טוב בקש שלום וכו' ולכאורא קשה להבין
 איך שייכת שלום לסור מרע, נראה לי לפרש כן דדוד המלך
 עליו השלום אמר להולכי בלוריות כף דהנה הטעם על דאמרו
 חכמינו זכרונם לברכה דמצנה הבאה בעבירה אינו מצנה
 משום דמהמצנה נברא מלאך טוב ומעבירה נברא מלאך רע
 נמצא דהם מתקוטטים זה עם זה. להמליץ או לקטרג על זה
 אמר להם דוד המלך עליו השלום סור מרע להסיר מכם
 הבלוריות ואחר כן ועשה טוב היינו להניח תפילין ועל ידי זה
 בקש שלום שלא נברא מלאך רע רק טוב שימליץ עבורכם.

לכן אהובי בחורים לומדי תורה נא אבקש מאד מכם
 שיכנסו דברי בלבבכם ותסירו תיכף ומיד הבלוריות ובזכות זה
 תצליחו בתורתכם וירום קרנכם למעלה למעלה ונזכה פולנו
 יחד לשמות בנחמות ציון ובבנין ירושלים במהרה אמן.

אלימלך הכהן רבינשטיין

לפנים אב בית דין דקהלת ראחוב, פעת בירושלם עיר הקדש
 תבנה ותיבונן במהרה בזמינו אמן. (מועתק שם דף כ"ז).

יֵא תְּשׁוּבַת הַרְבֵּ הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק הַמְּפֹרָסִם ר' מֹשֶׁה קְלִיעֶרֶס
שְׁלִיט"א אֵב בֵּית דִּין דְּקַהֲלַת טְבֵרְיָא תַּבְּנָה וְתִיכּוֹנֵן.

כְּבוֹד הַרְבֵּ הַגָּאוֹן הַמְּפֹרָסִם כּוֹ כְּבוֹד שֵׁם תּוֹרְתוֹ מוֹרְנו
הַרְבֵּ יְהוֹשֻׁעַ אֶלְטֵר וּוִילְדֵמָאן שְׁלִיט"א הָאֵב בֵּית דִּין דְּקַהֲלַת
קְאָנְסְקִינוּאֵלִי יַע"א וְכַעַת יוֹשֵׁב בְּעִיר הַקִּדְּשׁ יְרוּשָׁלַיִם תַּבְּנָה
וְתִיכּוֹנֵן.

אַחֲרֵי דְרִישַׁת שְׁלוֹם כְּבוֹד תּוֹרְתוֹ בְּכָל הַכְּבוֹד הַרְאוּי
קַבְּלַתִּי מִכְּתָבוֹ יַחַד עִם הָעֵלָה הַנִּדְפָס אֲשֶׁר יֵצֵא בְּקוֹל חוֹצֵב
לְהַבַּת אֵשׁ דַּת תּוֹרַתֵינוּ הַקְּדוּשָׁה נֶגֶד מַה שֶׁהִתְחִיל לְהִתְפַּשֵּׁט
בְּאַרְץ הַקִּדְּשׁ תַּבְּנָה וְתִיכּוֹנֵן בְּזִמְנֵי הָאַחֲרוֹן שְׁבִנֵי הַנְּעוּרִים
מְנִיחִים שְׁעֵרוֹת גְּדוּלוֹת בְּפֶאת רֵאשִׁים מְלַפְנֵיהֶם בְּמִקּוֹם הַנִּחַת
תְּפִלִּין לְנוֹי וְלִיּוֹפִי, וְגַם רְאִיתִי כָּל מַה שֶׁכָּתְבוּ בְּזֶה כִּמְה
מְגִדוּלֵי חֲכָמֵי יְרוּשָׁלַיִם תַּבְּנָה וְתִיכּוֹנֵן וְהֶאֱרִיכוּ לְמַעֲנֵיתֶם לְבָאֵר
כָּל מְנֵי אִסוּרִים הַכְּרוּכִים בְּזֶה וּמִי הוּא הַרוֹאֶה אֱלוֹ יוֹצֵאֵין
לְהַזְהִיר אֶת עַם קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל מִלַּעֲשׂוֹת דְּבַר בְּזֶה וְלֹא אֵצֵא
עִמָּהֶם עַל כֵּן גַּם יְדֵי תִיכּוֹן עִמָּהֶם וְאַתֶּם אַחֲרֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּנֵי
אֵל חַי אֲשֶׁר מַעֲוֹלִם הֵם מְצוּיִינִים בְּכָל דְּרָכֵיהֶם וּבְפִרְט בְּדָבָר
שֶׁכְּגוֹפִם שֶׁכָּל רוֹאֵיהֶם יִפְרֹוֹם כִּי הֵם זֹרַע בְּרָךְ ה' הַטּוֹ אֲזַנִּיכֶם
לְדַבְּרֵי הַרְבֵּ הַגָּאוֹן שְׁיַחֲנֵי שְׁמַעוּ וְתַחֲנִי נַפְשֵׁיכֶם חֲדָלוּ לְכֶם עוֹד
מַעֲשׂוֹת דְּבַר בְּזֶה וְכָל הַשׁוֹמֵעַ תִּבְא עָלָיו בְּרַכַּת טוֹב וְנוֹזֵכָה
לְרֵאוֹת בְּהֶרְמַת קֶרֶן הַתּוֹרָה וְהִירָאָה בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן הַכ"ד
הַמְדַבֵּר לְכְבוֹד תּוֹרַתֵינוּ הַקְּדוּשָׁה וְכְבוֹד קְדוּשַׁת יִשְׂרָאֵל.

בְּחוֹ תַּמוּז תַּרצ"א. מֹשֶׁה קְלִיעֶרֶס

הָאֵב בֵּית דִּין וּר"מ בְּעִיר הַקִּדְּשׁ טְבֵרְיָא וְהַגְּלִיל
(שָׁם דָּף ל')

יב תשובת הרב הגאון המובהק המפורסם בתורתו ויראתו כבוד שם תורתו מורנו הרב יחיאל מיכל טוקצינסקי מרי דמתיבתא הגדולה עץ חיים פה עיר הקדש ירושלים תבנה ותיבונן שליט"א.

מעלת כבוד הרב הגאון המפורסם בתורתו וצדקתו ובחבונתו היקרים, אוצר של תורה ויראת שמיים, מושל בקראת ה' מורנו הרב ר' יהושע אלטר ווילדמאן שליט"א רב מקאנסקוואלא ועוד.

אחרי דרשת שלום תורתו באהבה רבה.

בדבר הנחת השער מעל המצח שקורא לה מעלת כבוד תורתו "בלורית" ופרסם "דא גזירה דאורייתא" הנה בעת שחתנו הראשונה באשר נדברנו בענין זה מצאתי אמנם כמה צדדי זכות להנוהגים קולא במעשה זה:

(א) שיש ראשונים ואחרונים אומרים שכל עיקר "ובחוקותיהם" הוא כשעושים כן לעבודה זרה או ניהוש ושאר הכלים שלהם.

(ב) אפילו אלה שאין מסכימים לכך דעתם כשעושים כן כדי להתדמות לעכו"ם אך לא כשעושים כדי להתנפות.

(ג) ויש אומרים שכל עיקר האיסור של הבלוריות היא דרבנן וכשנוהגים בה לאיזו תועלת לא גזרו.

אולם באשר נעתרתי כיום לעיין בזה נוכחתי לדעת שכל צדדי הזכות אינם מחקיימים בפני הביקורת, ולרוב

בְּלוּרִית לְאוֹר הַהֶלְכָה

מט

רבותינו הפוסקים אשר לאורם אנו הולכים אין המקבלים
נמלטים מאיסור ובחוקותיהם, וכל כי האי רתמא שרתח
הדר"ג ראיתי עתה שאורייתא הוא דקא מרתח בו, ואבאר
שיחתי בעזרת השם יתברך, וכו'.

דידו מכבדו דורש שלום תורתו

יחיאל מיכל טוקצינסקי

(שם, והגאון הנזכר לעיל הוא בעל מחבר ספר גשר
החיים, ועוד).

* * *

עובר חמשה לאוין חמורים:

יג תשובת הרב הגאון המפורסם וכו' ר' יעקב דינאווסקי
בעל מחבר קיום התורה וציונים לתורה.

בעזרת השם יתברך יום ד' לסדר ויתחזק ישראל וגו'
י"א טבת ה' תרצ"א לפ"ק, פה עיר הקדש ירושלים תבנה
והיכונן במהרה בימינו אמן.

שלום וברכה למעלת כבוד הרב הגאון המפורסם מחבר
חיבורים יקרים לזכות את ישראל לאביהם שבשמים כבוד שם
תורתו מורנו הרב יהושע אלתר ווילדמאן שליט"א שהיה אב
בית דין דקהלת קאנסקינאוואלי ואב בית דין דקהלת ביליראדקי
יע"א וכעת הוא מתושבי עיר קדשנו ירושלים תבנה ותיכונן
במהרה בימינו אמן לו ולכל אשר לו ולכל הנגלים אליו רב
שלום וברכה עד עולם אחרי דרשת שלום תורתו פראוי פאתי
ליתן תודה למעלת כבוד תורתו על אשר הדפיס העלה

לתרופה למען הציל מרדת שחת נערי בני ישראל ירבו ככוכבי השמים לרוב, והארץ לבאר בענני איסור של אותם המניחים שערות על ראשם בפאת ראשם מלפניהם במקום הנחת תפילין שערות גדולות לנוי וליופי שקורין (טשופ) והארץ מעלת כבוד תורתו לבאר את גודל האיסור מן התורה משום ובחוקותיהם לא תלכו וגם משום חציצה בתפילין רב ברכות ינוחו על ראש מעלת כבוד תורתו בזכות מצוה רבה הלזה. והנה תליית הארכת קצת בזה לבאר באריכות קצת ובכן אכתוב בזה למעלת כבוד תורתו ואבקשו כי אם ינכהו הקדוש ברוך הוא להדפיס מזה קונטרס מיוחד ייטב נא להדפיס גם את דברי בזה ואקנה להשם יתברך כי יהיה מזה גדול וריוחא שמעתתא בסיעתא דשמיא.

הנה יש אנשים שנהגו להניח שערות על ראשם במקום הנחת תפילין או סמוך לזה ונקראים אותם השערות בלשון בני אדם (טשופ) והרבה מהם שאין יודעים את גודל האיסור בזה ונבאר בעזרת השם באריכות קצת דחמשה איסורים יש בזה: א. משום איסור שחץ וגאנה, ב. משום איסור ובחוקותיהם לא תלכו. ג. משום לא ילבש גבר שמלת אשה. ד. משום איסור דהוא מביא לידי הרהור. ה. משום איסור דחוצץ בתפילין. וכו'.

והנה הארכת קצת בזה כדי שיתבאר היטב כל האיסורים בזה וסימן לכל החמשה איסורים שיש בזה מ"ש (משלי כ"ח, כ"ב) כי גחלים אמה חותה על ראשו וגו' נוטה גחלים, גאנה חוק עכו"ם, חציצה, לא ילבש, מביא לידי הרהור והנה מצינו ליחזקאל צופה נתתיך לבית ישראל וגו' הוא בעונו וגו' ואמה

את נפשך הצלת. וכמו כן בכל דור נדור המזהיר לשוב מדרך הרעה בין שמזהיר לשוב מדרך הרעה בין שמזהיר בפה ובין שמזהיר בכתב קרינן גביה ואתה את נפשך הצלת. ויהי רצון מלפני אבינו שבשמים שישכנו לתורתו הקדושה ויזכה לעשות רצונו בלבב שלם ונזכה לראות פני משיח צדקנו במהרה בימינו אמן.

נאם הקטן יעקב דיאווסקי בהר"ב ר' עקיבא זצ"ל בעל המחבר קיום התורה, וציונים לתורה על תרני"ג מצות. (שם מדרף ל"ז והלאה).

הוא פתח פתוח לדבר עבירה וחילול שבתות

יד כתב בהספר הזכרונות דף מ"א ע"ב אחר שמרעיש שם מהאיסור הגדול של גילוח הזקן והפיאות כתב שם וזה לשונו, וקודם גמר דין זה יש לסמוך לו מענינו ולהזכיר מקרא שכתוב בתורה ובחוקותיהם לא תלכו אשר בכלל אזהרה הזאת שאין הולכין בחוקות העכו"ם ואין מדמין להם הוא שלא יגדל אדם ציצית ראשו כמו ציצית ראשם וגם בזה הדור פרוץ בעוונותינו הרבים והוא שליח לדבר עבירה וחילול שבתות כמו שהוא ידוע כו' ובמדרש שיר השירים רבה על הפסוק צאינה וראינה בנות ציון בנים המצוינים "בתגלחת: במילה וציצית וכו', עד כאן לשונו.

(עיין שם שהעתיק גדלות מחבר ספר הזכרונות ושנזכר בגדולי הפוסקים, וזה לשונו, הרב הגאון החסיד בעל ספר

הזכרונות אשר הרב הגאון חיד"א מביאו בשם הגדולים שלו וזה לשון ספר הזכרונות כו', הרב כנה"ג מביא דבריו כו', ונדענו שחיברו הרב החסיד מהר"ש אבוהב אחד המיוחד מרבני וויניציא כו' ולרוב חסידותו לא הזכיר שמו עליו עד כאן לשונו, גם מרן מאור הגולה המג"א מביאו בסימן ש"ב סימן קטן ב' וגם בסימן קטן ד' כתב שם וזה לשונו בספר הזכרונות דף נ"ג חשש לאיסור עד כאן לשונו וגם באליהו רבה שם סימן קטן ד' כתב גם כן לשון המגן אברהם וזה לשונו ובספר הזכרונות דף נ"ג חשש לאיסור עד כאן לשונו ועינתי בהספר זכרונות דף נ"ג כתוב שם וזה לשונו מה שכתב הרב בעל ההג"ה בשם אור זרוע שמותר להסיר הנוצות מן הבגד בשבת שאסור כו' וספק חטאת הוא דמסתמא רוב האנשים מקפידים עכ"ל שם בספר הזכרונות).

טו ביד ראשי העם לגזוז שערות בלוריות של ההמון

ותיקון הדבר מוטל על ראשי העם הממונים על פתי כנסיות ובתי מדרשות של תינוקות של בית רבן כו' שלא יבוא אל הקודש פנימה בהגידול פרע אשר שנא ה' ועל אבות הבנים ועל מלמדיהם חובה זו מוטלת ביותר כו' וזכרני אשר בבתי מדרשות שבהן נתגדלתי כף היה מנהגם של הפרנסים שהיו באים בבית המדרש והמספרים בידיהם וכל השער היתר וכו' היו מגלחין אותו ולא היה האב פוצה פה ומצפצף אלא רואה ושמח כמשפט שארית ישראל, ובכן הקטנים עם הגדולים כל ישראל כאחד חברים יבואו לראות פני האדון ה' אלהינו כו' "בראש" עם קודש ויעבור מלפנו "בראשנו" עכ"ל הספר הזכרונות לעניננו נדי באזהרה זו:

טז אָסוּר לְקָרוֹתוֹ לְסֵפֶר תּוֹרָה — נִקְרָא רְשָׁע — דִּינוֹ

פְּנוּאָף

בְּסֵפֶר מְגִלַּת עֲמוּקוֹת פ' קְדוּשִׁים (עַל הַכְּתוּב לֹא תִקְיֹפוּ פֶּאת רֵאשֻׁכֶם) כָּתַב וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: אֵימָא בְּסוּדֵי רְזָא כָּל שְׂיֵשׁ לוֹ בְּלוּרִית אָסוּר לְקָרוֹתוֹ לְסֵפֶר תּוֹרָה שְׁנֵאמַר וְלִרְשָׁע אָמַר אֱלֹקִים מָה לָּךְ לְסֵפֶר חוֹקֵי וְכוּ' וְעַם מְנַאֲפִים חִלְקָךְ אָף עַל פִּי שְׂאִינוֹ נוֹאָף, עַד כֵּאֵן לְשׁוֹנוֹ הַקְּדוּשׁ.

יז אָף עַל פִּי שְׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה סוּפוֹ יוֹרֵשׁ גִּיהֵנָם — וְכָל

תּוֹרָתוֹ לְקַלְפוֹת הוֹלְכוֹת

וְעַתָּה אִם הֵרַב הִגְאוּן הַקְּדוּשׁ בְּעַל מְגִלַּת עֲמוּקוֹת חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְכַרְכָּה קוֹרְאָהּוּ רְשָׁע לְהַמְהִלָּךְ בְּבְלוּרִית אֵיךְ לֹא יֵרָא שׁוּם אִישׁ אִישׁ שְׂיֵשׁ בּוֹ רֵיחַ יִרְאֵת שְׁמַיִם לְהַקְרָא רְשָׁע אֲשֶׁר עַל זֶה כָּתַב הַבְּאָר הַיָּטֵב בְּשׁוֹלְחָן עֲרוּךְ אוֹרַח חַיִּים סִימָן תַּקְע"א סָמָן קָטָן וְזֶה לְשׁוֹנוֹ וְדַע שֶׁכָּל הַמַּעֲשִׂים שְׂאָדָם עוֹשֶׂה וְתוֹרָה שְׁלוּמֵד בְּעוֹדוֹ בְּעוֹנוֹתָנוּ הַרְבִּים מוֹסִיף כַּח בְּקַלִּיפוֹת עַד כֵּאֵן לְשׁוֹנוֹ, וְאִמְרִינָן בְּיוֹמָא ע"ב ע"ב אָמַר לְהוּ רַבָּא לְרַבְּנָן בְּמִטּוֹתָא מְגִיכֵי לֹא תִרְתּוּן תִּרְתִּי גִיהֵנָם וּפְרַשׁ"י זְכוּרָנוּ לְכַרְכָּה דְּכָרִי הַמִּתְחִיל תִּרְתִּי גִיהֵנָם לְהִיּוֹת יִגִּיעִים וְעַמְלִים בַּתּוֹרָה בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא תִקְיִמוּהָ וְתוֹרָתוֹ גִּיהֵנָם בְּמוֹתָכֶם, עַד כֵּאֵן לְשׁוֹנוֹ. וְאִדְרַבָּא עִם תְּלָמִיד חָכֵם הוּא מְחַלֵּל הַשֵּׁם לְהַקְרָא רְשָׁע ר"ל וְסוּפוֹ יוֹרֵשׁ גִּיהֵנָם עִם תּוֹרָתוֹ כְּמוֹ שְׂאָמַר רַבָּא לְרַבְּנָן הַנ"ל וְהַתּוֹרָה שְׁלוֹ הוֹלְכֵת לְקַלִּיפָה כְּמוֹ שְׂכַתְּבַת הַבְּאָר הַיָּטֵב הַנּוֹכַח לְעִיל וּפְמֵאמַר חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְכַרְכָּה בְּיוֹמָא ע"ב דִּירֵשׁ תִּרְתִּי גִיהֵנָם.

(עַד כֵּאֵן לְשׁוֹנוֹ ס' דָּא גִזִּירַת אוֹרִייתָא, קו"א דָּף ב').

יח מביא הרהורים רעים

ומה שכתב ועם מנאפים חלקך כוננתו על דבר שכתב
 ידידינו הרב הגאון המפורסם ר' נועלונעלע מינצבערג
 שליט"א מורה צדק דפה ירושלים עיר הקדש תבנה ותיכונן
 וגם ידידינו הרב הגאון המפורסם ר' יעקב דיאוווסקי
 שליט"א בעל המחבר קיום התורה וציונים לתורה בספרי זה
 דא גזירת אורייתא בראיות ברורות מש"ס וזהר הקדוש
 שגידול השערות של הבלורית, מביא לידי הרהור של ניאוף
 רחמנא לצלן יעויין שם ודי בזה: (שם)

יט מתגרים בעצמם כחות שרי הטומאה הגדולים ביותר
 כתב הגאון הקדוש מהר"ן שפירא (תלמיד האריז"ל
 וחבירו של בעל נגיד ומצנה ומוזכר בפרי עץ חיים כמה
 פעמים) בספר יין המשומר דף כ"ח: (דפוס לעמבערג) ודף
 מ"ט: (דפוס מונקאטש) וזה לשונו: נעתה הביטוי וראו העונש
 הגדול למסלסל בשערו אשר כל רואיו תרדינה עיניהם דמעה
 ועפעפים יזלו מים וכל שומעיו תצלנה אזניו שבמקום שצריך
 לקצר השערות הראש כו' אדרבה הם מאריכים ומניחים לגדל
 השערות כדי ליפות עצמם והם מתגרים בהם המשחיתים ואלו
 הם נקראים מגדלי בלורית בנוי דליליית וסמאל שמהם
 יוצאים שני משחיתים סקטופ"א עסירט"א שהם גימטרנא
 סמאל ויליליית, וגם עוכרין על לאו דלא תלכו בחוקות הגוי
 אשר אני משלח מפניכם, שאין מדמין להם לא במלבוש ולא
 בשער וכו', ולא יגדל ציצית ראשו כמו ציצית ראשם, עד
 כאן לשונו לענינו.

כ פְּשָׁעוֹת שֶׁלִּפְנֵי גְדוּלִים מִשְׁלֹאֲחֵרֵי עוֹבֵר אִיסוּר
בְּלוּרִית

וכן שמעתי מהרב הגדול הצדיק המפורסם ר' איסר זלמן
מלצר הגאון אב בית דין דקהלת סלוצק שליט"א אשר לדעתו
הרמה והנשאה אם השערות שלפניו הם גדולים יותר
מהשערות שלאחריו הוא עובר על האיסור של הבלוריות
כיון שהוא עשוי לנוי ויופי ולשחץ וגאונה וזה הוא העיקר
האיסור של הבלוריות לרוב הפוסקים, על כן לא אוכל
להתאפק מלהודיע לזכות הרבים קשוט דברי אמת שהאיסור
הבלוריות הוא על פי רוב הפוסקים איסור דאורייתא ממש על
כן מי שיש לו זיק וניצוץ של יראת שמים יסיר את השיקוץ
והניבול של הטומאה הזאת של הבלורית ממנו וירגיש בזה
טהרת הלב והמוח ויקדש בזה שם שמים ברבים וינעם לו
ותבא עליו ברכת טוב:

(עד כאן בספר דא גזירת אורייתא, קו"א דף צ').

כא פסק דין של כל גדולי ירושלים (קרוב לשישים
שנה) — בבלוריות

בספר דא גזירת אורייתא דף מ"ג וזה לשונו: ואחרון
אחרון תביב הנני מסדר פה את גודל חומר האיסור שגזרו
ואסרו הבתי דינין דפה עיר הקדש, הלא המה הרבנים
הגאונים החתומים מטה שליט"א, בית דין צדק של הרב
הגאון הגדול הצדיק המפורסם הרב ר' יוסף חיים
זאננפעלד שליט"א.

ב"ה יום כ"ג לחדש שבט שנת השמיטה תרצ"א.

גם אנחנו בית דין צדק החותמים מטה הננו מסכימים ועולים ל"דא גזירת דאורייתא" בדבר איסור הבלוריות בין מלפניו ובין מלאחריו וגם דהויא חציצה בלבישת התפילין אחרי אשר עסקנו בהלכה זו היטב ראינו כי כל דבריו נאמרים ומכוונים לאמיתה של תורה, ולהשומע יונעם ותבוא עליו ברכת טוב.

בית דין צדק לכל מקהלות האשכנזים פה עיר הקדש, ירושלים תבנה ותיכונן.

נאם יצחק במוהר"א ז"ל פרענקעל

נאם שמחה בונם ווערנער

נאם פנחס בהגר"י ז"ל עפשטיין

כב ועוד מהרבנים הגאונים בית דין צדק, דחסידים דפה עיר הקדש, שליט"א

כבר הארכתי וברכתי בתשובות שגם המגלחים ראשם בתער או במספרים, ומניחים השער מלפניהם כנגד המצח הוא בכלל מגדלי בלוריות שנוזכר בדברי חכמינו זכרונם לברכה. ומצוה לפרסם גודל האיסור, למען יחדלו בני הנעורים, וכסום יכסמו את ראשם כדת של תורה ויראת שמים.

באתי על החתום ח' אדר תרצ"א פה עיר הקדש ירושלים תבנה ותיכונן.

ישראל זאב מינצבערג

גם אני הנני מצטרף לצירופא דרבנן ה"ה הרב הגאון בעל המחבר דא גזירת דאורייתא, ואתו עמו רבים מגדולי ארצינו הקדושה שליט"א להודיע לאחנו בני ישראל גודל איסור הבלוריות שהוא איסור חמור ונכלל הן אם הוא אחורי הראש או מלפנים כנגד המצח וגם איסור מוסף מחשש חציצה בתפילין ואשרי מי אשר יקים את דברי התורה.

באתי על החתום יום ג' לסדר ומצנה אתכם כו' אשר תעשו ערב ראש חודש מנחם אב התרצ"א פה עיר הקדש ירושלים תבנה ותיכונן במהרה בימינו אמן.

נאם ירוחם פישל פרינשטיין

גם אנכי באתי להודיע גודל האיסור של מגדלי בלוריות אחת מצד חוקות עכו"ם ושנית משום חציצה בתפילין כמבואר בפוסקים וכל השומע יתברך מן השמים ולראיה באתי על החתום כ"ח מנחם אב תרצ"א ירושלים עיר הקדש. אלימלך הכהן הרב מראחוב ראבינשטיין

כג הנני מסדר פה שמות הרבנים הגאונים הצדיקים שנתנו ידיהם עמי בצירופא חדא על הפסק שלי בהאיסור והעון החמור של הבלוריות.

א הרב הגאון המפורסם ר' פנחס עפשטיין שליט"א.

ב הרב הגאון המפורסם ר' ישראל זאב מינצבערג שליט"א.

ג הרב הגאון המפורסם ר' שאול משה זילברמאן אב בית דין דקהלת ויועורשוב וקעת ראש אבות בתי הדין בתל אביב, שליט"א.

ד הרב הגאון המפורסם רבי אלימלך הכהן רובינשטיין אב בית דין דקהלת ראחוב, שליט"א.

ה הרב הגאון הגדול הצדיק המפורסם ר' משה קליערס, אב בית דין וריש מתיבתא דקהלת קדושה טבריא י"ע"א.

ו הרב הגאון הגדול המפורסם ר' שמשון פולנסקי, אב בית דין דקהלת טעפליק וכעת מגדולי המורים דפה עיר הקדש ירושלים תבנה ותיכונן במהרה בימינו אמן. והובא תשובתו אלי בתוך הפסק שלי.

ז הרב הגאון המפורסם ר' יחיאל מיכל טוקצינסקי ר"מ דשיבת עץ חיים פה עיר הקדש ירושלים תבנה ותיכונן שליט"א.

ח הרב הגאון המפורסם ר' יעקב דיאנוסקי, בעל המחבר ספר ציונים לתורה וקיום התורה.

ט הרבנים הגאונים הצדיקים בית דין צדק של הרב הגאון הגדול הצדיק המפורסם ר' יוסף חיים זאנענפעלד שליט"א.
 הרב ר' יצחק פרענקיל זצ"ל
 הרב ר' פנחס עפשטיין
 הרב ר' שמחה בונם ווערנער

י הרבנים הגאונים הצדיקים בית דין צדק החסידים
 הרב ר' ישראל זאב מינצבערג.
 הרב ר' ירוחם פישל בערינשטיין
 הרב ר' אלימלך הכהן ראבינשטיין
 (עד כאן לשונו)

* * *

פרק ו'

גידול בלורית מונע מקנן התורה

כד חוקות הגוי — בלוריות

בשאלות ותשובות מהר"ם בריסק (ח"ב צ"ח) בענין גילוח השערות וזה לשונו: ולעניות דעתי י"ל עוד בזה דודאי חינוך התורה חרא הוא עם גילוח הנערים דהן ידוע שבין המדות היותר מגרועות הוא הגאונה, וכמו שמידת הפניעה תסגל את האדם למדות טובות ולחכמת התורה... כן הגאונה שאסור אף שמץ מנהו כעבודה זרה שאסור בכל שהוא תוריד את האדם לעמקי שאול תחתיה כאמרם ז"ל בנדרים נה... והמתניהר אי אפשר לו להרכיש חכמת התורה כאמרם ז"ל פסחים סו: ...ומכל שכן שאי אפשר ללמוד תורה בפנונה זכה ורצויה בלי שמרים מיצר הרע והפניות אם יש בהאדם שמץ גבהות, ואם רוצה האדם שיהיה תורתו זכה צלולה וברורה צריך מקודם לשבר ולהכניע את עצמו...

והן ידוע שהשערות הנאות מביא את האדם להיות מתגאה בהם כדאיתא בנדרים דף ט. נזיר ד: סוטה ט: במשנה ... ואחר כך בהגיע לשנה הרביעית שצריך להקדישו לתורה כדאיתא במדרש תנחומא חותף גאות שלו למען הרגילו במדה זו ויהיה מוקדש ומסוגל ללימוד התורה. עיין שם.

אין הבדל באיזה תמונה נעשית — הכל אסור

כה בספר עמודי ארזים (דף מ:): וזה לשונו: וכן כתב (הפ"ח שם) צריך הישראל ליתגר להיות נבדל ממנהגם אפילו אותן

שְׁלֵא נִזְכְּרוּ בְּדַבְרֵי חַכְמֵינוּ זְכוּרָנָם לְכַרְכָּה, כִּי חַכְמֵינוּ זְכוּרָנָם
 לְכַרְכָּה הַזְכִּירוּ הַדְּבָרִים שֶׁהָיוּ נוֹהֲגִין הַגּוֹיִים בְּיָמֵיהֶם וְהוּא הַדִּין
 בְּכָל מְנַהְגֵי הַגּוֹיִים שֶׁנִּתְחַדְּשׁוּ בְּכָל הַזְּמַנִּים שְׁצָרִיף הַיִּשְׂרָאֵל
 לְהִיּוֹת נִבְדָּל מִמְּנַהְגָּם בְּמַלְכוּשׁ וּבְמִנְהַג וּבְדַבְּוֹר וְהָכִי אֵיתָא
 לְהַדְיָא בְּסַפְרֵי עֵינַן שָׁם, וְיֹתֵר מְפֹרָשׁ אֲתָמֵר (בְּטוֹרֵי זֶהָב שָׁם
 סק"א) וְזֶה לְשׁוֹנוֹ, כִּי חַד טַעְמָא הוּא שֶׁהַכֹּלֵל הוּא שֵׁישׁ
 לְיִשְׂרָאֵל לְהַבְדִּיל מֵהֶם מָה לִּי בְּכַף וּמָה לִּי בְּכַף כִּי הַמְדִינֹת
 חִלּוּקֹת בְּמִנְהַגָּם בְּזֶה עַד כֹּאן לְשׁוֹנוֹ. וְכָל מְנַהְגֵי וּלְכוּשֵׁי
 הַגּוֹיִים אָסוּר לָנוּ. וְכָתֵב (בְּשִׂאלוֹת וּתְשׁוּבוֹת דְּבָרֵי חַיִּים חֶלֶק
 יוֹדָה דְּעָה סִימָן ל') דְּמַבּוֹאֵר מְדַבְרֵי קְרִיַת סֵפֶר שֶׁל הַמְּבִי"ט
 ז"ל שֶׁאֶפִּילוֹ אֵינוֹ מִתְפַּוֵּן לְדַמּוֹת לָהֶם אָסוּר עֵינַן שָׁם.
 וּבְנוּדָאֵי הוּא כִּינֵן דְּהֵנִי בְּלוּרִיּוֹת הוּא שְׁחִץ וּגְאָנָה וּפְרָצָה
 לְתַאֲנָה כְּמוֹ שֶׁתַּרְאֶה לְקַמֵּן. יֵשׁ בּוֹ מְשׁוּם לְאוֹ וּבְחֻקוֹתֵיהֶם לֹא
 תִּלְכוּ. כְּמוֹ שֶׁכָּתֵב (בְּמַהֲרֵי"ק) דְּדַבֵּר שְׁעוֹשִׂים הָאוֹמוֹת לְעִנְיָן
 שְׁחִץ וּגְאָנָה אוֹ לְפְרָצוֹת מְדַרְךָ הַצְּנִיעוּת הֵנִי וּבְחֻקוֹתֵיהֶם לֹא
 תִּלְכוּ עַד כֹּאן לְשׁוֹנוֹ. (וְכֵן כָּתֵב בְּסֵפֶר הַזְּכוּרֹנוֹת הוֹכֵא דְּבָרֵי
 לְקַמֵּן אוֹת י"ד) שֶׁהַמְּגִדֵל צִיצִית רָאוּשׁוֹ הוּא בְּאִיסוּר
 וּבְחֻקוֹתֵיהֶם לֹא תִּלְכוּ, וְלֹא תִּלְכוּ בְּחֻקֹת הַגּוֹיִים וְכֵן כָּתֵב
 (בְּיַיִן הַמְּשׁוּמֵר) שֶׁמְגִדְלֵי בְּלוּרִיּוֹת עוֹבְרִים עַל לְאוֹ לֹא תִּלְכוּ
 בְּחֻקֹת הַגּוֹי עֵינַן שָׁם. וְכִינֵן דְּכַתְּבֵנוּ לְעִיל דְּלוֹקָה, אִם כֵּן
 פְּסוּל הוּא לְעֵדוֹת וְאֶפִּילוֹ הוּא רַק לְתִיאָבוֹן כְּמַבּוֹאֵר (בְּשׁוּלְחָן
 עֲרוּךְ חוֹשֵׁן מִשְׁפָּט הַלְכוֹת עֵדוֹת סִימָן ל"ד) עֵינַן שָׁם.
סָתָם שְׁעֵרוֹת גְּדוֹלִים גַּם בֵּין אָסוּר לְגִדֵּל

כּוֹ רֹאשׁ אוֹיְבֵי קְדָקוֹד שְׁעַר מִתְהַלֵּךְ בְּאֲשַׁמְיוֹ כָּל עֲמָא
 יִימְרוּן יִזִּיל הֵהוּא גְּבָרָא בְּחוּבֵיהּ (לְקוּט שְׁמַעוֹנֵי תְהִילִים רְמוֹ

תשצ"ח). כי בכלל לא יגדל ישראל שערות ראשו גדולים מאוד כי זהו גם פן מנהג הגויים [מלבד מי שהגילות מזיק לו למאור עיניו. עיין (בדרך תשובה על יורה דעה סימן קע"ח סימן קטן ח' ט') שמביא בשם הרב שלחן גבוה סעיף קטן ג'. ושאלות ותשובות אגודה באהלך דף כ"ט, דכינן שאינו עושה אלא רק לרפואה מותר עיין שם]. וכן הוא לשון (הרמב"ם והשולחן ערוך הנזכר) ולא יגדל ציצית ראשו כמו ציצית ראשם. וכתב שם הטורי זהב) נראה דאף בלא שום גילות נאמר איסור זה דהיינו שדרך העכו"ם בעלי מלחמות בהרבה מדינות לגדל שער שלהם מאוד ואינם מגלחים עצמם כלל לא יעשה פן ישראל ואף זה בכלל מגדלי בלוריות שאסרו חכמים כו'. וכן כתוב (בבב"ב יוסף שם) ומסיים ויש להוכיחם אולי ישובו עד כאן לשונו. ואיתא (במדרש אבכיר. הובא דבריו בילקוט שמעוני פרשת וישלח רמז קל"ג) ששור של עשו הולך בציצית ראש. עוד שם (רמז רל"ד) ששני מכשפים הגדולים שבמצרים יוחני וממרא הלכו בציצית ראש. וזה לשונו (ספר הקדוש וזיאל המלאך) ואמרין במדרש אספ"ה קטן וגדול שם הוא כו' כך הרשע כל ראשו נטויה בגיהנם מפני שכראשו ציצית שערות גדולות ארוכות להתגאות בגאון ציצית שכראשו שנאמר ולא ישכב את גבורים נופלים מערלים עד כאן לשונו. [אחר כך הראו לי שבספר (רב פעלים דף י"ט, שאסף הרב אברהם חסיד בן הגאון רבי אליהו זכרנו לברכה) שהוא מביא זה המדרש. (שם).

אסור לקרותו לספר תורה — ולהיות ש"ץ

כז גם (בצנאות הר"י החסיד זכרוננו לברכה) כתב שבלוריות הוא עון פלילי. וכן תלמידו (הרוקח זכרוננו לברכה, הובא דבריו לקמן אות י"ג) כתב דרשע הוא דאקרי ואסור לקרותו לעלות לספר תורה, וראה (לקמן אות י"א, בשם מדרש אספ"ה) דאפילו אם הולך בשערות גדולות וארוכות להתנאות דרשע איקרי. וכן כתב (בשאלות ותשובות קרן לרנד אורח חיים סימן כ"ב) דההולך בזמן הזה בבלורית כמנהג קלי הדעת ושחצנים דפסול להיות שליח צבור אף בשאר ימות השנה וראוי לקרותו רשע, וכן בעל תוקע בראש השנה דינו כשליח צבור ועוד חמיר מיניה דמוציא רבים ידי חובתו במצות עשה דאורייתא עיין שם. ונגד אלו בחורי ישראל אשר הכריעו ועברו ושנו בזה האיסור של בלוריות עד שנעשה להם בעונותנו הרבים כהיתר ועד שאומרים עוד שמנהגם כן. כתב (בשאלות ותשובות הרשב"א חלק ד' סימן שכ"ה). וזה לשונו, שאין מנהג הנכרים מנהג לבטל בו דיניהם של ישראל ואפילו נהגו כן הישראלים אינו מנהג עד כאן לשונו. ואין לשום איש ישראל לשנות את טעמו ממנהגי ישראל ומנהגי אבותינו הקדושים ולנהוג בחושך ולא אור במנהגיהם. ומכל שכן לשנות צורת ישראל לצורת גוי עד דלא מנפר [זולת היכי שחז"ל ופוסקים התירו] והנביא (ישעי' ס"א ט') אמר כל רואיהם יכירום כי הם זרע ברך ה'.

מביא לידי הרהור ונדחה ממחיצתו של הקדוש
ברוך הוא — אבזרייהו דגלוי עריות

כח חבר הוא לאיש משחית וקמגרי יצרי עלייהו, והוא
ישופף ראש הוא השטן הוא היצר הרע שנדמה לרשעים
בקישוטי השערות על ראש החטאת בראשו נגעו. ועל ידי זה
את נפשם הוא חובל שמביא אותם לידי הרהור. ואיתא (נדה
י"ג) אמר רבי אמי פל המביא עצמו לידי הרהור אין מכניסין
אותו במחיצתו של הקדוש ברוך הוא. עיין (גזיר ד'): ופחו
יצרי עלי. (פירש"י) ומיהר עלי יצרי והביאני לידי הרהור.
והלשון (רש"י גדרים ט): מתוך שראיתי במים צורתך כל כך
נאה נתגבר עלי יצרי ובקש להביאני לידי מעשים רעים
לטורדני מן העולם. ואיתא (בבראשית רבה פרק כ"ב) אמר
רבי אמי אין יצר הרע מהלך לצדדין אלא באמצע פלטיא
ובשעה שהוא רואה אדם ממשמש בעיניו מתקן בשערו מתלא
בעקבו הוא אומר הדין דידי. (עוד שם פרשת פ"ז) ותשא
אשת אדוניו את עיניה מה כתיב למעלה מן הענן ויהי יוסף
יפה תואר ויפה מראה. לגבור שהיה עומד בשוק וממשמש
בעיניו ומתקן בשערו ומתלה בעקבו אמר לי נאה לי יאי אנא
גבר [לפי נוסחת הילקוט] אמרי ליה אי את גבר אי את יאה
הא דובה קום קפחינה. ואיתא (בזוהר הקדוש חלק א' דף
קס"ו): דסלסול שער הוא מיצר הרע למשכא ליה לגיהנם.
(עוד שם דף ק"ץ) פד שליט יצר הרע עליה דבר נש אתקין
ליה וקשיט ליה לבושווי מסלסל בשעריה ההא הוא דכתיב
ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה עמי אתדבק עמי מאן דאיהו
ופאה אתחקף לקבליה ואגח ביה קרבא, מה כתיב ויעזוב בגדו

בגדה ונגס החוצה, ישבוק ליה ויתתקף לקבליה ויערוק מיניה בגין לאשתזכא מיניה ולא ישלוט עלוי. וכתב (שם באור החמה בשם הרב משה קארדווארי זכרוננו לברכה) מתחיל עמו בקלות להמשיכו אל החמורות שיהיה מתנאה בגופו ובכליו הרי זה עמו בקלות להמשיכו אל החמורות שיהיה מתנאה בגופו ובכליו הרי זה תחלת הזמנתו לעבירה עד כאן לשונו. (עוד שם דף קפ"ט:) בגין דיוסף זהב ליה דוכתא לקטרנא דהנה יוסף מסלסל בשעריה ואתקין גרמיה וקשיט ליה כדין אתהיב דוכתא ליצר הרע לקטרנא. וכתב הרב מוהר"ם חגיז ז"ל. בספר משנת חכמים אות תל"ט, שעל פי הקדמה זו של אמת היה מושב לישראל דקרא דכתיב ותתפשהו בכיגדו לאמר שכבה עמי, דהנא ליה לממר שכב ולא שכבה, רק שהיא תפשה את יוסף בכנף בגדו, באמור לו איך אפשר שיהיה מקשט עצמו ומסלסל בשערו ולובש בגדים של פריצות. אין זה אלא שהוא רוצה לאמור לה בפח רמז הבגדים שכבה עמי. ולפי דברי הקדמה הנזכר פירשתי דזה כוונתו מה שכתב בודרי יום הכפורים על חטא שחטאנו לפניך ביצר הרע, דהנה נדאי כל העבירות הם על ידו, אמנם על האופן האמור, רצה לומר מה שאנו עושים אופן שהיצר הרע יתגרה בנו עד כאן לשונו. וזה לשונו (הרב ז"ל) המשומר בשם זוהר הקדוש) פי יש היכל דקליפה שמתקנים ומייפים העבירות ביופי גדול [אמר הכותב מזה להבין הדיק היטב, שבאמת כל בר דעת שישתפל בכל גופי עבירה יראה עין בעין שהעבירות הן בתכלית המיאוס והשיקוץ, אלא דע וראה מהיכן המיתוק ויופי העבירה הוא באה ונמשכת. הרחמן הוא יצילנו מהם].

והעיקר הפתוי שמפתים לבני אדם כדי ליפות את עצמם הוא לסלסל בשעריה ויתקן בתיקוני בגין דיסתכלון ביה. וראו את העונש הגדול למסלסל בשערו אשר כל רואיו תרדנה עיניהם דמעה ועפעפיו יזלו מים וכל שומעיו תצילינה אזניו שבמקום לקצר שערות הראש אדרבה הם מאריכים ומניחים לגדל השערות כדי ליפות את עצמם והם מתגרים בהם המשחיתים הנזכר לעיל, ואלו הם נקראים מגדלי בלוריות בנוי דלילי"ת וסתם שמהם יוצאים השני משחיתים הנ"ל כו', וזה לשונו (מגלה עמוקות פרשת קדושים) איתא בסודי רזא [והוא לבצל הרקח זכרונו לברכה] כל שיש לו בלורית וכל שמגלח זקנו ולובש בגדי גויים אסור לקרותו לספר תורה שנאמר ולרשע אמר אלקים מה לך לספר חקי ועם מנאצים חלקך אף על פי שאינו נואף עד כאן לשונו. וכן כתב (בספר הזכרונות פרק י') כי מגדלי ציצית שער ראשם הוא סרסור לעבירה ואין בו דבר טוב. וכתב (בדרכי תשובה על יורה דעה סימן קע"ח אות ח', בשם ספר רוח חיים שכתב בשם המאירי) דחויץ מאיסור חוקות עכו"ם שיש בזה עוברים עוד על איסור. כי הוא מנהגן של עוברי עבירות להיות מגדלין הבלוריות כדי לילך בין הזונות ולעשות זנות ואם כן הווי ממש סרסורי דעבירה ואסור משום גדר וסיג לתורה עיין שם. ולפי זה הוא מביתרא דגילוי עריות והוא בכלל יהרג ואל יעבור להרבה שיטות (שם דף מ"ה:).

באין לדי חילול שבת

כט יד ליד לא ינקה ראש שעיר החטאת מהרע שלא יכשלו בחילולי שבת שמוכרחים יום ליישר המספחת

ערכוביתא דרישא שלא יהיו שערות הבלוריות מדולדלין אחת הנה ואחת הנה, אחת למעלה ואחת למטה על עזות מצחם, לכן חייפי רישיהו במיני משקין או טפין וטיפין [אשר עליה דין רמזי ואמרי חכמי ונבוני ישראל שידוע שאין טיפה יורד מלמעלה עד שעולה טיפיים נגדם מלמטה ר"ל] ואחר כך בחלקות יחליקון במכרשת, או סורקין ויחזקון במסרק בסבך קרנותם, ובאים לידי כמה איסורים רחמנא לצלן ואם תמצא לומר להגיד עליהם זכות ויושר ולהמליץ בעדם שאינם מחליקין ואין סורקין בשבת. אין לא ראינו ראיה, ובפרט דאנן רואין שבלוריותיהם עומדים אצל הגבילה ממעל לראשיהם ולא אשתמיט ביניתא ממזייהו, ושנה וחלק. ממש כמו עתה יאשמו, ובנדאי אין זה פי אם רק כמעשיהם בחול פן בשבת.

וזה לשונו (ז"ן המשומר) ואנו רואים בכמה מקומות של קהלות ישראל שמגדלי שער ראשם ולהוסיף על חטאתם פשע סורקים אותו במסרק בשבת והוא איסור סקילה וצריך להרים מכשלה גדולה ועבירה גמורה שבעוונותינו הרבים יש באיזה מקומות ביד קצתם לסרוק בשבת וביום טוב במסרק את ראשם אחד אנשים ואחד נשים גדולים וקטנים וכזה אפילו ר"ש מודה דאסור וחיבי דנדאי מסיר שער הוא כמו שהוכיח יפה הרב בבית יוסף בסימן ש"ג, וכתב שפן ראה בתשובת הריב"ש שהאריך זכרונו לברכה להביא ראיות לזה, ואם פן חוכה הוא למחות ביד המקילין באיסור גמור של תורה, וכתב עוד הרב זלה"ה בשם הפלפול וכן הביא בשו"ע שלו שאין לסרוק אפילו במסרק שעושים

משַׁעַר חֲזִיר שֵׁנִשׁ לְחוּשׁ לַעֲקִירַת שַׁעֲרוֹת וְכוּ"ב, וְכֹל זֶה גּוֹרְמִים אוֹתָם הַמְשַׁחִיתִים הַנ"ל שֶׁהֵם דְּכוּקִים בְּכַנֵּי אָדָם וּמְפַתִּים אוֹתָם כְּדֵי לְיִיפּוֹת אֶת עֲצָמָם וְהֵם הֵם אוֹתָם הַמְשַׁחִיתִים הַמְתַּגְרִים בְּכַנֵּי אָדָם לְהַשְׁחִית פֶּאת זְקֵנָם כּו'.

וְכֵן כָּתַב בְּסֵפֶר הַזְּכוּרוֹנוֹת פָּרָק ו' דָּף מ' ע"ב כְּתוּב בְּתוֹרָה וּבְחֻקוֹתֵיהֶם לֹא תִלְכוּ אֲשֶׁר בְּכֹלל הָאֲזַהְרָה הַזֹּאת שְׂאִין הוֹלְכִין בְּחֻקוֹת עֲפוּ"ם וְלֹא מְדַמִּים לָהֶם הוּא שְׁלֵא יִגְדֵל אָדָם צִיצִית רֵאשׁוּ כְּמוֹ צִיצִית רֵאשֶׁם כּו' וְהוּא שְׁלִיחַ לְדַבֵּר עֲבִירָה וְלַחִילוֹל שְׁבֻתוֹת וְיָמִים טוֹבִים, (עוֹד שֶׁם פָּרָק י' דָּף ע"ח ע"ב) וְלֹא תִלְכוּ בְּחֻקוֹת הַגּוֹי אֲשֶׁר אֲנִי מְשַׁלַּח מִפְּנֵיכֶם וּפְרָשׁוּ שְׂאִין מְדַמִּין לָהֶם כּו', וְלֹא יִגְדֵל צִיצִית רֵאשׁוּ כְּמוֹ צִיצִית רֵאשֶׁם וְאֵנוּ רוֹאִים כְּמָה וְכְמָה מְגַדְּלֵי צִיצִית שַׁעַר רֵאשֶׁם בְּשַׁעֲרָם, וְלִהְיוֹסִיף עַל חֻטְאֵתָם פְּשַׁעַה סוֹרְקִין בְּמַסְרַק בְּשֻׁבַת וְהוּא אִיסוּר סְקִילָה עַד בְּאֵן לְשׁוֹנוֹ, (שָׁם).

ל מִהֲגֵאוֹן הַצַּדִּיק הַמְּפוֹרָסִם מוֹרְנוּ הַרְבֵּי ר' חַיִּים פֶּאלֶאגִי (בְּעַל כַּף הַחַיִּים) וְזֶה לְשׁוֹנוֹ:

צָרִיךְ לְהוֹדִיעַ לְרַבִּים עוֹן חִילוֹל שְׁבֻת, שֶׁפְּשַׁתָּה הַמְּסַפַּחַת, כִּי עֲבִירָה גּוֹרְרַת עֲבִירָה, חֲדָשִׁים מְקֻרָבִים בְּאוֹ, שֶׁמְגַדְּלִים שַׁעֲרָם בְּבִלְוִרִית כְּתוּעֵבַת הַגּוֹיִם וְלַהֲדָמוֹת לָהֶם, כִּי מְלַבֵּד אִיסוּרוֹ מְצַד עֲצָמוֹ, כְּאֲשֶׁר הוֹכַחְתִּי בְּשֵׁאלוֹת וּתְשׁוּבוֹת לְחֻלְקַת יוֹרָה דְּעָה בְּסִיעֵתָא דְשִׁמְיָא, וּבְאִיזָה אוֹפֵן יֵשׁ הֵיטֵר כְּמוֹ שִׁיעֵיין שָׁם.

וְעַתָּה אֲנִי אוֹמֵר כִּי אֶפִּילוּ הִיָּה מוֹתֵר מְצַד הַדִּין, יֵשׁ לְאִיסוּר מִשׁוֹם גְּדֵר וְסִיג לְתוֹרָה, כִּי הֵן בְּעוֹן רוּבָא דְרוּבָא הַעוֹשִׂים כֵּן, הוּא לְהַדָּמוֹת לַגּוֹיִם וְלִילֵךְ בְּחֻבְרָתָם וְלִזְנוֹת עִם

נשים נכריות, הרחמן יצילנו, וכל פהאי גוונא אין ספק די'ש
 לנו לאוסרו אפילו יהיה היתר גמור. ועתה נתנדע לנו כי
 עבירה גוררת עבירה כי בשבת עצמו מעבירים על השערות
 מסרק, וגם צבע לצבוע את השער, אוי להם אוי לנפשם, כי
 עושים חילול שבת על איסור מגדלי בלורית, וזה חס
 ושלום גורם גם כן רעש, הן מצד חילול שבת הן מצד כי
 אותיות רע"ש, הם אותיות שער, פי גורמים מחמת שערם,
 שע"ר השמים, והרי הגם כי יהיה הרעש בדרך הטבע כאשר
 כתבו חכמי המחקר, על פל זה כ"ביכול, יוכל להצילנו מתוך
 האומות, וזהו פשנהיה אנחנו מובדלים להם, גם ה' יתן הטוב
 להציל אותנו מתוך המפכה ולהבדיל אותנו מהם פשנהיה
 מובדלים, פי כמו שאנחנו מקיימים דת תורתינו הקדושה
 להיות מובדלים מהם במאכל ומשתה ובמלבושים וכדומה, גם
 הוא יבדיל אותנו מהם, שלא להמיתנו עמם, אבל אם ח"ו
 מדמים לאומות העולם במאכל ומשתה ובמלבושים ואין
 הבדל והיכר מן הגויים לישראל, גם ה' יחרה אפו להיות
 נלקים עם אומות העולם, והוא דבר ברור אל השכל, וכן יש
 לזהר הרבה מאד בהשחתת פאת הראש והזקן, כדכתיב לא
 תקיפו פאת ראשכם ולא תשחית פאת זקנך כי גורם חס
 ושלום לפגום במקום י"ג תקוני דיקנא קדישא, וגורם ח"ו
 להגביר מידת הדין בעולם (תוכחת חיים, תשא).

השדים מגדלין בלוריות

לא עיין (עירובין ק':) ומגדלת שער פלילית, עיין (נדה
 כ"ד:) יש לה כנפים [הערת הגאון שר התורה הר"י ראזען
 שליט"א הרב בדרוינסק, בתשובתו אליו]. וכתב (בספר חסדים

סימן תתשנ"ה) שְׁלֹשִׁים זְכָרִים יֵשׁ לָהֶם שְׁעַר בְּרֵאשִׁם. [וימה שְׂרָאִיתִי (שֵׁם בְּהִגְהוֹת הַנ"מ, מְקוֹר חֶסֶד שֵׁם או"ב) שְׁנֹשְׂאָר שֵׁם בְּצִרְיָן עֵינֵן, כְּבֵר קְדָמוֹהוּ וּפִירְשׁוֹהוּ (בְּחֶסֶד לְאַכְרָהֶם מְעִין ז' נְהַר כ"ב. וְאַתְרִיו נִכְדוּ בְּשִׁמְחַת הַרְגָל עַל רוּת דָּף ל') עֵינֵן שֵׁם]. וְאִיתָא (בְּפִרְדֵּס דָּף קכ"ד ע"ג) קְלִיפָה אֶחָד נִקְרָא שְׁעִיר, וּבְרַבָּה תוֹלְדוֹת גָּבַר שִׁידִין עַד כֵּאֵן לְשׁוֹנוֹ. [א"ה בְּרַבָּה שְׁלֹפְנִינוּ הַגִּי' שׁוֹדֵנִין]. שׁוֹב וְאִיתִי (בְּלִקוּט שְׁמַעוֹנֵי פְּרֻשַׁת וַיִּשְׁלַח) שְׁכַתְּבָ לְמָה נִקְרָא שְׁמוֹ שְׁעִיר שֶׁהוּא מְעַמִּיד שְׁעֵרוֹתֵיהֶם שֶׁל אָדָם (שֵׁם).

❦ ❧

פֶּרֶק ז'

כָּאֵב הַלֵּב עַל בְּעָלֵי תוֹרָה וּמוֹסָר — וּמַגְדִּילִין
בְּלוּרִית

לֵב אֲכַל עֵתָה זֶה מְקָרׁוֹב עָלוּ אִיזוּ עוֹלִים וְעָשׂוּ פֹה יְשִׁיבוֹת וְהִבִּיאוּ מִבְּחוּץ בַּחוּרִים, וְגַם וַיִּחַנוּ בְּמוֹסְרוֹת וְלוֹמְדֵי מוֹסָר הֵם, אֲכַל בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים אִיפּוּא תוֹרָתָם, וְאִיפּוּא הַמוֹסָר שְׁלָהֶם, כִּי יֵצְאוּ מִגְּדַר הַתּוֹרָה וּרְחוּקִים מִגְּדַרֵי הַמוֹסָר, וְגַם פָּרְצוּ חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַיִם בְּרֵאשׁ פְּרַעוֹת אוֹיֵב, וְעוֹנוֹתָם עָבְרוּ עָלֵי רֵאשִׁים, וְרָבוּ לְמַעְלָה רֵאשׁ, בְּשׁוֹרֵשׁ פּוֹרָה רֵאשׁ, וְקִרְן עוֹד רֵאשִׁיהֶם וְחִזּוֹת מִבֵּין עֵינֵיהֶם, וְכָל רֵאשׁ לְחָלִי וְעַצְמוֹ שְׁעֵרוֹתָם בְּצִיצִית רֵאשׁ גְּדִילִים גְּדוֹלִים מַעֲשֵׂה שְׂרָשְׁרוֹת עֲבוֹת חֲפוּיֵי רֵאשׁ מְשׁוֹרֵשׁ נֶחֶשׁ הַקְּדָמוֹנִי וְרֵאשׁ פְּתָנִים, וְאוֹמְרִים הַרִינִי כְּנֹה הַרִינִי מִסְּלָסֶל הַרִינִי מִכְּלָכֶל הַרִי עָלֵי לְשַׁלַּח פְּרַע עַד יִשְׁעָרוֹן עֲלֵיהֶם שְׁעַר כְּנָשְׁרִין רְבֵרְבִין וְכִשְׁעָרֵי לֵילִית. וְכַתּוּבָא דְאַרִיכָא

גנובתיה דדיירי באגמי וכען לכרכושי בקי, ולא כצורנו צורם
אלא צורתם ומראיהם פיונים וכנכרים ממש בלי שום לבוש
יהודי ובלי פיאות, וממש שאינם ניכרים כלל על פני החוצות
שכני ישראל המה.

ואם על שארי איסורים בעונותינו הרבים שיצרם תקפם
ונגברתם [אולי שלא יהיו נראים כבני זקונים ה' הטוב יכפר
בעדם] אבל מה לאמרו על תאנת איסור הבלוריות שהוא
פאש אוכלת בראש תחת הכובע ואינו נראה מבחוץ. שאין
עליהם שום לימוד זכות על זה, ואפילו המלאך מיכאל שהוא
ממליץ טוב תמיד על בני ישראל, אבל על זה ויעמוד מיכאל
השר הגדול, כי איזה שייכת יש למחלפות ראש עם המסכות.

ומה להם לבחורים חובשי ישיבות ולומדי מוסר לילך
בקלות ראש הזו של הבלוריות. כמו האחשתרנים בני
הרמכים בקרני הגוים וחוקותיהם, וקרני רשעים וציצית נובלם
צבי תפארתם, ולא עוד אלא ויבואו לידות את קרנות הגוים
הנושאים קרן אל ארץ יהודה לזרותה וסביכם נשערו מאוד,
ויקניניהם ינגחו ומושכים להם לאט לאט גם מבני ציון
היקרים המצויינים הנכנסים לישיבות שלהם, וכמעט
שמוכרחים במשך זמן מועט בעונותם להרבות בשערות
ראשם וכו' בשארי מיני פריצות הלבוש השייכים ומתאים
לזה, כי מקלקלתו ילפניו. ואשר עליהם בת קול מנהמת פיונה
אוי להם לבריות מעלבונה של תורה, וכל השומע זאת פורס
על שמע ובוכה על השמועה.

וכמה וכמה מיקירי ירושלים דברו עם מנהליהם איך
הם שותקים ומקלקלים את בחורי ארץ הקדש וירושלים,

ותשובתם היא שאין בידם לתקן, ואורים גדולים חוקקי ישראל מירושלים אומרים, אם פפי דבריהם היו צריכים לסגור ושיבותיהם, ולא לפרנס ולכלכל ולגדל בארץ הקדש ובירושלים פלובים של מגדלי בלוריות וכו', ועוד זאת בשם ישיבה יקרא.

ואיתא (בפסיקתא פסקא ל', תוצאות הר"ש בובער) דבר אחר יספת לגוי (ישעי' כ"ו ט"ו) אומות העולם אם אתה נותן להם בן זכר הוא מושך לו ערלה ומגדל לו בלורית, הגדיל הוא מוליכו לבית עבדה זרה שלו ומכעיסך, אבל ישראל אם אתה נותן לאחד מהם בן זכר הוא מונה ח' ימים ומל אותו, ואם הוא בכור פודהו לשלשים יום, הגדיל הוא מוליכו לבתי כנסיות ובתי מדרשות ומברכה בכל יום ואמר ברכו עד כאן לשונו, אבל אם בעונותינו הרבים שמביאין מגדלי בלוריות בתוך הבתי כנסיות ובתי מדרשות [ובפרט בארץ הקדש וירושלים] הנה פאלו מכניסים צלמי חוקות אלהי הנכר בתוך היכלי ה' וינהגו בכבודות ומכבדים על עצמם עבטיט ומכעיסים בזה את ה'. כמו שכתב (שם ב"ש"י) מנהג עובדי גילולים על בן רחוקים מלפניך, ובני מגדלי בלוריות מיאוס הוא לפני ה', וזהו שייסד הפייטן בפיוט יספת (הובא במחזור ויטרי דף תקפ"א) וזה לשונו בני נכר גוים אשר עשית, נתתם שלנה ובמו קצפת. בני מגדלי בלוריות וערלה מאסת עד כאן לשונו.

וגם הם אומרים שמטרת ישיבתם הוא להעמיד רבנים מאורי ישראל, אשאלה מהם איזו אור יצא מהם, ואיזו תקנה טובה יש לקוות מבחור שיושב עד ל' וארבעים שנה בלי

אשה, ועבר עליו כמעט רוב שנותיו בלטותא דרחמנא וכמנודה לשמים רחמנא לצלן, ואשר חכמינו זכרונם לברכה הקדושים קא מסהדי עליה שכל ימיו הוא בהרהור [כמו שפי' לעיל שאפילו אחרי הנשואין גם כן הוא בהרהור עבירה רחמנא לצלן] ומכף רגלו עד ראשו אין בו מתום, לבוש לבושי נכרים, מאס בדיקנא קדישא [ובאינה השערות הקדושים האלו שעליהם כתב בזוהר הקדוש ובהאר"ל (כמו שכתב לקמן בעמוד ז') שהם שמות הקדושים וצינורות הקדושות] ונותנה כנגד המשחיתים, וזרקן על פני החוצות ועל האשפות, וכן בפאת ראש, וכן קשט את עצמו בכל מיני קישוטי דמסאבותא. וביחוד שהמראה לא מש מבין עיניו אפילו שעה אחת, ואשמיו בראשו שמגדל בלוריתא כדוב עד קדקד שער כו' כו'.

בחור כזה יצמוד נירה ונדין והוא שנאיר עיני ישראל מתורתו, אוי ואבוי, זהו חושף ולא אור, והם מחשיכים עיני ישראל רחמנא לצלן ורבים חללים הפילו רבנים כאלו, והם שייסיעו להחריב כמה קהלות קדושות בישראל ונוספו גם על שונאינו ועומדים תמיד בראש לסייע ולהחזיק על צד הכופרים הרוצים לעקור את התורה ויהדות חס ושלום, ועיקר צעקתינו הוא מי התיר להם הרצועה הזאת לבוא גם בשערי ציון וירושלים ולהביא שם כל מלי ומדא בשעיר. ואיתא (ביונת אלם פט"ו) ארץ ישראל נקרא ארץ כנען על שם הכניעת לפני אל שבשמים שחוייבנו בה כפלי כפלים בארץ הקדש כי שם נגלה אלינו אלהי ישראל מושיע מיחר הארצות עד כאן לשונו, ואלו אין פחד ה' לנגד עיניהם

ומוֹרָא לא יַעֲלֶה עַל רֵאשׁוֹם, אֲלֵא בְּרֵאשׁוֹם גְּאוֹת עֲרִיצִים וְתַאֲנוֹת
אֱלֹהֵי הַנְּכַר, וּמִי בִקֵּשׁ זֹאת מִיָּדָם רְמוֹס חֲצִירֵינוּ (עֲמוּדֵי אֲרָזִים
דָּף מ"ו).

לג תשובה נגד המקבלין בחורים — מגדלי בלורית —
לישיבתם לקרבן לתורה

וּמָה שֶׁהֵם אוֹמְרִים שֶׁעַל יְדֵי זֶה מְצִילִים נַפְשׁוֹת מִיִּשְׂרָאֵל
שִׁישְׁנָם אֲצִלָּה אִיזוֹ בַּחֲוָרִים שָׂאֵם לֹא בְּלִבּוֹשׁ וּבַהִילּוּךְ הַזֶּה
אֲפֹשֶׁר לֹא הָיוּ תִפְסוּ בְּשַׁעֲרֵי תוֹרָה שְׁלֵהֶם, אֲשֶׁאֲלֶה מֵהֶם וְכִי
דוֹחִין נֶפֶשׁ מִפְּנֵי נֶפֶשׁ, וְאֵטוּ מִשׁוּם שְׁנַיִם אוֹ שְׁלוֹשׁ, עַל סִמְךָ
זֶה עוֹשִׂים סֹדֵר כָּלְלִי לְכָל הַבַּחֲוָרִים שִׁיבֹאוּ בְּשַׁעֲרֵיהֶם שִׁילְכוּ
כֵּן, אֲשֶׁר עַל יְדֵי זֶה הֵם מְקַלְקְלִים וּמַעֲבִירִים מֵעַם ה' בְּמָה
בַּחֲוָרִים יִרְאִים וְטוֹבִים, וּמְחוֹלְלִים וּמַעֲמִידִים דוֹר שְׁלֵם דוֹר
חֹדֶשׁ בְּלִבּוֹשֵׁי עֲפוּ"ם וְכו', וְגַם עוֹד בָּאוּ בְּשַׁעֲרֵי צִיּוֹן לְשִׁבּוֹר
בַּחֲוָרִי, כִּי כֵן יַעֲשׂוּ הַבַּחֲוָרִים לְלַכֵּת אַחֲרֵי בַּחֲוָרֵיהֶם אֲשֶׁר אָכְלוּ
אֵשׁ, וְלֹא זֶה הַדֶּרֶךְ לְהַצִּיל נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל בַּחֲוָקוֹת אֱלֹהֵי
הָעַמִּים אֱלִילִים, וְזֶהוּ דֶרֶךְ וְשִׁטַּת הַחֲצִי חֲפָשִׁים אֱלוֹ אֲשֶׁר
נִתְעַם בְּתוֹהוֹ לֹא דֶרֶךְ, שְׂאוֹמְרִים שֶׁבְּדַרְכֵיכֶם מְסוֹכְנִים כְּאֱלוֹ
מְצִילִים אֵת הַדּוֹר, וְדַרְכֵיכֶם דַּרְכֵי מוֹת ר"ל, וַיִּלְפְּתוּ אֲרָחוֹת
דַּרְכְּכֶם וַיַּעֲלוּ בְּתוֹהוֹ וַיִּאֲבְדוּ וְדַרְכְּכֶם חוֹשֶׁךְ וְחַלְקֵלְקוֹת וְכִסֵּל לְמוֹ
וְאִין מְצִיל, וְלֹא זֶהוּ דֶרֶךְ הַתּוֹרָה וְדֶרֶךְ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּהּ
הַקְּדוּשִׁים שֶׁדַּרְכֵיכֶם דַּרְכֵי חַיִּים וְנִגְהָ אוֹר וְקִילּוּרִין לְעֵין,
וּבְאוֹרֵן נִרְאָה אוֹר.

צָאוּ וִירְאוּ מָה עָשָׂה הַלֵּל הַזֶּקֶן בְּעִלּוֹתוֹ לְאֶרֶץ הַקֹּדֶשׁ וְנִרְאָה
בְּעֵינֵי עַמּוֹ אֵת גּוֹדֵל הַחֲוָרְכֵן אֲשֶׁר כָּשָׂה הַגְּבוּר הָאֲדוּמִי כְּמַעֲט

שעשה רחמנא לצלן פלה על שארית ישראל וכמעט שנשתכחה תורה מישראל, ועלה הלל הבבלי ויסדה (סופה כ') והקים בית מדרש לתורה, וקיים בעצמו מה שאמר בשעת המכנסים פזר (ברכות ס"ג) וחס ושלום לא הקים ישיבה מודרנית, או שילכו התלמידים חס ושלום האדומים או בצורת סימינאריסטין וגימינאזיסטין, או שינוותר על איזו לאוין ואיסורי התורה ודרכנן, ועל ידי זה ימשיך אליו את צעירי ישראל למוטב. אלא אנרבה תקן כמה תקנות גדולות וטובות בארץ ובחוץ לארץ ונה לשונו (ספר הזכרונות פ"ו דף מ') לא יגדל אדם ציצית ראשו כו' ותקון הדבר הזה מוטל על ראשי העם הממונים על בתי כנסיות ובתי מדרשות לפקח על יתר הדברים על תינוקות של בית רבן ועל כל אשר תחת ידם שלא יבואו אל הקודש פנימה הגדל פרע אשר שגא ה'.

ועל אבות הבנים ועל מלמדיהם חובה זו מוטלת ביותר ואיש את רעהו יעזור להדריכם בדרך הנכונה גם כי זקינינו לא יסורו ממנו, וזכורני בבתי מדרשות שבהם נתגדלתי כף הנה מנהגן של הפרנסים היו באים בבית המדרש והמספרים בידיהם וכל השער היתר שלא כדין היו מגלחין אותו עד כאן לשונו. וערכתי בעזרת השם יתברך קוניטרס מיוחד וקראתיו שמו [עמודי ארזים] בתוכחת מוסר ממקרא קודש מתכמינו זכרונם לברכה ומספרים הקדושים להוכיחם, ויעזרני השם יתברך שאוכל להדפיסו בקרוב וגם מכתב הזה אדפיס בתוכו, ואין צריך בכפילא להדפיסו בקוניטרסים שיוצא לאור, והנני מקנה בעזרת השם יתברך שדברי חכמי עמודי ארזים לבנון קדישין, אשר אני מעתיק דעת קדשו בקוניטרס הנזכר.

יבנס ללבם כי מי לא יחרד לקראתם, ומי ירום ראש נגדם, וייקניים נבואת הנביא הקדוש (יחזקאל ל"ו כ"ה) וירקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טומאותיכם ומכל גילוליכם אטהר אתכם אמן (שם דף מ"ז).

מסיר צלם אלקים וסופו לחרפה ודראון עולם

לד המדמה עצמו לליך במנהגי וחקי הרעים אף בדבר קטן וכונתו שילך כמו הגוים תיכף סר ממנו צלם אלקים וילך לגיהנם וסופו לחרפה ולדראון, והנהיר ילך הלוך ואור לאור באור החיים אמן, עד כאן לשונו. (אוצר החיים — להגאון הקדוש מקאמארנא זכר צדיק וקדוש לברכה — מצוה רס"ג).

אם נזקר — גם אם נגזר על עירו להחרב — ניצול
לה בספר תוכחת חיים (תשא) למהאח"פ וזה לשונו:

וזהו שתקנו אנשי כנסת הגדולה בנוסח אמה חוננתנו כו', וכשם שהבדלתנו ה' אלהינו מעמי הארצות וממשפחות האדמה, כך פדינו והצלנו מכל שטן ומפגע רע, וגזירות קשות ורעות המתרגשות לבא בעולם, כי בא לומר כי הא בהא תליא, שאם נהיה אנחנו מוכדלים מעמי הארצות וממשפחות האדמה, שאנחנו מקיימים מצותיו יתברך, שלא להדמות להם בשום דבר בגוף, ברית מילה, ופאת הראש והזקן, ואין אנחנו מגדלי בלוריות, וגם במלבושים, לבושי ישראל, ציצית ותפילין, ואפילו בשאר מלבושים שילבוש לבושים המיוחדים וניכרים לאומה ישראלית בפרטות, וכמו כן במאכלים, שלא לאכול שום דבר, שיש בו חשש

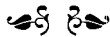
איסור נבילה וטריפה ותולעים, וחלב שחלב גוי, אינהו ואבירייהו, וכו'.

וכן כל פיוצא בנה, שיהיה ניכר בביתו ובחומותיו הכבדל
 בינו לגוים, ולכן היינו דקאמר, בשם שהבדלתנו מעמי
 הארצות וממשפחות האדמה, במצותיו וחוקותיו, אשר קדשנו
 במצותיו יתברך, כמו כן, תהני לן ותגן עלינו כף פדינו להציל
 מכל פגע רע ומשטן, ומכל גזרות קשות ורעות המתרגשות
 לבא לעולם, פי אפילו יהיה רעש גדול בעולם ומן הראוי
 להתרב בעיר ח"ו, כל ישראל אשר נמצאים בה הם נצולים
 בדרך גס, וזהו מדוקדק בקרא ביואל סימן ג' דכתיב וה'
 מציון ישאג ומירושלים יתן קולו ורעשו שמים וארץ וה'
 מחסה לעצמו לבני ישראל, פי בא לומר פי הגם שיהיה רעש
 ויהרסו ההרים ונפלו המדרגות וכל חומה לארץ יפול, עם כל
 זה ד' מחסה לעמו להצילם בדרך גס, עד כאן לשונו.

לו עוד מהגאון הצדיק הנזכר לעיל:

וראה להגאון מורנו הרב חיים פלאגי בספר רוח חיים
 יורה דעה (סימן קעח סמן ק"ד) שכתב שיש איסור נוסף
 בגידול הבלורית גם כנגד פניו; שעושה כן לנוי וליופי, משום
 שנעשה לו ממש כסרסור לדבר עבירה, ושיש לאסור לעשות
 כן לגדר ולסיג, עד כאן, וסמך לזה ממה שכתב בנדרים (ט:),
 שמעון הצדיק אומר, מימי לא אכלתי אשם נזיר טמא אלא
 אחד, פעם אחת בא אדם אחד נזיר מן הדרום יפה עינים
 וטוב רואי וקוצותיו סדורות לו תלתלים, אמרתי לו, בני, מה
 ראית להשחית שערך זה הנאה, אמר לי, רועה הייתי לאבא

בעירי, והלכתי למלאות מים מן המעין, ונסתפלתי בדמות
 כבוֹאָה שלי (במים), ופחזו עלי יצרי ובקש לטורדני מן
 העולם, אמרתי לו, רשע, מה אתה מתנאה בעולם שאינו
 שלך, העבודה שאני מגלחך לשמים, מיד צמדתי ונשקתי לו
 על ראשו, ואמרתי לו כמוך ירבו נודרי נזירות בישראל, וכן
 אמרו בזוהר הקדוש חלק א' (דף קסו ע"ב) שסלסול השער
 הוא מצד יצר הרע למשכו לגיהנם, ובכראשית רבה (פרשה
 כב סימן ו), כשרואה יצר הרע אדם הממשמש בעיניו ומתקן
 בשערו הוא אומר אדם זה שלי ובכרשותי הוא, לכן מה טוב
 ומה נעים להימנע מגידול שער אפילו כלפי פנים, ובפֶרֶט
 לבני תורה שצריכים לקדש עצמם במותר להם.

ביטול מצות תפילין

קובץ של קרוב לשלשים פוסקים שהכריעו
 דבלוריות חוצץ לתפילין של ראש.

ביטול מצות תפילין

לדעת הפוסקים וספרים דלהלן אותו המגדלין בלורית
 מבטלין בקביעות ותדירות מצות תפילין של ראש. שעולין
 בסך הכל למספר פוסקים.

א במחצית השקל אורח חיים סימן כ"ז אות צ' וזה לשונו:
 ורע עלי המעשה של אותם בחורים שמגדלין בלורית פנגד
 פניהם, כי מלבד שהוא דרך שחץ וגאווה, ויש בנה איסור

משום ובחקותיהם לא תלכו, כמבואר בַּיּוֹרָה דְּעָה (סימן קעח), עוֹד יֵשׁ אִיסוּר נוֹסֵף שֶׁהַשַּׁעַר הָאָרוֹךְ חוֹצֵץ בְּתַפְּלִין שֶׁל רֹאשׁ בֵּינָן שֶׁהַשַּׁעֲרוֹת אֲרוּכוֹת, וְלִיכָא לְמִימַר בָּהֶם הֵיִינוּ רַבִּיתִייהוּ, וְחוֹצְצִים, וְדִין הַמְּנִיחַ תַּפְּלִין עַל שַׁעֲרוֹת כָּאלֶה, כְּמִנִּיחַ עַל כּוֹבַע עַב שֶׁבְּרָאשׁוֹ שֶׁבְּנֹדָאֵי שֶׁהוּא חוֹצֵץ, עַד כָּאן.

ב בְּקַצּוֹר שׁוֹלְחַן עָרוֹךְ (סימן י' אוֹת ו') וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: אֲבָל אוֹתָן הַמְּגַדְּלִין בְּלוּרִית מְלַבֵּד שֶׁהוּא דְרָךְ שַׁחַץ וְנֶאֱמָר וַיֵּשׁ בְּזֶה אִיסוּר, יֵשׁ עוֹד אִיסוּר מִשׁוּם הַנְּחַת תַּפְּלִין דְּכִינָן שֶׁגְּדוּלִים הִרְבֵּה הָיָה לִיה חֲצִיצָה, (מִחֲצִית הַשָּׁקֶל פְּרִי מְגָדִים).

ג דַּעַת הַפְּרִי מְגָדִים לְפִי מָה שֶׁנֶּאֱמַר בְּשֵׁמוֹ בְּקַצּוֹר שׁוֹלְחַן עָרוֹךְ שָׁם — גַּם בֵּן.

ד וְכֵן דְּבָרֵי בַעַל בֵּן אִישׁ חֵי (שָׁנָה א' פְּרֻשַׁת חַיִּי שָׂרָה אוֹת ה') שֶׁגַּם לְהַרְשֵׁב"א חוֹצֵץ וְצָרִיךְ לְהַזְהִיר הַמּוֹן עִם בְּדָבָרִים אֵלֶּה.

ה וְכֵן כָּתַב בְּסֵפֶר פֶּתַח הַדְּבָרִי (סימן כ"ז אוֹת ג') כְּדָבָרֵי מִחֲצִית הַשָּׁקֶל.

ו בְּסֵפֶר חֲתָם סוֹפֵר (שַׁעַר הַטּוֹטְפֵת סִימָן כ"ז — בְּהַעֲרָה) וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וּמִכָּאֵן אֲזַהְרֶה רַבָּה וְתוֹכַחַת מְגוּלָה לְאוֹתָם בַּחוּרִים שֶׁמְגַדְּלִים שַׁעַר רֹאשָׁם שֶׁמְלַבֵּד שֶׁהַדְּבָר מְכוּעָר וּמְתוּעֵב, וְרֹאוּי לְכָל יִרְאָ שְׂמִיִּים לְהִימָנַע מִזֶּה, עוֹד בָּה שֵׁיֵשׁ בְּזֶה חֲשַׁשׁ בִּיטוּל מִצְּנוּת עֲשֵׂה מִן הַתּוֹרָה בְּכָל יוֹם בְּהַנְּחַת תַּפְּלִין שֶׁל רֹאשׁ מִחֲמַת דִּין חֲצִיצָה. וְלִפִּי מְנַהֵג הָאֲשַׁכְּנַזִּים שֶׁמְבָרְכִים עַל תַּפְּלִין שֶׁל רֹאשׁ, יֵשׁ בּוֹ עוֹד אִיסוּר שֶׁל בְּרַכָּה לְבַטְלָה, שֶׁהוּא

איסור חמור מאד, כנודע, ושוב הביא דברי המחצית השקל הנזכר לעיל.

ז בשלחן חמורות (סימן י' הלכה למשה אהרן ק"ט) וזה לשונו: ובעל נפש יחוש לעצמו שלא יהיה בכלל קרקפתא ולא מנח תפילין דנראה דברי האומרים שלא יצאו כלל המצות עשה דאורייתא, עד כאן לשונו.

ח הגאון הצדיק בעל לחם שלמה משאמלו (מוכא בהסכמה לספר עמודי ארזים דף ה') דמי שהולך בבגדורית לא יברך על תפילין של ראש, עיין שם.

מצות תפילין

ט הגאון הקדוש ממונקאטש בספר אות חיים ושלום (סימן כ"ז אות ו') דיש בו משום חציצה.

י ובשאלות ותשובות קרן לדוד (סימן י') דהמשאיל תפילין להמגדל בלורית נזהירו שלא יברך על תפילין של ראש, עיין שם.

יא במשנה ברורה (סימן כ"ז אות ט"ו) העתיק ד' מחצית השקל להלכה והוסיף בזה הלשון: ובלאו חציצה נמי בשביל הני שערות המרוקים אי אפשר לצמצם שיהיו מהודקין ומנחין על מקומן כדין. עד כאן לשונו.

יב בספר שלחן שלמה (סימן כ"ז סעיף ד') דיתהר שלא יהא שערותיו גדולים משום חציצה.

יג בספר פה החיים (כ"ז ט"ז), מביא דברי הפוסקים האוסרים.

יד בְּסֵפֶר תּוֹסֶפֶת חַיִּים (עַל חַי אָדָם) מְבִיא דְבָרֵי מַחְצִית הַשְּׁקָל לְהֶלְכָה.

טו בְּסֵפֶר פְּתַחֵי עוֹלָם (סִימָן כ"ו שָׁם) מְבִיא גַם בֵּן דְבָרֵי מַחְצִית הַשְּׁקָל לְהֶלְכָה.

טז דַּעַת גָּאוֹן וְשׂר הַתּוֹרָה מוֹרְנוּ הַרְבַּ פְּנִחָס עֶפְשֵׁטִיין זְכָר צְדִיק וְקָדוֹשׁ לְבָרְכָה (בְּתִשְׁבּוּכְתוֹ הַמּוֹבָא "בְּחוּמָר דִּין בְּלוֹרִית") כַּמַּחְצִית הַשְּׁקָל לְאִיסוּר.

יז וְכְדָבְרֵי הַגָּאוֹן מוֹרְנוּ הַרְבַּ י. זָאב מִינְצָבְרַג (בְּתִשְׁבּוּכְתוֹ שָׁם) כַּמַּחְצִית הַשְּׁקָל.

יח הַגָּאוֹן אַב בֵּית דִּין דְקָהֶלֶת רֵאחֻוב (בְּתִשְׁבּוּכְתוֹ שָׁם) שְׂאִין לְהַנִּיחַ תְּפִילִין שׁוֹרֵשׁ הַקְּדוּשָׁה עַל בְּלוֹרִית פֶּחַ הַטּוּמְאָה.

יט הַגָּאוֹן מוֹרְנוּ הַרְבַּ יוֹסֵף צָבִי זְכוּרוֹנוֹ לְבָרְכָה (בְּתִשְׁבּוּכְתוֹ שָׁם) מוֹנֶה ה' לְאוֹיֵן לְהוֹלְכֵי בְּלוֹרִית וְאֶחָד מֵהֶן בֵּיטוּל מִצְנַת תְּפִילִין.

כ-כ"א כב בִּימֵי הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ מוֹרְנוּ הַרְבַּ ר' יוֹסֵף חַיִּים זְאֻנְפֶּעֶלד זְכָר צְדִיק לְבָרְכָה צ"ל שְׁנַת הַשְּׁמִיטָה תַרצ"א יָצָא בֵּית דִּינוֹ בְּכַרוֹז שֶׁהַבְּלוֹרִית חוֹצֵץ בְּתְפִילִין וְהַחֲתוּמִים עַל הַפֶּסֶק דִּין 1. הַגָּאוֹן מַהר"י פֶּרַעֲנֶקֶעֶל זצ"ל, הַגָּאוֹן מַהרש"ב וְעַרְנֶעֶר זְכָר צְדִיק לְבָרְכָה, הַגָּאוֹן ר' פְּנִחָס עֶפְשֵׁטִיין זְכָר צְדִיק לְבָרְכָה, 3. וְאַלֵיהֶם הַצְּטָרֵף עוֹד הַגָּאוֹן מַהר"י פֶּ עַרְנֶשֶׁטִיין זצ"ל (בְּתִשְׁבּוּכָה שָׁם).

כג בְּסֵפֶר דָּא גְזִירַת אוֹרִייתָא אַחַר הַעֲתַקַּת חֻקַּל פּוֹסְקִים הָאוֹסְרִין סִיּוּם בְּזֶה הַלְשׁוֹן: וּפּוֹקוּ וַחֲזוּ מַה שֶׁכָּתַב בְּתִשְׁבּוּכַת

הר"ן זכרונו לברכה ששאלו אותו בענין אם מותר לקרות המגילה אשר לרוב הפוסקים היא כשירה ורק לחד פוסק היא פסולה והשיב שם אם האדם יצרך ללך על הגשר ושר חכם אחד יאמר לו שהוא מקום ספנה בודאי לא ילך על גשר זו ואם על עניני הגוף יחשוב להתמיר כל כך אם כן קל וחומר כן בנו של קל וחומר שיש להתמיר בעיניני הנפש לעשות המצוה על צד היותר טוב וכשר בכירור עד כאן לשון תשובת הר"ן זכרונו לברכה ועתה קל וחומר כן בנו של קל וחומר כינן דלגדולי פוסקים הנזכרים לעיל דהשערות שנעשו לנו וליופי היא העיקר האיסור של הבלורית וגם רוב הפוסקים מתמירים בזה לענין חציצה במצוה החמורה של קדושת התפילין, ואם כן האידך יוכל שום איש להקל כינן שגדולי הפוסקים הנזכרים לעיל אוסרים בזה, ועל כן גם אני מצרף עצמי עם הרבנים הגאונים הגדולים פה עיר הקדש תבנה ותיכונן במהרה בימינו אמן שהסכימו עמי בזה שהוא איסור חמור לילך בהבלורית לגדל שערם מלפניו או מלאחריו לנוי וליופי, על פי דעת תורתינו הקדושה בכל הפוסקים הנזכרים לעיל, עד כאן לשונו.

כד הגאון הצדיק המפורסם מורנו הרב ר' אשר זליג מרגליות זכר צדיק וקדוש לברכה אחר העתקת האוסרין, סיים בזה הלשון:

לכן מעתה כל איש ישראל הרוצה לקיים מצוה היקרה הזאת של תפילין צריך לדקדק מאוד שיסיר מעל ראשו הני בלוריותא [ונאפילו שערות גדולות עד מאוד יותר מהרגיל]

שְׁלֵא יִהְיֶה חֶסֶד וְשְׁלוֹם בְּקִרְקַפְתָּא דְלֵא מְנַח תְּפִילֵי אֲלִיבָא דְעַת
הַפּוֹסְקִים הָאֲחֻרוֹנִים הַדּוֹגְלִים בְּשֵׁם הַרְבֵּה הַמְחַצֵּית הַשְּׁקֵל זָכַר
צְדִיק וְקָדוֹשׁ לְבָרְכָהּ, כִּי הוּא הַרְבִּיץ תּוֹרָה הַרְבֵּה בְּיִשְׂרָאֵל
וַיֵּשֶׁב בְּיִשְׁבָּה קָרוֹב לְשִׁישִׁים שָׁנָה וְהָעֶמִיד בְּמָה אֲלָפִים
תְּלַמִּידִים גְּאוּנֵי עוֹלָם (שֶׁהִ"ג הַחֲדָשׁ), לְכֵן הִסִּירוּ הָאֵי זְנָבָא
דְּבְלוּרִיתָא הוּא חוֹקוֹת אֱלֹהֵי הַגִּבּוֹר מֵעַל רֵאשִׁיכֶם, כִּי לֹא
תִפְאָרֶת בַּחוּרִים וְלֹא תִפְאָרֶת שְׁלֵמָה הוּא זֹאת, אֲלֵא הוּא אָבֵל
וַחֲפוּי רֵאשׁ, וְאִין כְּדֵאי חֶסֶד וְשְׁלוֹם שְׁעַל יְדֵי עוֹן הַבְּלוּרִית
הַזֶּה שְׁיִרְבֶּה לְמַעְלָה רֵאשׁ, שְׁלֵא יִהְיֶה עָלָיו שֵׁם ה' הַנִּקְרָא
עָלֶיךָ אֱלוֹ תְּפִילִין שֶׁל רֵאשׁ (מְנַחֵת ל"ח) [וְהִגִּי' (בְּרִכּוֹת ו')
אֱלוֹ תְּפִילִין שְׁבְרֵאשׁ] וְשִׁיְהִיָּה חֶסֶד וְשְׁלוֹם כְּמִנּוּדָה לְשָׁמַיִם
(פְּסָחִים קִי"ג), וְלֹא יִהְיֶה מְכַלָּל מְנַעֶשֶׂה בְּצַלְמֵנוּ כְּדַמוּתֵנוּ
(תִּיקוּנֵי זֵהַר תִּיקוּן מ"ז), וְאִינוּ קָם בְּתַחֲנִית הַמַּתִּים (קִיצוֹר
שֶׁל"ה) אֲלֵא שְׁמֵן רֵאשׁ אֵל יֵינֵא רֵאשׁ, וְשְׁמֵן עַל רֵאשְׁךָ אֵל
יַחֲסֵר אֱלוֹ תְּפִילִין (שַׁבַּת קִנְג).

עוֹד שֵׁם בְּנֵה הַלְשׁוֹן: וְאִיתָא (בְּבְרִיתָא מַעֲשֵׂה תּוֹרָה,
הַמִּיּוֹחַס לְרַבֵּינוּ הַקָּדוֹשׁ, עִם הוֹסְפוֹת הַגְּרָ"א וְכַנּוּ הַר"א חֲסִיד
זֶלֶה"ה, בְּהוֹסְפַת דָּף ד') וְזֶה לְשׁוֹנוֹ הַפּוֹתִים מְכַעֲיִסִין לְהַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּבְלוּרִית שְׁבְרֵאשׁ וְיִשְׂרָאֵל מְרַצִּין אוֹתוֹ בְּתְּפִילִין
שְׁבְרֵאשׁ עַד כֵּאֵן לְשׁוֹנוֹ, וְהִשְׁתָּא אִם גַּם יִשְׂרָאֵל הוֹלְכִין
בְּבְלוּרִית שְׁבְרֵאשׁ, וְאִפִּילוּ אִם מְנִיחִים תְּפִילִין שֶׁל רֵאשׁ,
[מְלַבֵּד דְּתְּפִילִין שְׁלֵא בְּמִקּוֹמָם כְּמוֹנְחִים בְּכִיסָן דְּמִיָּא] אַדְרָכָה
אַדְרָכָה רַע הוּא בְּעִינֵי ה' זֹאת לְהַכְעִיסוֹ חֶסֶד וְשְׁלוֹם, וְהֵשֶׁם
לֹא רָצָם, וְאַדְרָכָה יִזְכּוּר עוֹנָם וְיִפְקֵד חֲטָאתָם, [וְגַם בְּכַאן
מְפֻרָשׁ שְׁגַם שְׁאֵם מְנִיחַ הַשְּׁעֵרוֹת לְפָנָיו בְּמִקּוֹם הַנַּחַת תְּפִילִין

של ראש גם זאת נקרא בלוריות של כותים]. גם (במדרש אספ"ה) שכתבנו לעיל באות י"א איתא וזה לשונו הרשע כו' ראשו נטויה בגיהנם מפני שבראשו ציצית שערו גדולות וארוכות להתגאות בגאון ציצית שבראשו כו' אבל הצדיק בראשו תפילין עד כאן לשונו, ומוכא (במ"ק מערכת ת' אות ל"ג, בשם מדרש תהילים) וזה לשונו אמרו ישראל לפני הקדוש ברוך הוא רצוננו לקיים כל התורה כלה אבל מה לנו לעשות אין אנו יכולים, אמר הקדוש ברוך הוא תניחו תפילין ואני מעלה עליכם פאילו קנימתם כל התורה כלה דכתיב למען תהיה תורת ה' בפיהך עד כאן לשונו.

עוד שם בזה הלשון: וגם בלורית מביא לידי גאונה וגסות רוח וכתב (בפאליהו רבה סימן כ"ה בשם ברוך שאמר) באלו ד' פסוקים לא יש ג' וכו' לומר שגם רוח לא ישא תפילין כי אם מי שרוחו נמוכה. שוב ראיתי להרב (מגות הלוי דף קצ"ב) שכתב דתפילין של ראש מצל מגאונה, לכן יפארו ענוים בישועת קדוש ישראל כי פארך חבוש עליך, ועטרת תפארת הזאת על ראשינו, הוא הפאר האמתי, ואז נקרא ישראל אשר בך אתפאר, ומאריך ימים שנאמר ה' עליהם יחיו (מנחות מ"ד).

עוד שם בזה הלשון: וכיחוד בזמן הזה שעניי כל ישראל מצפים לגאולה שלימה האמיתית ולחיי עולם הבא, צריכי ביותר לזהר לקיים מצנת תפילין כתיקונה בהידור הדורים, וזכות מצנה זאת אהניא לדין, כדאיתא (בפאליהו רבה על שולחן ערוך אורח חיים סימן כ"ה) וזה לשונו אמרו חכמינו זכרונם לברכה למה נסמכה ביאת הארץ לפרשת תפילין אמר

הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עָשׂוּ מִצְוָה זוֹ שֶׁבִשְׂבִילָהּ תִּכְנְסוּ לְאֶרֶץ וְתִזְכְּרוּ
לְחַיֵּי עוֹלָם הַבָּא עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ.

הַיּוֹצֵא מִכֹּל הַנִּלְ:

עֲשִׂים וְאֶרְבֶּעָה עֲמוּדֵי הַתּוֹרָה וּמִיּוֹדֵי הַהוֹרָאָה נוֹסְעִים
בְּדֶרֶךְ אֶחָד לְאֶסּוֹר אִיסוּר עַל הַכֹּלל כּוֹלוּ שְׁלֵא לְהַנִּיחַ תְּפִילִין
עַל בְּלוֹרִית וְאִם הַנִּיחַ לֹא קָיִים מִצְוַת תְּפִילִין שֶׁהוּא בִּיטוּל
מִצְוַת עֲשֵׂה בְּכָל יוֹם וְאִם אוֹלֵי הַמָּצָא תִּמְצָא מִקִּיל בְּדִין זֶה
יְחִיד הוּא בְּדִבְרֵי!!!

וְהִכִּי אַתֶּם יוֹדְעִין מַה זֶה בִּיטוּל מִצְוַת תְּפִילִין ??? אֲפִילוּ
אַתֶּם יוֹדְעִין, אֲבָל בְּרוּר כִּשְׂמֵשׁ שֶׁהַמְּגִדְלֵי בְּלוֹרִית אֵין יוֹדְעִין!
דָּאָז הָיוּ רָצִין דְּחוֹפִין וּמְבוֹהֵלִין לְקַצֵּץ בְּלוֹרִיוֹתֵיהֶן! עַל מַה
וְלָמָּה?

דְּכָל הַמְּנִיחַ תְּפִילִין כְּרֵאוּי מֵאֲרִיךְ יָמִים בְּעוֹלָם הַזֶּה (טוֹר)
סִימָן ל"ז)! וְמִי הוּא שְׂאִינוּ רוֹצֵה לְהֵאֲרִיךְ יָמִים ???

וְאֵל תִּשְׁכַּח שְׂאִין אֵשׁ שֶׁל גִּיהֶנָּם שׁוֹלֵט בְּהַמְּנִיחַ (שָׁם)!
וּכְאִינוּ מְנִיחַ נִידוּן בְּגִיהֶנָּם י"ב חוֹדֶשׁ וְאַחֵר כֶּךָ גּוֹפּוֹ כָּלָה
וְנִשְׁמָתוֹ נִשְׂרָפֶת וְרוּחַ מְפֹזֶרֶת עֲפָרוֹ תַּחַת רִגְלֵי הַצַּדִּיקִים (מִשְׁנָה
בְּרוּרָה ל"ז ד')!! וּמֵאֵן הוּא שְׂרוּצָה לְאַבֵּד עֲצָמוֹ עַד סוּף כָּל
הָעוֹלָם לְעוֹלָם וְלְעוֹלָמֵי עַד ???

וְעַדִּין אֵין אַתָּה עוֹמֵד אֲצֵל הַגְּמֵר!! אֵל תִּשְׁכַּח כִּי כָל
עוֹנוֹתָיו מְחוּלִים לְהַמְּנִיחוֹ כְּרֵאוּי, וּמוֹכֵטֵחַ שֶׁהוּא בֵּן עוֹלָם הַבָּא
(טוֹר, שָׁם) וְלָמָּה יִהְיֶה פְּתִי וְשׁוֹטֵה לְאַבֵּד כָּל אֵלוֹ הַטּוֹבוֹת
בְּשִׁבִיל גִּידוּל הַשְּׁעָרוֹת שְׂבִירָאשׁ, אֵין זֶה כִּי אִם שְׂנֵי כָּאֵן

חֶסֶד וְיָדְעָה לְכָל מַגְדְּלֵי בְּלוּרִית אֲשֶׁר מְלַבֵּד שְׂאֵרֵי עוֹנוֹת
הַגְּדוּלִים שְׂעוּבֵר בְּגִידוֹל בְּלוּרִית (כְּמַבּוֹאֵר בְּקוֹנְטְרָס דָּנָן) עוֹד
מְעוֹתֵד לְקִיצוֹר יָמִים רַחֲמָנָא לְצֵלָן בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאִיבּוֹד נְשִׁמְתוֹ
בְּעוֹלָם הַבָּא.

סִיכּוּם לְכָל הַנִּיל:

אִם חֵס וְשְׁלוֹם בְּשׁוּגֵג בְּשִׁלְתָּ לְהִיּוֹת בֵּין מַגְדְּלֵי בְּלוּרִית
פּוֹק חֲזִי מַה פּוֹרְעָנוּת מוּכָן עֲבוֹר זֶה.

וְאִם הוֹדוֹת לַד' אֵין אַתָּה בְּכַלְלָן וּמְפִיר אַתָּה בֵּין קְרוֹבִיד
וּמִשְׁפַּחְתְּךָ וְיַדִּידְךָ, הַמַּגְדְּלִין בְּלוּרִית אֲנָא חוּסוּ נָא עַל
נַפְשׁוֹתֵם וְגוֹפֵם וְחַסְתְּמַל עֲלֵיהֶם פְּרַחֲמָנוֹת הַיּוֹתֵר גְּדוֹל כִּיּוֹן
שְׁמַבְטֵל מִצְנוֹת תְּפִילִין בְּכָל יוֹם, וְעֲלוּל חֵס מְלַהֲזָכִיר לְכָל
הַנּוֹזֵר לְעִיל בְּעוֹלָם הַזֶּה וְגַם לְעוֹלָם הַבָּא.

וְאִם יִתְפּוֹס אוֹתְךָ רַחֲמָנוֹת שְׁוֹא אוֹ שְׂאֵר נְגִיעוֹת וּפְנִיּוֹת
דַּע כִּי בְּנַפְשְׁךָ הוּא שְׁהוּא יִטְעוֹן בְּעוֹלָם הָאֵמֶת שׁוּגֵג הָיָה,
וְעֲלִיד יִשְׁלִיכוּ כָּל עֲנָשׁוּ כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכוּנָם לְבִרְכָה
כָּל מִי שֵׁישׁ בְּיָדוֹ לְמַחֹת וְאִינוּ מוֹחָה נִתְפַּס עַל עוֹן הַזּוּלַת
(שְׁבַת נִד). נִמְצָא שְׁעַל יְדֵי רַחֲמָנוֹת זוֹ נִתְתַּה לְנַפְשְׁךָ כְּלָיָה
נִיִּצְחִית תַּחַת נַפֵּשׁ קְרוֹבִיד וְיַדִּידְךָ.

אֲבָל אִם תִּלְךָ בְּדַרְךָ הַתּוֹרָה וְהַיִּשְׁרָה וְתִבְטַח בְּד' כִּי רַק
הוּא הַנוֹתֵן לְךָ כֹּחַ לַעֲשׂוֹת חֵיל תִּפְתַּח פִּיד בְּחֻכְמָה וּבְמַתַּח
לְשׁוֹן תִּסְבִּיר לוֹ כָּל חוֹמֵר הָעֵינָן, וְכָל מִצְנוֹת תְּפִילִין שְׂיִקְיִים
מֵאֵז וְעַד עוֹלָם עַל חֲשׁבוֹנִיד יִזְקֵךְ, וְיִרְכֵּה שְׂכַרְךָ לְעוֹלָם הַזֶּה
לְאִין קֵץ וְסוּף, וְהוּא גַם הוּא יִבִּיר לְךָ טוֹבָה בְּעוֹלָם הַזֶּה וְכָל
שְׂכָן לְעוֹלָם הַבָּא.